

தயா பெரும் பழம்

ஓர் சுத்த சன்மார்க்க
அனுபவ வெளியீடு

2283

83

R65(வள்ள)

ஐனந்தா

தயா பெரும் யழம்

2283

திரு அருட்பிரகாச வள்ளலார் கண்ட,
சுத்த சன்மார்க்க அடிப்படையில்
விளக்கப் பெறுவது இந்தநூல்

1983

— சரவணனந்தா
சத்திய ஞானகோட்டம்
திண்டுக்கல்

1983

—

7/00

முதற் பதிப்பு — 1983

அச்சிட்டு வெளியிடுபவர் :

சத்திய ஞான கோட்ட அன்பர்கள்
திண்டுக்கல்-1

விலை ரூ 7-00

அச்சு :

விஜயா பிரிண்டர்ஸ், மதுரை-1

தயவு

முகவுரை

எல்லாம் வல்ல சச்சிதானந்தப் பரம்பொருளை நன்கு உணர்ந்து அறிந்து அனுபவத்தில் பெற்றுக்கொள்ளவே உலகுயிர் யாவும் தோற்றுவிக்கப் பெற்றுள்ளன. இந்த உண்மையை மனிதப் பிறவியில்தான் ஓர்ந்து கொள்ளப் படுவதாம்.

திரு அருட்பிரகாச வள்ளலார், தம் நிறை அருள் அனுபவத்தில் கடவுளை “அருட்பெருஞ்ஜோதி” ஆகக்கண்டு கலந்து அதுவாகி விளங்கலானார். அருவமாய் இருந்து ஆண்டு வந்த ஆண்டவர் தானே அருவுருவமாய், அருட் பிரகாச வடிவொடு உலகெல்லாம் காண அருளாட்சி புரியத் தொடங்கி யுள்ளார். இந்தக் கருத்தை வழங்கும் சுத்த சன்மார்க்கம் மூலம் உலகுக்கு உண்மையைப் புகட்டவே இச்சிறு நூல் தயா பெரும் பழம் என்ற தலைப்போடு வெளியிடப்பெறுகின்றது.

அருட்பரம்பொருள், அகண்ட ஜோதிப் பெரும்பொருளாக இருந்தும், நம் அனுபவமாகிய கரத்தில் அகப்படுகின்ற ஓர் அற்புதக்கனியாக, இத் தயவுப்பழமாக இன்று கண்டு கொள்ளப்படுகின்றார். உலக வாழ்விலே, இறை இன்ப அனுபவம் ஏற்கவென்றே நமக்கு யாவையும் வழங்கியுள்ளார். அருள் ஆண்டவர் மனிதனின் ஆதிநிலை, அறிவரிய ஆனமசிற் ஜோதி நிலையாகவும், முடிந்தநிலை ஆனந்தமாகிய, மூலா இன்பத் திரிதேக சித்திவாழ்வு நிலையாகவும் உள்ளனவாம். இக்கருத்தை ஒரு பழத்தின் விதை நிலையும் கனிநிலையுமாக உவமித்து நோக்கப்படுகின்றது.

பழந்தனிலே விதையிருத்தல் பாமரரும் அறிவார்

பழவிதையுட் புதைந்திருக்கும் நிறைசத்தார் அறிவார்
தழைந்திடுமத் தாவரத்தின் அடிமுடியாம் வேரும்

தரணீமிசை வளர்வினேவு எல்லாம்அச் சத்தின்
உழையிருந்த ஆற்றலினால் ஐம்பூத அணுக்கள்

உற்றென்றி உருவாகி பழவிதைகொண்டிடல் போல்
குழந்தையிலே நிறைமனித இறையுண்மை மறைந்து

கொண்டிருந்து காலத்தே குலையா இன் புறுமே
என்ற ஓர் பாமுலம் உண்மை காண்கின்றோம்.

கடவுள், எந்த ஓர் உலகக்கனிக்கும் ஒப்பாகார். எனினும்
நம் அனுபவத்தின் பொருட்டு, உலகம் கண்ட பலவாகிய
கனிகளையும், தத்துவ சித்தியின் பொருட்டான அக்காரக்கனி,
கன்னற்கனி, கற்பகக்கனி, சிற்சபையிற் கனிந்த நற்கனி,
அருட்பெருஞ்ஜோதி அற்புதக்கனி, இன்று இத் தயவுக்கனி
ஆகவெல்லாம் கொண்டு உண்மை கண்டடைய உதவியுள்
ளார் நம் பதி.

மனிதனே இந்தத் தயவுப் பழமாக பக்குவ வசத்தால்
கண்டு கொள்ளத் திருவருளே நம் உண்மைத் தயவுக்குருவாய்
எழுந்தருளி, “தயவுப் பழம் நீ” என்று உபதேசித்து
ஏற்பித்து, என் றெ ன் றும் மதுரித்துக் கொண்டு நிறை
இன்பொடு வாழ உதவுகின்றதாம்.

உலகியல் வாழ்வினிலே தயா இயல் அனுபவம் பெற்றற்கு
இந்நூல் எல்லோருக்கும் நற்பயன்படுவதாம். ஏற்று இன்புறுக
உலகம் எல்லாம்.

சத்தியஞானகோட்டம்

திண்டுக்கல்

27-9-83

தயவு

சரவணனந்தர்

முன்னுரை

தயவு என்ற ஒன்று கடவுள் தன்மை கொண்டு எல்லாமாய் விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. மனிதன் தயவினால் தான் அன்பு, அறிவு, இன்பம் நிறைந்த பெரிய வாழ்வை எய்த முடியும். இதற்காகவே, கடவுளும், இத்தயவோடு நம்மையும் தயா சக்தி நிரம்பிய சூழல்கையும் படைத்து வழங்கியுள்ளார். நாமும் இதனால், தயவுடையவர்களாகி ஒழுக்கமும் விசாரமும் மேற்கொண்டு உலகியலை நடத்தும் போது, சூழ வரும், பொருள்களை, உயிர்களை உவத்தல் காய்தல் இன்றி ஏற்று, ஜீவதயா விளக்கம் செய்ய வேண்டியுள்ளது.

மேற்படி தயாவிளக்கத் தொண்டிற்குத் தர்வர வார்க்கப் பழங்கள் முதலியன, எவ்வளவோ பயன்படுகின்றன. கடவுள் உண்மை தெளிந்து கொள்ளுவதற்கு இந்த உலகக் கனிகள் உவமிக்க முடியவில்லை எனக் கண்டவர்கள், கருநெல்லியையும், கற்பகத்தையும் கற்பித்துக் கொண்டனர், அக்காரக் கனியையும் கன்னற்கனியையும் அணிபெற ஆக்கிக் கொண்டனர். இவற்றால் ஓரளவு உண்மை கண்டு கடவுளையே சச்சிதானந்தக் கனியாக சிற்றம்பலக் கனியாகத் திறம்படப் புனைந்துரைத்தனர்.

இன்னுந் தமிழிலே எத்தனையோ சொற்களைப் படைத்து, இவற்றிலே கடவுட் கனி ரசம் புகட்டி, நல்ல நல்ல பழமொழிகளாகவும் வழங்கியுள்ளனர். இவைகளைக் கொண்டெல்லாம் உண்மையைத் தெளிகின்றோம்.

ஆன்ம ஜோதிக்கனி நாம் என்ற உண்மையைப் பன்னெடுங்கால முன்பே அறிந்தும், அகத்தே அடைந்தும், அற்புத சித்திகள் விளங்க வாழ்ந்தும், தேக நீக்கத்தால் அவ்வாழ்வு தடைப்பட்டுப் போய தாம். இப்பொழுது தேகத்தைச் சுத்த தயா ஜோதி வண்ணமாக மாற்றி நிலைத்து விளங்க வைத்தற் கென்றே சுத்த தயா வலத்தால், சுத்த சன்மார்க்கம் அகத்திலிருந்து, அனகத்தே வந்து கொண்டுள்ளது. இது கொண்டு, பழைய ஆன்ம ஜோதிக்கனி நிலையும் அனக நிறைவால் இத்தேகத்தையே தயா பெருஞ் ஜோதிக் கனியுருவாக்கிக் கொள்ள உள்ளதாம். அதனால், இத் “தயாபெரும்பழம்”, இன்று நம் பதி தயவாலே இந்நூலிற் கோத்துக் கொடுக்கப்படு கின்றதாம். இதில் பிரணவ அருட்சக்தி குறிக்கும் நவ நிலைத் தலைப்புகளே இழைந்து விளங்கக் காண லாம். இவற்றால் தயா பெருஞ்ஜோதிக் கனி வாழ்வு சித்திக்கும்.

சேர்பகிருது ஸு
வைகாசி 11உ
25—5—1963

இங்ஙனம்
சரவணானந்தா

உள்ளுறை

எண்	பக்கம்
1. உலகப் பழங்கள் .	— 1
2. மக்கட் பழங்கள்	— 14
3. கருநெல்லிக்கனியும் கற்பகக் கனியும்	— 26
4. கன்னற்கனி - அக்காரக்கனி	— 46
5. சிற்றம்பலக் கனி	— 62
6. வாழைப்பழமும் தாழைப்பழமும்	— 76
7. பழமொழிகள்	— 90
8. பழம்நீ - பழநீ	— 104
9. முடிவுரை	— 119

தயவு

1. உலகப் பழங்கள்

உலகில் வாழ்கின்ற உயிர்களுக்குக் காற்றும், நீரும், சத்துள்ள உணவுப் பொருள்களும், கடவுளரின் திருவருளால் குறைவின்றி எக்காலமும் வழங்கப்பட்டுக் கொண்டு வருகின்றன. அச்சத்துப் பொருள்கள், வித்துக்களிலும், காய்களிலும், கனிகளிலும் மிகுதியாய் அடங்கியுள்ளன. அச்சத்துப் பொருட்கள் இயற்கை அன்னையிடத்திருந்து நேரடியாகக் கிடைக்கப் பெறுகின்றன. மற்றொரு வழியில், அச்சத்துப் பொருட்களை உட்கொண்டு வாழ்கின்ற பசு முதலான உயிர்களின், பால் மூலமாகவும் பாற்பொருள்களின் மூலமாகவும் நமக்கு ஜீவதயா முறையில் கிடைக்கின்றன.

தயவில்லாத கொலை வழியால் கிடைக்கப் பெறும் புலை தரு சத்து, மனிதனுக்குத் தேவையில்லை. அது தயா நெறிக்கு முற்றிலும் விரோதமானது. அப்புலையுணவால் ராஜச குணமும், தாமிச குணமும் அதிகரித்து, சத்துவ குணம் குன்றி, கடவுள் அருள் விளக்கம் மங்கி யொழிந்து போகின்றது. அருள் விளக்கம் குறைவதால் உலக வாழ்வில் எல்லா விதமான கேடுகளும், தொல்லைகளும், துன்பங்களும் விளைகின்றன. ஆதலின், சுத்த ஆகாரம் ஒன்றே மனிதன் ஏற்று வாழ்ந்து, இறைவனின் அருள் ஆணைக்குப் பாத்திரமானால் எல்லா நன்மையும் இன்பமும் பெறுவது திண்ணம். அப்படியில்லாமல், எதிர்வழியில், கடவுளரின் ஆணைக்கு மீறிச் செல்வதால் எல்லாக் கேடுகளும், தீமையும், துன்பமும் விளைகின்றனவாம். இந்நாட்களில் உலகில் துன்பவாழ்வே எங்கும் குழக்காண்கின்றோமே எனில், மனிதர்களுள் ஜீவதயா வொழுக்கம் குறைந்து புலநெறியே தலைவிரித்தாடுகின்றது என்றுதான் அருத்தமாம்.

அருள் நியதியால் ஆண்டவர் நமக்கு வேண்டிய அளவு சத்துப் பொருள்களை இயற்கையின் ஆருகக்கொடுப்பிக்கின்றார். அவற்றைப் பெறுவதற்குச் சத்துவ நன்முயற்சி செய்தால் போதுமானதே. ராஜச முயற்சிப் பெருக்கால், பேராசையால், பொறிபுலன் இச்சையால் ஏராளமான பொருள்கள் ஆக்கி வீணில் அழிக்கப் படுகின்றன. இதனால் உண்டாகின்ற கஷ்டமும் நஷ்டமும் அறியாமையின் விளைவே. அருட் பேறுக்குத் தடையே. இன்ப வாழ்வுக்கு மாறேயாம். தயா நன் முயற்சி செய்துகொண்டிருந்தால் நமக்குத் தேவையான யாவும் குறையின்றியும் வினாகாமலும் வேண்டிய அளவு கிடைத்துக்கொண்டேயிருக்கும். இது திருவருள் நியதியாம்.

மனிதன் அல்லாத பிறவுயிர்கள் யாவும் இந்நியதியால் தான் உலகில் பண்டே தொட்டு வாழ்விக்கப்படுகின்றன. மனிதனுக்குப் புலனறிவுக்கு மேலாக மனம் என்னும் சிறந்த ஒரு துணைக் கருவியைக் கொடுத்தும், அதைப் பயன் படுத்தி நல்ல முறையில், இயற்கை ஆணைக்கு ஒப்ப வாழத் தெரிந்து கொள்ளாதது மனிதனின் குறைபாடேயாம். மனித மனத்தில் அவா மாசு மிக்கேறியுள்ளதால்தான், கடவுளையும் அவர்தம் ஆணையையும் பொருட் படுத்தாது அல்லல் வழியிற் சென்று சென்று தொல்லை பட நேருகின்றதாம். இது முதல் சன் மார்க்க சகவாழ்வு உலகில் வழங்கப்படவுள்ளதால், புலனின்றி நெறியில் பெருமோகம் கொண்டு உழலாது, அருளின்றி வாழ்வில் தாகங் கொண்டு, நியதி ஆகாரத்தோடு சத்துவ சுத்த முயற்சி ஆகாரம் ஏற்று விளங்குவோமாக.

உலகிலுள்ள சத்துப் பொருட்களில் கனிகள்தாம் சிறப்புற்றுத் திகழ்கின்றனவாம். இவற்றில், உடலுக்கு அகப்புறக் கருவி கரணங்களின் பக்குவ வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய அறு சுவைச் சத்தும் அடங்கியுள்ளனவாம். ஒவ்வொன்றில் ஓரளவு உலப்புச் சத்துக்கள், உலோகசத்துக்கள், கொழுப்புச் சத்துக்கள், உப்புச் சத்துக்கள், வைட்டமின் (vitamin) தாது சத்துக்கள் நிறைந்து விளங்குகின்றன. ஆதலின் அவற்றின் உண்மையை அறிந்து, ஒவ்வொருவருக்குத் தேவையான

வற்றை ஏற்பதால் பிணியுரு நல்வாழ்வில் நனியுற்று விளங்கலாம். இக்கனிகளில் எப்படி இவ்வளவு சத்துப் பொருட்கள் அடங்கியுள்ளனவென்று அறிய வேண்டுமானால், பழங்களின் தோற்ற முறையை ஆய்ந்து அறிதல் வேண்டியுள்ளதாம்.

காரணமும், காரியமும், பயனுமே உலகப் பழங்கள் யாவற்றினுடைய தோற்றமாகவும் உள்ளனவாம். தாவரவர்க்கத்தில், விதை காரணமாகவும் அவ்விதையினின்று தோன்றி முளைத்துத் தழைத்தோங்கும், செடி, கொடி, மரம் முதலியனவும், அவற்றின் அரும்பு, மலர், காய், கனி, முதலிய யாவும் காரியமாகவும் உள்ளன. இவற்றின் கனியில் வித்து அடங்கி இருந்து, அவ்வித்தே அதன் இனப்பெருக்கத்திற்குப் பயன்படுவதாகவும் அறிகின்றோம். பழநிலை அடைபாமலே, விதையின் உதவி இல்லாமலே கூட சில தாவரங்கள், வெட்டி நடப்படுவதாலும், விழுது ஊன்றுவதாலும், வேர்களைப்பதாலும் இனப்பெருக்கம் அடையக் காண்கின்றனம்.

மேலும், ஒரு பழத்திலேயே பல விதைகள் இருப்பதும், ஒன்றே பலவாகக் கிளைத்தற்கிருப்பதும் பேரினப் பெருக்கத்திற்குக் காரணமாம். எதற்காக இவ்வளவு அதிக வித்துக்களையும் விளைவுகளையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது இயற்கை என்று சற்றே சிந்தித்துப் பார்த்தால் இந்தப்பழங்களும், வித்துகளும் மனிதனுக்கும் மற்ற உயிரினங்களுக்கும் உண்டு வாழச் செய்தற்கே எனத் தெளியலாம். தன்னினப் பெருக்கத்திற்கென்ற ஒரே காரணத்திற்காக அல்லாமல், மற்ற உயிர்க்கு உபகரிக்கும் நிமித்தமும் பழங்கனி பயன்படுகின்றனவாம். மேலும், விதையிலிருந்து பழநிலை உண்டாகும் வரையிலுங் கூட, வேர், கிழங்கு தோல், பட்டை, தளிர்இலை, மலர், காய் நிலைகளிலும் பயன்தருவன பலவாம். இந்த ஒவ்வொரு நிலையிடத்தும் கூட ஓர் ஒரு சத்துப்பொருள், மருத்துவப் பொருள் கிடைக்கப் பெறுகின்றோம். இவ்வளவு சத்துக்களும் ஆதியில் சூரிய ஜோதிக்கதிர்களிலும் மண்ணிலும் கலந்திருந்தனவேயாம்.

விதைகளினுள் மிக நுண்ணிய அதன் பாரம்பரிய அம்சமே அடங்கி இருந்து ஜீவசக்தி செயல்பட்டு வளரும் நிலையில் தனக்குத் தேவையான சத்தம்சங்களை சூழ்நிலையிலிருந்து கிரகித்துக்கொண்டு பெருக்கம் அடைகின்றதாம். வேரினிடத் திருந்து பழம், தன்சத்துக்களை வேண்டிய அளவு கிரகித்துக் கொண்ட பின்னர்தான், முதிர்ந்த காய்நிலை அடைந்த பின்னர்தான் தனித்து எடுக்கப்பட வேண்டும். காய், பிஞ்சாக இருந்து வெம்பிக் கெட்டு பழுக்காது போகும். பக்குவமான, முதிர்ந்த காய்களை எடுத்து பதனப்படுத்தினால் நல்ல பழமாய்க் கனிந்து பயன் தரும். பிஞ்சு நிலையிலும் காய் நிலையிலும் இருக்கும் சுவைத்தன்மைகள் எல்லாம் மாறிக் கனியாகும் போது, வண்ணமும், மணமும் சுவையும் உண்டாகி விடுகின்றன. இவையெல்லாம் காயினுள் அடங்கியிருந்தே தக்க காலத்தில் உள்ளிருந்து கலந்து விடுகின்றனவாம்.

ஓர் அழகிய சுவை மிக்க மாங்கனி, பிஞ்சாக இருக்கும் போது, சிறிய பசுங்காயாகவும், நறுமணமின்றியும், துவர்ப்பும் புளிப்பும் உள்ளனவாகவும் இருந்து அதுவே காயான போது முதிர்ந்து கெட்டிப்பட்டு துவர்ப்பும் புளிப்புங் குறைந்து, லேசான மதுரச்சுவை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. பின்பு நன்கு பழுத்துக் கனிகின்றபோது நல்ல வண்ணமும் மென்மையும், மணமும் கொண்டு தேனின் இன் ப சுவை பயக்கின்றது. இவ்வளவும் முன்பு அதில் மறைந்தேயிருந்து பின்பு வெளிப்பட்டுள்ளனவாம்.

கடவுட் கருணை என்னென்பது ! கனியுட் கனிவாயிருந்து ஆருயிர்கட்கு கருணைபாவிக்கின்றார் நம்பதி. பழங்களைத் தின்றே, பசுங்காய்களைத்தின்றே, பாலும் தண்ணீரும் பருகியே வாழலாம் மனித வார்க்கம். எத்தனையோ பறவை இனங்களும், வண்டு, பூச்சி இனங்களும் பழங்களையும் மலர்த்தேன்களையும் உட்கொண்டு வாழ்கின்றனவே. மனிதர்கள் ஏன் அப்படி வாழக்கூடாது? முன்பு அப்படி வாழ்ந்ததாகத்தான் அறிகின்றோம். அந்த கனியுணவால், சத்துவ குணமும், தெளிவும், பிணி இன்மையும், நீண்ட

ஆயுளும் உண்டாகி இருந்தனவாகவும் அறிகின்றோம். அன்றியும் இக்காலத்திற்குட, யோக ஞான விரதாதிகள் சித்தித்தற்குச் சத்த சத்துவ ஆகாரம் விரும்புவோர், பழமும் பாலும் ஏற்பதைக் காண்கின்றோம்.

விரத நாட்களில் பலஆகாரம் கொள்ள வேண்டும் என்பது விதியாம். பலம் என்ற சொல் வட மொழி. அதுவே நம் தமிழில் பழம் என்ற சொல்லைச்சுட்டுவதாம். ஆகையால், பல ஆகாரம், பழ ஆகாரமே அல்லாது பல விதமான தின்பண்டங்கள் அல்லீவாம்.

பழங்களில் படிப்பீனை

கனியானது முடிந்த அனுபவ ஞானநிலைக்கு ஒப்பாக விருக்கின்றது. அதற்கு முந்தின நிலைகள் கீழ்ப்படிகளாம். ஞானம்-பழம் என்றால், அரும்பு, மலர், காய் ஆகிய மூன்றும் சரியை, கிரியை, யோகம் ஆகிய மூன்றாகக் கொள்ளலாம். அநேக மரஞ்செடிகள் முறைப்படி முளைத்து, பூத்துக் காய்த்துப் பழுக்கின்றன. அதுபோல ஆன்மாக்கள் உலகில் பிறந்து சரியாதி நான்கு நிலைகளையும் மேற்கொண்டு, சாலோகாதி நான்கு பதங்களை அடைதல் முறை என்பர். ஆனால், சில மரஞ்செடிகள் கொடிகள் பூக்கின்றன. காய்ப்பதுமில்லை, பழுப்பதுமில்லை எனினும், அவைதம் இனவிருத்திக்குப் பூக்களிலும், தண்டுகளிலும், வேர்களிலும், கிழங்குகளிலும் தம் விதைச்சத்தை எப்படியாவது வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றனவாம்.

இன்னுஞ் சில தாவரம் பூவாதது போல் காய் த்து விடுகின்றன. உதாரணம் ஆல், அரசு, அத்தி முதலியனவாம். உண்மையில் இவைகள் பூப்பதுவே முதலில் சிறுகாய் வண்ணமாகத்தான் உள்ளன. ஆதலின், பூ நிலையும் காய் நிலையும் ஒன்றாகவே செயல்பட்டுப் பின் பழுக்கின்றதாக அறியப்படுகின்றனவாம். இவைகளினால் நாம் படித்தறிவது யாதெனில், மக்களினத்தில் பஞ்சுவான் மாக்கள் எத்தனையோ

பேர் எத்தனையோ நிலைகளில் இருக்கின்றார்கள். அவர்களில் ஞானவளர்ச்சியாலும் அன்பறிவுப் பண்பாட்டாலும், சரியாதிபடிகள்கடந்து ஞானத்தில் உள்ளவர்களாய் இருப்பதாக அறியலாகும். அந்த ஞானத்திலும், சரியை, கிரியை, யோகம் ஞானம் என்ற உட்பிரிவுகள் உண்டு. இந்த இயல் உண்மை களையெல்லாம் தாவரவர்க்கத்திலிருந்து கற்பிக்கின்றார் நமது தயாநிதி.

ஞானியர்களும், தயவுடைய மகான்களும் சரியை கிரியை முதலியன புரியாதே ஆனந்தப்பயனை அடைகின்றார்கள் என்ற உண்மையே மேற்படித் தாவரங்களில், காய்க்காதே பூப்பனவும், பூவாதே காய்ப்பனவும் போல் தோன்றுகின்றனவாம். சிலபழங்கள் தோற்றநலம் உடைத்தாயினும், உவட்டலும், கைப்பும் காரணமாகப் பிறரால் விரும்பப்படுவதில்லை: அவை எட்டி போன்றவை, இவைபோல் மனிதர்களில் புறத்தோற்ற நலமிருந்துங் குணம் கெட்டோராவர். சில பழங்கள், கசப்பு உவர்ப்பு மயமாயிருந்தாலும் மருந்துக் குணம் படைத்தனவாய்ப் பயன்தருதல் உண்டு. அவை போன்று, மனிதருள்ளும். தோற்றமும், சொல்லும், செயலும் அழகில்லாதிருந்தாலும், பிறர்க்கு உபகரிக்கும் குணமுடையோரிருக்கின்றார்கள்.

கனிகளில் அரசன் என்று எலுமிச்சம் பழத்தைச் சொல்லுவார்கள். இதனால் பல மருத்துவப் பயன்கள் உண்டென்பதும், பரிசிப்பதற்கும், தரிசிப்பதற்கும் உகந்தது என்றும், அரசன், ஆசான், பெரியோர் முதலியவர்களைக் காணச் செல்லுங்கால் இக்கனியைக் கொடுத்து வணக்கம் தெரிவித்துக் கொள்ளுவது மரியாதையும் பணிவையும் தெரிவிப்பது என்றும் கருதுகின்றார்கள்.

நம் தமிழ் நாட்டில், வாழை, பலா, மா ஆகிய முக்கனிகளை விசேடமாய்க் கூறுகின்றார்கள். பொதுவாக முக்கனி என்றாலே இவைகளேயாம் இத்தோடு தெய்விக தன்மையும்

இவற்றிற்குக் கற்பித்துள்ளார்கள். இவைகள் திரிதேக சித்திதத்துவத்தைக் குறிப்பதென்பது ஞானவிளக்கம்.

நம்நாட்டில் நீர்வளம், நிலவளம், மலைவளம் நிரம்பி கதிரவனின் வெப்பமும் போதிய அளவு இருக்குமிடங்களில் நல்ல நல்ல சுவையான, பயனுள்ள, மருந்துணவான பழங்கள் நிறையவே கிடைக்கின்றன. பிற இடங்களில் கிடைக்கக் கூடிய கனிவர்க்கங்களைவிட நம்நாட்டில் கிடைப்பவை சத்தானதாயும் சுவையானதாயும் உள்ளனவாம். பிற நாட்டின். ஆப்பிள், அன்னாசி முதலியவற்றில் உள்ளதை விட நம் நாட்டு, நெல்லி திராட்சை முதலியவற்றில் உள்ள சத்து சிறந்ததாம்.

கடுக்காய், நெல்லிக்காய், தான்றிக்காய் முதலியன வைத்தியப் பிரசித்தம் பெற்ற திரிபலாதிகளாம். உலகம் இன்றும் எத்தனையோ விதக்கனிகளைத் தந்து கொண்டுள்ளது. அவைகளையெல்லாம் பயன்படுத்தத் தெரிந்து கொண்டால், சத்துவகுணம் மிகும். உடல் நலம் பெருகும், உணவுப் பஞ்சமே தீரும். மக்களும் நல்லன்புடன் கூடி வாழ்வார்கள். அன்பும், பண்பும் நிரம்பிய வாழ்வு மேற் கொள்ளுவதால் ஜனத்தொகையும் அளவாய்த்தான் இருக்கும். இப்பொழுதுள்ள குடும்பத்திட்ட கட்டுப்பாட்டு பிரச்சனைகள் எதுவும் இருக்காது. விஞ்ஞான உதவியால், மெய்ஞ்ஞான வாழ்வை மிக்களளிதாக எய்திடவும் முடியும்.

வித்தும்கனியும்—ஆன்மாவும், ஆனந்தமும் என்பதையே நாம் கண்டு கொள்ள வேண்டிய சூழ்நிலையும் சந்தர்ப்பமும் இப்பொழுது உண்டாகி இருக்கின்றன. உலகில் எங்கும் கடவுட் கருணை தான் அகமிருந்து ஒளிர்கின்றது. இது புற நாட்டமுடையார்க்கு அறிய முடியாது. அகநாட்டமுடைய அருளாளர்க்கே புலனாகின்றதாம். எப்படி விதையிலிருந்து மரம் விளைந்து பழம் பழுத்து பயன் கொள்ளச் செய்கிறதோ, அதே போல் ஓர் ஆன்மா என்னும் வித்து பிருதியி அம்சத்தேகங்

களில் நெடுங்காலம் விளைந்து விளைந்து வந்து, உணர்வும் அறிவுமாகிய சத்து பெருகி இம்மனித தேகத்தில் பழுக்க நேருகின்றது. பழுத்து, அருளால் நன்கு கனிந்து சச்சி தானந்தப் பெரும்பயன் தருகின்றதாம். இப்படி ஆன்ம வித்து ஆனந்தப் பயன் நிலை எய்துதல் திருவருளானே. இயற்கைப்பாடங்களின் மூலம் இவ்வுண்மைதான் நமக்கு நம்பதி கற்பித்துக் கொண்டுள்ளார்.

தாவர இனக்கனிகள் மட்டு மன்றி அனுமுதல் அண்டம் வரையும், அகண்ட பிரபஞ்சம் முழுமையும் கூட அருட் கனியின் செயலாகக் காண்கின்றனர், அருட் கண்ணுளர். எந்த ஒரு அணுவும் ஒரு கனியே போன்றுள்ளது. அவ் வணுவக சக்தி உட்கனிந்து வெடித்துத் தன் வண்ண வடிவையும், ஆற்றலையும் பெருக்கிக் காட்டிப் பயன் கொள்ளச் செய்வது அவ்வணுவின் பழுத்த நிலையாம். உயிரணுவின் கனிநிலையே உணர்வனுபவமாம். பல்வேறு உயிரினங்கள் தோன்றுகின்றன. தோன்றி ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரை வாழ்ந்து அறிவனுபவத்தைச் சேகரித்துக் கொண்டு மடிகின்றன. அந்த அறிவனுபவமே பழப்பயன் ஆகும்.

நமது பூமியாகிய கோளம் ஒருகனி. இதில் உட்செயல் நடக்கின்றது, இதற்குப் புறத்துணை சூரிய குடும்பத்தினின்று கிடைத்துக் கொண்டுள்ளது. அகம் பழுத்து பக்குவம் வழங்க எத்தனையோ கோடி ஆண்டுகளாகின்றன. அந்நிலை முடிவுறு கால், இப்பூமியும் மடிவுறும். நம் நிலவுலகை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு ஒரு பழம் என்றது போல், சூரியனையும் அதைச் சூழ்ந்து சுழன்று வருகின்ற அதன் பரிவாரகோட் குடும்பத் தையே மொத்தமாய்க் கொண்டு அதனை ஞாயிற்று ஜோதிக் கனியாகக் கொள்ளலாம். இதுவும் பல கோடி ஆண்டுகளில் பழுத்துப் பயன் தரவுள்ளதாம்

முடிவாக, எல்லை காண்பரிய, அண்டகடாகம் சூழ்ந்த அகண்ட பிரபஞ்சமே ஓர் பெருங்கனியாகக் கொள்ளலாம். இப்பெருங்கனி கனிய எண்ணிலிகோடி யுகங்களாம். அக்கனி

வினா வரும் பயன். அளவு குறிக்கப்படாத பேரின்பம் நிலையாகும். அதுவும் அளவு குறிக்கப்படாத நெடுங்காலம் விளங்குவதாகும்.

இவ்வுலகில் மனித இனம் தோன்றி எத்தனை யுகங்கள் கடந்துள்ளனவோ! இவ்வினத்திற்கு விசேட உரிமைப் பரம்பரைச் சொத்து பகுத்தறிவாம் மனமே. இது மனிதன் இங்கு தோன்றிய நாள் தொட்டு விளைவு கொண்டு பழுக்கின்றதாம். அது லேசிலே பழுக்கின்றதாகக்காணோம்! சிற்றரும்பு நிலை கடந்துள்ளது பல காலம், பேரரும்பாகி இருந்தது பல காலம், பூம் பிஞ்சாகி விளங்கியது பல காலம், காயாகிக்கிடந்தது சில கோடி ஆண்டுகள், முதிர்ந்து பக்குவப்பட்டுத் தோன்றியது பல்லாயிரம் ஆண்டுகள்.

இந்த நிலையில்தான், தன்னறிவு என்னும் ஆன்ம ஞானம் வெளிப்பட்டது. கடவுட் கருத்து ஒளி விட்டது. இவை கொண்டு எத்தனையோ அறிவியற்கலைகள் விளைந்தன. வேதாகமங்கள் விரிந்தன. கற்பனைகள் மலிந்தன. கருத்துக்கள் நிறைந்தன. இவ்வளவும் காய் நிலையிற்கண்டனவேயாம். முதிர்ந்த காய் ஆகிப் பழுக்கும் தருணம் மேற்குறித்த அறிவு நிலைக்கு மேல் அருள் ஞானமாகிய அன்புநிலை பெருக்கெடுக்கத் தொடங்கியது. அது முதல் தான், சன்மாரக்கம், சமரசம், சகோதரத்துவம், சமத்வம், சமதர்மம், பொதுவுடைமை என்றெல்லாம் தோன்றலாயின.

மனப்பழம் பழுக்கின்றது. சிறிது சிறிதாகக் கனிகின்றது. இதுவரை மனம் அறிவுக்கனியாக, ஞானப் பழமாகத்தான் விளங்கிவந்ததாம். இப்பொழுது முதல் அறிவுக்கனியாயிருந்த மனத்தில், புதியதோர் அன்பு நிறை அருட்சுவை கனியக் காண்கின்றோம். அறிவுக்கண்ணால் கண்டு கொள்ளப் பட்ட அகப்பழம், காட்சி மாத்திரமாய் விளங்கியது இதுவரை. பரிசித்தாலும், றரிசித்தாலும், நினைத்தாலும் கூட எவ்வளவோ தெய்விக ஆற்றல் கிடைக்கப் பெறுவதாயுள்ளதால்தான் எத்தனை எத்தனையோ அற்புதங்கள் நிகழ்ந்து விட்டிருக்

கின்றன. எனினும் இவ்வற்புதங்களுக் கெல்லாம் தோற்றுவா யாகவும், இவைபோல் இன்னும் பலவுக்கும் காரணமாகவும் இருக்கும் அக்கடவுள் அருட் பூர்ணசக்தி எத்தன்மையதோ என்று வியந்து நிற்கின்றார்கள் அருட் செல்வர்கள்! அந்த அகமாகிய பழத்தில் அருளாகிய சுவைகனிந்து அனுபவப் படத்தொடங்கியுள்ள தருணம் இதுவாக இருக்கின்றதாம்.

இவ்வருளனுபவம், வெற்று அறிவாலும், பாவனையாலும் கிடைக்கப் பெறுவது அல்ல வென்றும், தயாவொழுக்கத் தோடு அகம் ஒன்றி நின்று, அன்பு அல்லது தயவுச் செயல் புரியப் புரியத்தான் அவ்வகத்தில் அருளாய்க் கனிகின்ற தென்றும் திருவருளாலே யுணர்த்தப்படுகின்றோம். அவ்வருட் கனிவு உண்டாகி வாழ்வில் பயன் அளித்துக் கொண்டு விளங்க வேண்டி சுத்த சன்மமார்க்கம் இன்று தோற்றுவிக்கப் பட்டுள்ள தாம். இம்மார்க்கத்தில் குறிக்கப்படுகின்ற அருளின்பானுபவம் அகத்திலிருந்து பெருகி அனக நிறைவு கொள்ளுவதாம். அந்த அருட் கனிவு நிறைவு தேகத்தையே கூட தன் வண்ண மரக்கிக் கொண்டு எக்காலத்தும் விளங்கச் செய்ய உள்ளதாம்.

உலகியற்கனிகள் யாவும் உயிருடம்பின் விளக்கத்திற்கும் உலகியல் வாழ்வுக்கும் ஏகதேசம் உதவி நின்று அழிகின்றன; அழிவடையச் செய்கின்றன. அன்றியும் சிலகனிகள், நோய் உண்டாக்குகின்றவையாயும், கேடு விளைவிப்பனவாயும் நச்சுத்தன்மை யுடையனவாயுமிருக்கின்றன. அவற்றை நீக்கி விடவேண்டியது அறிவுபெற்ற நன்மக்கள்களின் கடமையாம் உலகக்கனிகளில் நல்லனவற்றை ஏற்றுப்பயன் கொண்டு வாழ்ந்து, அகத்தே அருட்கனிவை, கனிப்பயனை அனுபவித்துக் கொண்டு விளங்க வேண்டும்.

நமக்கு இவ் வாழ்வு, பேரின்பநிலை அடைவதற்காக வழங்கியுள்ளார் நம்பதி. உலகியற் பழப்பயனோ, மற்ற, ஊண் சுவைப்பயனோ கொண்டு சிறிது காலம் சுகித்திருந்து கழிந்து போவது நம் குறிக்கோளல்ல: திருவருள் ஆணையு

மல்ல. புறச்சுவையுணவின்பத்தில் பற்று கொண்டிருந்து, உயிர் விளக்கத்திற்கும், அறிவு விளக்கத்திற்குமாக, வேண்டி ஓரளவு கிடைக்கும் சுத்த சத்துவப் பொருட்களையுண்டு உள் ளொளியைப் பெருக்கிக் கொள்ளல்வேண்டும். அவ்வக ஒளி பெருகினால் தான், அருட்கனிவு நிரம்பும். அது உள் வளர வளர புற உண்டியின் அவசியம் குறைந்து கொண்டே வரும். அப்படிக் குறைந்து கொண்டதான் வரவேண்டும். முடிவில் அருள் ஒளி நிரம்பிடும் போது, புறத்துணை முற்றிலும் தேவைப் படாது தனித்து விளங்கக் கூடியதாகிவிடும். இது தான் அருட்கனிவின் பெரும் பயனாகும்.

இந்த உண்மையை அறியாமல், புறச் சுவையுணவிலும், புலனினப்பத்திலும் வேட்கை மிக உடையவர்கள், பலவாண உண்டிகளை விரும்பி ஏற்றுத்தீமையே அடைந்து மடிந்து போகின்றனர். அதிலும் சிலர், அறியாமையாலும், பக்குவ மின்மையாலும், மிகுந்த இச்சைவசத்தாலும் தீங்கான சுவை யையும், ராஜச, தாமச குணங்களை விருத்தி செய்கின்ற உணவு களையும் உண்டு துன்ப வாழ்க்கையையே பெருக்கிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

இன்னும் மோசமாகச் சிலர் உயிர்க்கொலைக்கு அஞ்சா மலும், புலை இச்சையாலும் புலாலுணவு ஏற்று, அருளுக்கு முற்றிலும் விரோதிகளாகி விடுகின்றார்கள். இவர்களின் உலகியல் அறிவும், ஆற்றலும், அனுபவங்களும் அருளுக்குப் புறம்பானவையே என்று உண்மையாக உணர்த்தப்படுகின் றேும். ஊன் சுவை நுகர்ந்து மருளில் மயங்கிக் கிடக்கின்ற வர்களுக்கு, அருளால் பெறப்படும் வான்சுவை அமுதின் உண்மை கொஞ்சமும் விளங்காது. அவர்களால் எந்த விதத்தும் அருள் அனுபவம் பெறவே முடியாது. அருள் இல்லார்க்கு அவ்வுலகம் இல்லை. கொலை புலை தவிர்த்து, சுத்த வொழுக்கத்தோடு சத்விசாரத்தில், நிலலாதவர்களுக்கு அருட்பெருஞ் ஜோதி ஆண்டவரைப்பற்றியும் அவருடைய தனிப் பெங்கருணைச் சக்தியைப் பற்றியும் ஏதும் தெரியாது என்பது நம் அருட்ஜோதி வள்ளலார் குறிப்பு. அவர்களுக்கு

அருட் பெருஞ்ஜோதியுலகே இல்லையாம். அவ்வுலகையும் அவ்வுலகுடையானையும் ஒரு சிறிதும் அறிய மாட்டார்கள்.

கல்வி அறிவாலும் கேள்வி ஞானத்தாலும். அருட்பெருஞ் ஜோதியுலகையும், ஆண்டவரையும் அறிந்து கொள்ள முடியாதாவெனில், முடியாது என்பதுதான் அருள் ஞானியர்களின் அனுபவம். எப்படியெனில், கொலை புலைவிட்டு அருள் ஒழுக்கத்தில் அகம் ஒன்றி நின்றால் தான், அவ்வருள் விழி திறக்கும், காட்சியும் பயனும் உண்டாம். மற்றபடி கலையறிவால், ஊன் கண்ணுக்கும், மனக்கண்ணுக்கும், உயிர் உணர்வுக் கண்ணுக்கும் விளங்குவனவெல்லாம் உண்மை அல்லவாம் எது போன்றெனில், ஓர் பிறவிக் குருடனுக்கு அனந்த வண்ணபேத எழில் உலகம் (விளங்குதல்) இல்லை போலாம். அவனுக்கு உலகம் இருந்தும், எழில் வண்ண உலகம் இல்லைதானே! அப்படித்தான் அருள் விழி இல்லாநுக்குப் பொருட் பிரபஞ்சம் தோற்றமாகியிருந்தும், அருள் வண்ணப் பிரபஞ்சம் இல்லை என்றே அறியப்படும்.

மேற்குறித்த அருட்பெருஞ் ஜோதிக்கனிதான் உலகக் கனிகளின் மிக்கது. அதனைக் கண்டடைந்து, அதுவாகி வாழ்கின்றதே நமது வாழ்வின் உண்மையான லட்சியப் பயனாம். இக்கனியின் உண்மை இதுகாறும் அறியப்படாதிருந்தது. அறிவதற்கான ஓர் சுத்த சன்மார்க்கமும் இல்லாதிருந்தது. அதனால், மக்கள் மற்ற மற்ற உலகக் கனிகளையே உண்டு உண்டு களித்துக்கிடந்து, கழிந்து ஒழிந்து போயினர். இது முதலாக சுத்தசன்மார்க்கப் பெருநெறி திறக்கப்படுகின்றது. இனியுலகெல்லாம், அகவிழிப்பு அடைந்து விடுவது நிச்சயம்.

புலை கொலையற்ற அருட்பெருநெறி ஏற்போர் நிச்சயம் நம் அருட்பெருஞ்ஜோதிக் கனியைக் கண்டு கொள்ளுவர். அப்பொழுதுதான் உலகக்கனிகள் யாவும், இந்த அருட்பெருஞ்ஜோதிக்கனிக்குக் கோடி கோடி பங்கு தாழ்ந்த தரத்தில் உள்ளவைகள் என்ற உண்மையை அறிந்து அந்நாள் அடைந்து ஆனந்த முறுவார்கள். உலகக்கனிகள் ,

உண்மைக்கனியின் அற்ப சக்தி பெற்று, அற்பப்பயன் அளித்துக் கொண்டிருந்தன. அதுகொண்டு பிழைப்பு நடத்திக் கொண்டு வந்த மக்கள் இன்று திருவருளாலே அருட்ஜோதிக் கனியைக் கண்டு, கொண்டு, உண்டு நித்திய வாழ்வு வாழ ஆணை செய்யப்படுகின்றார்கள்.

“ ஒன்றுகண் டர்உலகுக்கொரு தெய்வமும்
ஒன்றுகண் டர்உலகுக்குயிர் ஆவதும்
நன்றுகண் டர்இனி நமச்சிவா யப்பழம்
தின்றுகண் டேற்கிது தித்தித்த வாறே ”

என்ற திருமூலர் திருமந்திரச் செய்யுளானும்,

“ ஒன்றுகண் டேன்திரு வம்பலத்
தேயொளி யோங்குகின்ற
நன்றுகண் டேனுல கெல்லாந்
தழைக்க நடம்புரிதல்
இன்றுகண் டேனென்றுஞ் சாகா
வரத்தை யெனக்கருள
மன்றுகண் டார்க்கிந்த வாழ்வுள
தென்று மகிழ்ந்தனனே ”

என்ற திருவருட்பாவாலும் நமது அருட் பெரும் கடவுட் கனியை அருளாலே அம்பலத்தே கண்டு அனுபவித்திற் கொண்டு வாழ்வுறுவதுவே பேரின்ப வாழ்வாகும் ஒவ்வொருவருக்கும். இக்கனியின் அருட்சுவையை சிறிதும் அனுபவியாததால் உலகம் இதனிடத்து, விருப்பம் கொள்ளா திருந்து வந்தது. இக்கனியைப்பற்றிப் பலர் கேள்விப்பட்டது கூட இல்லை ஆதலின் அப்படி விருப்பங் கொள்ளாதிருந்தார்கள் மக்கள், இனியாவரும் தெரிந்து கொள்ளுவார்கள். அடைவதில் பெரு விருப்பமும் கொள்ளுவார்கள் என்று நாம் அவ்வருட் ஜோதிக் கனியை அருட் கண்ணூரக் காண்போம்: கண்டு அடைந்து, அருட்பெரும் பயனுறுவோம் என ஏங்கி உளங்கனிந்து உருகுகின்றார்கள் அருட்செல்வர்கள் இக்கனியாவருக்கும் உரியது எல்லோரும் முழுமையாகவே திருவருளால் வழங்கப் பெறுவார்கள்: யாவரும் பெற்றுப் பெரு மகிழ்வுறுவார்கள்.

2. மக்கட் பழங்கள்

உயிர்களிலே மக்களின் இனம் ஒன்றே படைப்புக் காலந் தொட்டு உயர் பயன் பெற்றற்கு என்றே இவ்வுலகில் வருவிக்கப் பட்டுள்ளதாகும். ஆனாலும், இவ்வினம் பெருகித்தன் குறிக் கோளை அறிந்து கொள்ளவே இவ்வளவு நெடுங்காலமாகி விட்டிருக்கின்றது.

மக்கள் இனம் என்பது, ஒரு பெரிய, உலகெங்கும் பரந்து படர்ந்து தழைத்து நெடுங்காலமாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கும் தெய்விக விருட்சமாகும். இதனுடைய வேர் கடவுள் சிருஷ்டியான ஞாயிற்று ஜோதியிடத்திலிருந்து தோன்றியுள்ளதாகும். சூரியனில் வேர் ஊன்றி, பூமியில் முளைவிட்டு, வெளிப் பட்டு வளர்ந்து படர்ந்துள்ளதாகும். இன்று இம்மாமரம் உலகில் எங்கெங்கும் கிளை விட்டுச் சதாகாலமும் பூத்துப் பூத்து உதிர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றது.

“நானொரு கொடி நரமலர் பூத்துதிர்
தாளுடைய மாந்தர் தரு” (தயவுக்குறள்)

என்ற உண்மையை உலகில் நாம் காண்கின்றோம் ஒவ்வொரு கணத்திலும், இம்மனிதப்பூக்களில் அரும்பில் அழிவன பல, மொட்டில் முறிவன பல, மலரில் மடிவன பல இப்படியாகத்தான் எல்லா மலர்களும் உதிர்ந்துகொண்டே யிருக்கின்றன. எவ்வளவு காலம்தான் இப்படி உதிர்ந்து உதிர்ந்து பாழ்பட்டுப் போய்க் கொண்டிருக்குமோ!

உலகிற்காணும் பலமரங்களில் இப்படித்தான் முதலில் கன்னிப்பூக்கள் உதிர்க் காண்கின்றோம். அதன் பின்னர் பக்குவகாலத்தில் காய்ப்பூக்கள் தோன்றுகின்றன. இவைகள் முன்னவை போன்று வீணாக உதிர்ந்து போவதில்லை. நன்கு மலர்ச்சியுறும்போது அதனடுவே சிறிய பிஞ்சு தோன்றி பெருகு கின்றது. இப்பிஞ்சே காய் ஆகிப்பெருத்துப் பழுத்துக் கனி

கின்றதாம். இவ்வண்ணமே நம்மன்பதை மரத்திலும் உதிரு மலர்கள் உதிர்ந்து போன பின் தான் காய்மலர் தோன்று வதாயுள்ளதாம். ஆனால், இம்மரத்தின் காய்மலர் தோன்ற இவ்வளவு நெடுங்காலமாகியுள்ளது பெரு வியப்பேயாகும். உலகில் இம் மனிதமரம் தோன்றிய நாள் தொட்டு அது பூத்துதிர் ஆரம்பித்தது முதற்கொண்டு எத்தனை கோடி மக்கள் பூக்கள்-தோன்றித் தோன்றி உதிர்ந்து வீண் போயிருக்குமோ யாரே கணித்துச் சொல்லவல்லார்!

இது சமயம் சுத்தசன்மார்க்கஜோதி கண்டு மலர்ந்தது ஒரு அற்புதப்பூ: அது தான் நம் சிதம்பரம் இராமலிங்கவள்ளலார் என்ற காய்ப்பூவாகும் உலகெலாம் எதிர்ப்பார்த்திருந்த அந்த அருட்ஜோதிக் காயாம் பூ அரும்பி, மொட்டவிற்ப்ந்து மலர்ந்தது சமீபகாலத்தில் உலகம் அதனைச் சாதாரணமலர் என்றே நினைத்து அலட்சியமாய் இருந்து வந்தது. அருள் நோக்கால் உண்மைகண்டு கொள்ளாமல், மருளில் மயங்கி கிடந்தனர் சூழ விருந்தோர் பலரும். திருவருளாலே அத்தெய்வ மலர் உதிராமையெ பெற்று கொண்டு காய்த்தது. மருளாளர் கண்ணுக்கு அப்பூவினுள் காய்த்திருந்த காயும் தெரியவில்லை அது பழுத்த வண்ணமும் விளங்கவில்லை. நன்கு கணிந்த சமயம் அதன் அகத்திருந்த அருள் ஒளியே அனகத்தில் விரிந்து நிறைந்து கொண்டது. அது திருவருட் பிரகாசக் கணியாகி விட்டது.

புறத்திருந்தோர் அந்த அருட்பிரகாசக் கணியைக் காணவில்லை! இராமலிங்கம் என்ற மலர் வடிவைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். பூவே பழமானதோ, பூபோல் தோன்றியுள் பழுத்து விட்டதோ என்ற உண்மையை யாரும் அறிந்திலர் அந்த உதிராமலர், அருட்பிரகாசக்கணி ஆகி விட்டது. ஆனால் அது ஒருமைப்பாட்டு உரிமை ஆன்மகக் களுக்குப் பக்குவம் வருவித்தற் பொருட்டு, ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் இப்பொழுது மறைந்திருந்து கொண்டு வேலை செய்கின்றதாகும்.

நல்ல முதிர்ந்த காய்களில் ஒன்று பழுத்து விட்டால் அந்நே அடுத்துள்ளவைகளும் மிக விரைவில் பழுத்து விடுவது இயற்கையன்றோ? அது போன்றே நம் அருட்பிரகாச வள்ளற்கணியை அடுத்துள்ள ஆன்மநேயர்களும் அருட்கணிகள் ஆகப் போவது உண்மையே. இவர்கள் தாம் மக்கட்கணியாக விளங்குவராவர். இவர்கள் அருட்கணிகளே என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் ஆனால் இக்கணி நிலை பெறுவது பூர்ண அருள் அடைந்தார்க்கே உரிமை. மற்றவர்கள் அருள் ஏக தேசமே உடையவர்களாய், மருள் மயக்கமே பெரிதும் கொண்டவர்களாயிருத்தலின், மாந்தர்களின் புறவடிவங்களும் வாழ்வுமே உண்மை என்று கொள்ளுகின்றார்கள். இவர்களுக்கு, மனித வடிவம் ஒவ்வொன்றுமே, பழமாகத்தான் தோற்றுகின்றதாம்.

ஆன்ம வித்து

மனிதப் பழங்களில் மறைந்திருக்கின்றது ஆன்மவித்து. முன் வேறொருவித்தினின்று முளைத்து வந்தது, இப்பழமும் வித்தும். இவைதாம் மனிதர்கள் உணர்ந்த, வித்தும் பழமும் மாண புறத்தோற்ற நிலையாகும் இவையெல்லாம் சாதாரணமான உலகறிந்த விஷயம். ஆனால் கடவுள் அம்சமான ஆன்ம வித்தின் விஷயமோ இரகசியமான தாம் அது சத்விசாரத்தால் அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாகும்.

ஆன்மா வென்பது கடவுள் நிலைத்து இருந்து கொண்டு அருளாட்சி புரிகின்ற ஆலயமாகும். ஆதலின் இதனை கடவுள் உண்மை கொண்ட விதையாகக் கூறுவர் மெய்யுணர்ந்தோர். இவ்விதை, எல்லாம் வல்ல அருட் சக்தி கொண்டு விளங்குவதால், தன்னைத்தானே வெளிப்படுத்திக் கொள்ளுகின்றதாம். எப்படித் தன்னைத்தானே இது வெளிப்படுத்திக் கொள்ளுகின்றது என்பதைச் சற்று ஆழ்ந்து நோக்குவோம்.

தன்னைத்தான் வெளிப்படுத்திக் கொள்ளுவது என்றால் என்ன? கடவுள் ஆன்மாவான தனது உண்மையைத் தானே,

உணர்ந்து அறிந்து தெளிந்து கொள்ளுகின்றதாம். அந்த ஆன்மக் கடவுளே தான் இந்த நம் தேசத்திலிருந்து, உயிருணர்வாய், அறிவுத்தெளிவாய், உணர்த்தியதும், உணர்கின்றதுமாய் இருக்கக் காண்கின்றோம். ஆகவே, அது வென்பதும் நான் என்பதும் ஒன்றே—அது ஆன்மாவே, கடவுள் வித்தே என்பது தெளிவாம். இந்தக் கடவுள் ஆன்மாவாகிய வித்து தன்னைத்தான் வெளிப்படுத்திக் கொள்ளுவது, இத்தேசச் சூழலை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, அறிவு விளக்கத்தையுண்டாக்கி, நாம் அதனை அறிவது போல் அறிவதுவே தன்னைத்தான் அறிவதாகக் கொள்ளப்படுகின்றதாம். இந்தத் தன் ஞான அனுபவத்திற்குத் தேவை, இவ்வறிவு விளங்கும் மனோ பக்குவ மனித தேகமேயாம். ஆதலின், உள்ளிருந்தாளுகின்ற ஆன்மபதி இத்தேசத்தைத் தன் சுதந்திரத்தாலேயே வருவித்துக் கொண்டுள்ளார்.

எப்படியெனில், இந்த ஆன்மாவை ஒரு ஆணின் சுக்கிலத்துளியில் விளங்கச் செய்து பக்குவப்படுத்தி, உரிய ஒரு பெண்ணின் கருப்பையில் சுரோணிதத்தோடு கலப்பித்து, சூழக்கருவுருவை ஏற்றுக் கொண்டு வளரச் செய்கின்றதாம். அகப்பதியின் ஆணைப்பிரகாரம் தான் சூழ்ந்துருவான கருமுதிர்ந்து இவ்வுலகில் வந்து உயிர்க்கின்றது. பிறந்த பின்னும் ஒவ்வொரு கணத்தும் உள்ளமுடையாளே உயிர்ச் சக்தியை விளங்கச் செய்து, புறத்திருந்து உணவுச் சத்தை ஏற்கச் செய்து உடல் வளர்ச்சி கொண்டு வாழச் செய்கின்றதாம். நன்கு வளர்ந்து, அறிவு விளங்கி ஆன்ம பரிபாக முண்டாகின்ற போது தான் அவ்வகமுடையான் அருள், அதனையே அறியச் செய்கின்றதாம்.

இவ்வறிவு ஏற்படாதபோது, ஆன்மவித்துக்கும், சூழடம்புக்கும் இடையில் மனிதன் உணர்வுமயமாய் வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றான். அப்போது ஆன்மவித்து, ஆணின் சத்தினின்று, வந்து உட்சேர்ந்து ஒளிர்வதாகவும், பெண்ணின் சத்தினின்று வந்து சூழ்ந்து வளர்ந்து கொண்டுள்ளது தேகம்

என்றும் அறிகின்றான் மேலும், அவன் தனது ஆன்மாவின் முன்னினைவுக்கு தக்கபடியும், வினைக்கு ஒப்பவும் தான் தன் குழுடம்பு உருவாகி விளங்குவதாகவும் அறிந்து கொள்ளுகின்றான். இப்பொழுது மனிதன், தேகமாகிய பழத்தில் ஆன்ம வித்தோடு விளங்குகின்றவனாவன். ஆன்ம வித்து தன்னைச் சூழப் பழத்தை உண்டு பண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றது. என்ன விந்தை ! எனவே தான் எல்லோரும் மனிதப் பழங்களாக மொழியப்படுகின்றனர். இங்கு தேகமே பழநிலையில் சுட்டப்படுவது. குழந்தை வடிவங்கொண்டிலங்குகின்றவர்களை பிள்ளைக் கனி அமுதா கப் போற்றிக்கொள்ளுவர் ஆன்றோர். தெய்வக் குழவிகள் தெய்வக் கணிகள் தாமே !

மனிதப் பிறப்பில், தேகம் பெண்மை கொண்டது உண்மையெனக் கண்டோம். ஆன்மா ஆண்மையில் விளங்குவதாகவும் அறிந்தோம். ஆன்மா வித்தாக உள்மறைந்திருக்கின்றது. தேகம் பழமாகப்புறத்தே தோற்றுகின்றது. இந்த நிலையில் மனிதனைப் பழம் என்று கூறும் போது தேகி ஆகக் கொள்ளுகின்றோமெயல்லாது, அக ஆன்ம வடிவையல்லவாம். இதனால்தான் மனிதவர்க்கத்தில் பெண்டிரே கனியாக விளம்பப்படுவர். கனி என்பதே 'கன்னி' ஆக மெய் கொண்டு விளங்குகின்றதாம்.

பொதுவாகத் தேகப்பற்று விடாதவர்கள், தேகமே தான் என்றும், தேக போகசுகமே இன்பமென்றும் கொண்டு உழல்கின்றவர்கள் அறித்தியக் கனியை அதிகம் நுகர்ந்து அழிவுறுகின்றவர்களாவர். பலவாகிய உலகியற்கணிகள் போன்றே தேகக் க(ன்)னியும் சுவைக்கும் அளவுக்கு இன்பம் தந்து கழியும். இக்கனியைப் புசித்து சுகித்திருந்து ஒழியவா வந்தான் மனிதன் ? தேகமாகிய கனியைப் பேணிப் பாதுகாத்துக்கொண்டு அது கெடுமுன் அருள் அமுதம் பெறவேண்டியுள்ளதாம். ஆதலின், தேகக்கனியிடத்து விருப்பும், வெறுப்பின்றி, தெய்வத்திற்குப் படைக்கும் புனிதப் பொருளாய் நினைத்துப் பாதுகாத்து திருத்தொண்டில் ஈடுபடுத்தி திருவருட் பெரும் பயனை அடைதல் வேண்டும்.

பண்பாடில்லாத உலகாயத மக்கட் கணிகள் உலகில் நிறைந்திருக்கின்றன புலனறிவும், புறபோக இச்சையும் மிகுதியாகக் கொண்டு விளங்குகின்ற கோடிக்கணக்கான இம்மனிதப் பழங்கள், எவ்வளவு நல்லவர்களாய் சுகமாய், செளக்கியமாய் வாழவேண்டியவர்கள், வீண் போகிறார்களே! லட்சம் லட்சமாக வெம்பி அழிகின்றன, அழிகிச் சிதைகின்றன, பலவேறு அவதந்தகளால் பாழாகின்றன. இவர்களின் அரிய பெரியமுயற்சிகளின் பயனெல்லாம் நல்லன வாய்த் தோன்றியும், மேலான இன்பம் தராமல் ஒழிகின்றனவாம். ஏனெனில், எழிற்கனியாகத் திகழ்கின்ற இம்மானுட வடிவினுள் அவா, வெகுளி, மயக்கம் என்னும் விஷசத்துக்களே மிகுதியாகச் சேர்ந்துள்ளதால், அக்கனிரசத்தால் தீய பயன்களே மிகுதியாக விளையக்கூண்கின்றோம். பழங்கள் நல்ல இனத்தைச் சார்ந்ததுதான், அதன் விளைவும் நன்றாகத்தான் இருக்கின்றது ஆனாலும், அவ்வண்ணக் கனியில் நஞ்சு கலந்து விட்டிருக்கின்றதே என் செய்வது ?

திருவருள்தான் துணையாக வந்து க(ன்)னியின் நெஞ்சின் நஞ்சைப் போக்கி அமுதசாரமாகிய அருளை நிரப்புதல் வேண்டும் நச்சுக் கனியின் இச்சை, மனிதனை மயக்கி அழிவுறச் செய்கின்றது. இந்த இச்சை முதலில் ஒழியவேண்டும். நச்சுத் தன்மை போக்கப்படவேண்டும். அன்பினாலே கன்மனம் கரைந்து, அருள் அமுதம் ஊற்றெடுக்கும் போது மனத்தின் நச்சுத் தன்மை யொழியும், மணம் அருட் சுவை அடையும் போது உண்டாகின்ற இன்பம் உண்மை ஆனந்தமாக இருக்கும்.

உலகம் இதுவரை கண்ட மனிதக்கனிகள் யாவும் தேக வண்ணம் கொண்டு விளங்கினவைகளே. எத்தனை ஞானிகள் யோகிகள், சித்தர்கள், முனிவர்கள், முக்தர்கள், பக்தர்கள் மற்ற பெரியார்கள் தோன்றி எவ்வளவோ செயற்கருஞ் செயல்கள் புரிந்து மனிதவாக்கத்திற்கு வழிகாட்டிச் சென்று விட்டனர். இவர்கள் சிறந்த மனிதக்கனிகளாக விளங்கிய ழர்களே. இவர்கள் தம் வாழ்நாளில் ஏகதேசம் பிறரால்

அறிந்து போற்றப்பட்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் மறைந்த பின்னர், அவர்களுடைய உபதேசங்களும், கொள்கைகளும், உதாரணங்களும் பலரால், பலகாலம் போற்றிக் கொள்ளப் படுகின்றனவாம். இந்த மனிதப் பழங்களின், சாரம் மனிதனுக்கு ஓரளவு சத்விசாரம் செய்து பயன் பெற உதவியுள்ளதாகும். எனினும் அந்த மனிதப் பழங்கள் புறத்தனவாய்த் திகழ்ந்து புற வாழ்வில் ஒரு சில பயன்களை 'வழங்கிச் சென்றனவாக அறிகின்றோம்.

அப்பழங்களின் பெருமையும் அதன் பயன்களின் அருமையும் பெரிதுபடுத்தி மக்களைத் தூண்டி விட்டனர், அவற்றின் விசிறிகள். அதனால் பற்றுகொண்ட பிற்சந்ததியார்களும், அப்பழப் பயனை பெரிதும் இச்சித்து முயன்றுப் பாடுபட்டனர். ஆனால், முடிவில் அவர்கள் எதிர்பார்த்த அளவுக்கு அனுபவமும் பயனும் உண்டாகவில்லை. அந்தப் புறப்பழங்கள் ஒழிந்து போயின அவற்றின் சாரத்தால் மனிதன், புறநிலை வாழ்வில் விருத்தி அடைந்தானெயொழிய, அதனால் கண்டு கொள்ள வேண்டிய அகப்பழத்தின் உண்மையுருவைக் கண்டு கொள்ளவில்லையாம். அகம் வளர் பழத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தற்கு, புறப்பழங்கள், மனிதனுக்கு நேரடியாகப் பயன்படுகின்றதில்லையாம்.

அன்பைப்பெருக்கி அருளைக் கூட்டி வைக்காத புறக்கனியால் வாழ்வே பாழ்பட்டதாம் அன்பை வளர்த்து அருளை அடைந்து அகப் பழத்தைக் கண்டு கொண்டிருந்தால், அனுபவத்தில் பெற்று அனுகத்தில் வாழ்ந்து வந்திருந்தால், அவ்வனக நிறைவால் புறக்கனியுடம்பை அருள் ஒளியுடம்பாக மாறி விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். அதுவே உண்மை மனிதக் கனியாகவும் உலகம் அறிந்து கொண்டிருக்கும் அகமாகிய ஆன்மா ஒன்றே நித்தியக்கனியென்றும் அனான்மாவாகிய தேகம் அநித்தியக்கனி என்றும் கொண்டிருந்தார்கள். முன்னதை உண்மை என்றும் மற்றபுற உடம்பை உண்மையல்ல என்றும் நினைத்திருந்தார்கள். அதாவது ஆன்மாவே

மெய்யாம், தேகம் பொய்மாயையாம். இது வேதாந்திகளின் கருத்து. மெய்யான ஆன்மாவேறு, பொய்யான தேகம் வேறு எனக் கொண்டிருந்தனர் முன்னர்.

ஆனால் ஆன்மாவும் தேகமும் ஒன்றியிருந்தால்தான் அனுபவம் உண்டாகும். ஆன்மாவும், தேகமும் தனித்தனியாக இருந்தால் ஒரு அனுபவமும் பெறமுடியாதாம். ஆன்மாவும் தேகமும் கூடியிருந்து, அனக அருளும் இணைப்பு செய்து இருந்தால் மட்டும், ஆன்மாவே தேகமுற்றும் நிரம்பி அழியாது விளங்கவல்லதாம் அப்பொழுது. புறமெய் அருட்சேர்ப்பால் நித்தியத்துவம் எய்தி விடுகின்றதாம். அது முதல் தேகமும் மெய்யாகி விடுகின்றதாம் இதனால் தேகம் மெய்யே ஆம். உலகிகளுக்கு இத்தேகப்பழம் மெய் போல் விளங்குவதும், வேதாந்திகட்கு பொய்மாயை ஆகப் புலப்படுகின்றதும் உண்மையில் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கன அல்லவாம். அனக அருளால், இத்தேகத்தை மெய்யாக ஆக்கப் பெற்றுக் கொள்ளல் திருவுள்ளச்சம்மதியாகும். எனவே தேகப்பழம், அருளான்மக் கனியாக வழங்கப்பெறுதல் வேண்டும் மனிதப் பழம் புனிதப் பழமாக மாறி விளங்குவதாம்.

மேற்படி மனிதக்கனியே திருவருளால் நித்தியத்துவம் பெற்றுப் புனிதக் கனியாக விளங்கவேண்டும் என்று ஆணை செய்யப்பட்டுள்ளது உண்மை. ஆனால் இந்த உடல் பழுக்க, கனிவுபெற என்ன செய்யவேண்டும் என்பதுதான் புரிந்து கொள்ளப்படாதிருந்தது. இவ்வளவு காலமும், ஒவ்வொருவர், யோகமுறையும், காயகற்பமுறையும், ஞானபாவனா முறையும், தீவிரபக்தி முறையும் பிற சாதனா முறைகளும் கையாண்டு பார்த்தனர். அவர்களிற் சிலர் ஓரளவு சித்தியும் பெற்றுத் தேகவாழ்வை சற்றே நீடிக்கவும் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். எனினும் இம்முறைகளில் எதனாலும் உண்மைக் கனிவு ஏற்பட வில்லையாம். பக்குவப்படாத காயைத் தடி கொண்டடித்தா கனிய வைக்கமுடியுமா? அல்லது புகையூதித்தான் பழுக்க வைக்க முடியுமோ? அகத்தே நன்கு முதிர்ந்து பக்குவப்பட்டு விட்டிருந்தால் தானே யுண்ணின்று கனிந்து கொண்டு வந்து

நல்ல கனியாகிவிடும். இந்த உட்கனிவு உதிக்கின்ற இடம் வித்தாகும். ஆன்மக்கனிவு அல்லது நெகிழ்வு உண்டாகி விட்டால் அது நிரம்பிட முழுப்பழம் பக்குவப்பட்டுவிடும்.

உலகக்கனிகளில் நாம் கண்டுள்ளவை, புறத்தோல் உட்சதை, விதைகளாம். இவைகளே போன்று மனிதனிலும் தூல தேகம், சூக்கும தேகம், காரணதேகம் என்னும் மூப் பகுதிகள் உள்ளனவாம். காரண தேகமே ஆன்ம வித்து எனப்படுவது.

மனிதன் தன் உண்மையை அறியாது தேகப்பற்றொடு வாழுங்காறும், தனது கடமையும், குறிக்கோளும் இன்னவை என்று தெரிந்து கொள்ளாமல் எப்படி எப்படியோ வாழ்ந்து வீண்போகின்றான். புறத்தேகேந்திரிய சக்தியைப் புலனின்ப வாழ்வுக்கே விலையாகக் கொடுத்து விட்டு முடிவில் நஷ்டப் பட்டுப்போகின்றான்.

இதற்கு மேல், சற்று பண்பட்ட மனிதன், தன் மனோ சக்தியையும், சூக்கும தேக ஆற்றலையும் ஓரளவு அறிந்து, பயன் பெறக்கருதி முயன்று அநேக, கலைஞான, விஞ்ஞான, தத்துவஞான அற்புதச் செயல்களைப் புரிந்து, வாழ்க்கைப் பயனையும் அனுபவத்தையும் உலகிற்குப் பிரசாரம் செய்துவிட்டு மடிந்து போகின்றான்.

அதற்கும் மேம்பட்ட ஆன்ம ஞானி, அவ்வான்ம சக்தியை அறிந்து, தேக காரண நிலைகளைக் கடந்து சென்று உட்கூட்டும் சமாதிப் பழக்கத்தால், சாதாரண மனித தரத்திற்கு அப்பாற்பட்ட அற்புத சித்திகள் பல புரிகின்றான்.

இவ்வான்ம ஞானியும் இவனது சித்திகளும், அவனது தூலதேகம் நிலைத்திருக்கும் வரை உலகில் விளங்கி, பின்னர் மறைந்து, மங்கியொழிகின்றனவாம். ஆனால், இச் சித்தி விளங்கும் காலம், தூல, சூக்குமச்செயல்களை விட, ஆன்ம காரணச்செயலாய் நெடுங்காலம் விளங்கக்காண்போம்.

ஆகவே, இந்த ஆன்ம ஞானியுங் கூட முழுப் பழமாகி முக்
காலும் விளங்க வில்லை என்றுதான் கண்டு கொள்ளுவோம்.

சமாதிப் பழக்கத்தால் கூட ஓரளவு ஆன்மசக்தியே
பெறக் கூடுமேயல்லாது, ஆன்ம இயற்கைச் சகஜ வாழ்வு
உண்டாகின்ற தில்லையாம். இது உண்டாவதற்குத்தான்
இப்பொழுது சுத்த சன்மார்க்கமாகிய அனக நெறி
வழங்கப்படுகின்றோம். இந்நெறியால், முதலில் சத்விசாரம்
செய்து ஆன்மநிலையைக் கண்டு கொள்ளுகின்றோம் கண்டு
கொண்ட இதிலேயே சமாதி கூடி அழுந்திப்போய்விடுவதில்லை
இம்மார்க்கத்தால். அவ்வான்மாவினின்றே, எங்கும் தானாய்,
யாவும் தானாய், சச்சிதானந்தமாய், அருள்நிறைவாய்
இருக்கின்ற உண்மை கண்டு, அந்நிலையிலிருந்து சலிக்காது
பிறழாது, இறங்காது தயா நெகிழ்ச்சியோடு வாழ முயற்சிப்
பேரமாயின், திருவருளே உடனின்று வாழ்விக்கும். இதனால்,
அருளமுத ஒளி பெருகி, காரண ஆன்மாவை மலர்த்தி,
குக்குமத்தை விரித்து தூலத்தை நிரப்பிக்கொள்ளும். இது
தான் உண்மையான முழுக்கனி ஆகும் சுத்த சன்மார்க்க
முறையாம். இந்தச் சுத்த சன்மார்க்கியே நித்தியக்கனியாகி
என்றும் அழியாது இவ்வுலகம் காண் விளங்குவதாம்.

இப்பழநிலை எய்துவதே மனிதன் தனது லட்சியமாய்க்
கொண்டு அடையமுயல வேண்டுமே யன்றி, அனந்தவண்ண
மக்கட்கனிகளை லட்சியமாய்க் கொண்டிருக்கக்கூடாதாம்.
அவர்களும் அவைகளும் அருட்பூரணத்தின் இலேசங்களே,
அற்பக்கூறுகளே என்றும், அவற்றால் கிடைக்கப் பெறும்
பயனும் அற்பமே என்றும் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.
பசிக்குப் பனம் பழம் கிடைத்தால் போதும் என்பதுபோல்,
சிறுமை குணம் படைத்த மனிதப் பழத்தால் பெருமை
யொன்றும் உண்டாகாதாம். அன்றியும், நமது அருட் பெரும்
பழம் ஒன்றே தனது அருள்வலத்தாலே யாவின்னுள்ளும் இருந்து
அது அதனைத் தோற்றுவித்து, அது அதற்குரிய உருவாற்றல்
முதலியவற்றோடு வினங்கச் செய்து, பயனையும் அளிக்கச்

செய்கின்றதாம். அதனால், எந்த ஒரு பழத்தாலும், மக்கள் கனியாலும் பெறப்போவது சிற்றளவு குறிப்பிட்ட பயனே எனத் தெளிந்திடல் நன்றும். அத் தெளிவால், அந்த எல்லாப் பழங்கட்கும் முதற்காரணமாய் அதீமாய் இருக்கின்ற நம் அருட்பெருங்கனியையே விரும்பிக் கொள்ள வேண்டும் மென்பதும் உறுதிப்படுவதாம்.

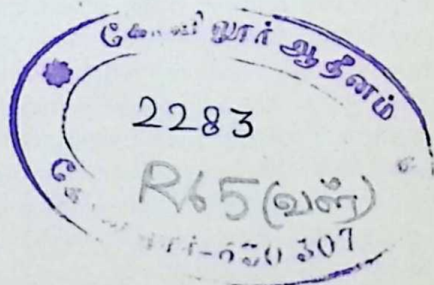
ஆன்ம ஜோதிக்கனி

நித்திய ஆன்மா சுயஞ்ஜோதி மயமானது என்று கண்டிருந்தனர். காரண சரீரமாகிய ஆன்மாவுக்குள் மறைந்திருந்து தன்னாட்சியைப் புரிந்து கொண்டிருப்பது அந்தப் பெருஞ் ஜோதி சக்தியே என்பர். இந்தஜோதியே கடவுள் வண்ணமாகவும் மகாகாரணவடிவாகவும் கூறுகின்றார்கள். மனப்பக்குவம் அடைந்த யோகிகள் ஆன்மாலயத்தில் ஒடுங்கி நின்று துரியக் காட்சி பெறும் போது, அவ்வான்ம ஜோதியின் நிறைவு உலகெலாம் இடங்கொண்டு விளங்கக் காண்கின்றார்கள். இதுவே ஆன்ம ஜோதிக்கனியாகக் கொள்ளப்படுகின்றதாம். இக்கனியனுபவம், ஆன்மநிலையில் வாழ்கின்றவர்கட்கே விளங்குவதும், சொல்லற்கரியதாயிருப்பதும், பிறர்க்கு விளங்காததுமாயுள்ளதாம். இதனை அனுபவிக்கின்றவர்கள், ஏதேதோ சக்தி, சித்திகள் பெற்று சில காலம் வாழ்ந்து கொண்டு விளங்கிப் பின்பு, அந்தப் பெருஞ் ஜோதியால் விழுங்கப்பட்டு அதிலே ஐக்கியமாகி மறைந்துபோய் விடுகின்றார்கள். ஆதலின், இக்கனியாக விரும்புகின்றான் இல்லை சுத்த சன்மார்க்கி.

இவனுக்கு அச்சுயஞ்ஜோதி, வெறுஞ்ஜோதியாக மட்டும் இல்லை, அருள் ஒன்றினால் தான் விளங்கும் அருட்பெருஞ் ஜோதியாக உள்ளதாம். இதனால், ஒருமையினால் உள் ளொளியில் ஒன்றி நின்றுகொண்டு, தயவைப் பெருக்கு கின்றான். அத்தயவின் பெருக்கால், அந்த ஜோதி தயாபெருஞ் ஜோதியாக விளங்கி நிரம்புகின்றதாம். அங்ஙனம் நிரம்பி

வழிந்து தேகத்தையும் தன்வண்ணமாக ஆக்கிக் கொள்ளுகின்றது முடிவில். இதனால், அகமறைந்திருந்த ஆன்ம ஜோதியே தயாபெருஞ்ஜோதியாக, அருட்பெருஞ்ஜோதியாகச் சூழ்ந்து, நித்தியானந்தக் கனியாக என்றும் விளங்கச் செய்து விடுகின்றதாம்.

ஆன்மாவாகி அருகிக்கிடந்த அணுத்துவநிலையில் அடங்கிக்கிடந்த அருட்பெருஞ்ஜோதி, சுத்த அருளினாலே அனகமுற்று நிறைந்தது. அதனால், ஆன்மாவின் அணுத்துவமாகிய அவ்ஆதி நிலைகெட்டு, மாறி, அருட்பெருஞ்ஜோதியாம் அந்தநிலை வந்துவிட்டதாம், எனவே, இந்த அருட்பெருஞ்ஜோதிக் கனிநிலையே ஆனந்தப் பழநிலையாக உள்ளதென அறிகின்றோம். மனிதன் இந்நிலைபெறு அடைவதுவே திருவருட் சம்மதமான முடிந்த முடிவாகும். இந்த நிலை அடைந்த ஒருவனே தெய்விக மனிதப்பழம் என என்றென்றும் யாவராலும் போற்றிக் கொள்ளப்படுவான்.

3 கருநெல்லிக்கனியும் கற்பகக்கனியும்

கருணை வள்ளலாகிய கடவுள் பெரிய பிரபஞ்சத்தைப் படைத்து, அதில் நமது பூமியாகிய உலகத்தைப் படைத்து, இப்பூமியின் மீது நம்மையும் படைத்து, நமக்காக வேண்டுவன வெல்லாம் குறைவுபடாது ஆக்கி ஆக்கி கொடுத்துக்கொண்டே யுள்ளார். இதனால் ஆண்டவர் நம்மீது வைத்துள்ள கருணைக் காரணமாகத்தான் இவ்வளவும் செய்து கொண்டுள்ளார் எனக் கருதிக்கருதி வியப்புறுகின்றோம். எதற்காக அவர் நம்மீது இவ்வளவு கருணை பொழிய வேண்டும்? நாம் யார் நாம் என்ன செய்துள்ளோம்? நாம் எப்படி அவருடைய கருணைக்கு உரிமையுள்ளவர்களானோம்? என்றெல்லாம் விசாரம் செய்து பார்க்கும் போது உண்மை விளங்குகின்றது.

இந்தப் பெரிய பிரபஞ்சத்தில் நமது அருட்பெருஞ்ஜோதி பதி ஒருவரே நித்தியமாக, சத்தியமாக உள்ளவர் என்று முதலில் உணர்த்தப்படுகின்றோம். அந்த அருட்பெருஞ்ஜோதி பதிக்கு தனிப் பெருங்கருணையே சொருப, ரூப, சுவாவமாக இருக்கின்றதாகவும் உணர்த்தப்படுகின்றோம். அவ்வருட்பெருஞ்ஜோதிபதியைச் சூழ்ந்து விளங்கிக் கொண்டுள்ள அவர் தம் தனிப்பெருங்கருணை, சதா செயலோடு இயங்கிக்கொண்டே யுள்ளதாம். இவ்வியக்கச் செயலால் அக மறைந்திருக்கும் அருட்பெருஞ்ஜோதியின் உண்மை வெளிப்படலாகின்றது. அவ்வருட்ஜோதியின் அனுபவ வெளியீட்டின் பொருட்டே, இதுவரை யாவையும் தனக்குத்தானே வழங்குவித்துக் கொண்டு வந்துள்ளதாம்.

அருட் பெருஞ்ஜோதியும் தனிப் பெருங்கருணையும் நித்தியம் ஆதலின், அக்கருணையில் தோன்றி இயங்குகின்ற கடவுள் ஐந்தொழிற் செயல்களும் இடையருது விளங்குகின்றனவாம். எந்த விதத்திலும், கருணை இயக்கத்தால்,

அருட்பெருஞ்ஜோதியைச் சூழ வேண்டுவன வெல்லாம் தடையுருது ஏற்கப்படுகின்றனவாம். இவ்வளவும் தன்னைத்தான் வெளிப்படுத்திக் கொள்ளுவதற்கென்றே திருவருளால் இப்போது உணர்த்தப்படுகின்றோம். மேலும், அந்த அருட்பெருஞ்ஜோதியை அன்றி மற்ற எதுவும் உண்ணின்று சூழக் கொள்ளுகின்றதில்லை என்றும் உணர்கின்றோம்

ஆகவே, அவ்வருட் பெருஞ்ஜோதியே நடு நிற்க அதிசுருந்து உயிரும், உணர்வும் தோன்றி உடல் ஏற்றும் விளங்குகின்றதாம். இதில் நாம் என்பது எங்கிருந்து வந்தது என்று நோக்கினால், உடலுக்கும் உயிருக்கும் இடையிலிருக்கின்ற உணர்வில்தான், இந்த 'நாம்' விளங்குவதாக அறிகின்றோம் ஆனால் இந்த நாம் தேகத்தோடு சார்ந்து நின்று தேகமே நாம்' என்பது போல் உணரப்படுகின்றது. உண்மை அது வல்லவாம். தேகம் பற்றற்றவிடத்து, சத்விசாரத்தால் அகமாகிய அருட்பெருஞ்ஜோதி ஆன்மாவாயிருந்து உணரும் போது அதுவே நாமாக அருட்பெருஞ்ஜோதியே உண்மையில் நாமாக உணருகின்றோம்

ஆகையால், நாம் எனவும், பிறர் எனவும் உள்ளாக உள்ளது அந்த அருட்பெருஞ்ஜோதி ஒன்றே எனத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளலாகின்றது. இந்தத் தெளிவு ஏற்படும் போதுதான் நாமென வேருன்று இல்லையாகின்றது. ஆதலின், அருட்பெருஞ்ஜோதியே நாமென்றும், அதைச் சூழ்ந்து இயங்குகின்ற தனிப்பெருங்கருணைச் செயல்முற்றும் நமது உண்மை வெளிப்படுத்தற் பொருட்டே என்றும் அறிந்து கொள்ளுகின்றோம். முன்பு நாம் வேருக இருந்து கடவுட் பெருமையையும் நம் சிறுமையையும் ஈருதிக் கருதி ஏங்கியிருந்ததெல்லாம் மறைந்து பேரமைதியும், நிரதிசயானந்தமும் அடைகின்றோம்.

இப்பொழுதுதான், உண்மையை வெட்ட வெளியில் பட்டப்பகலில் அருட் கண்ணாலே கண்டு கொள்ளுகின்றோம். கடவுள் மனிதனைப் படைத்து, அம்மனிதனுக்காகவே மற்

நெல்லாவற்றையும் படைத்துள்ளார் என்று கூறப்படுவதின் வாய்மை விளங்குகின்றதாம். அதாவது கடவுள். தன்னை இம்மனித தேகத்திற்குள் வருவித்துக் கொண்டது, தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளுதற்கேயாம். இந்த லட்சியப் பூர்த்தியின் பொருட்டே இம்மனிதனைச் சூழ எல்லாம் வருவிக் கப்பட்டுக் கொண்டுள்ளனவாம். இவ்வுண்மையை அறிந்து கொள்ளாத புலையுடம்பில் பற்றதிகம் கொண்ட, புலனினப் வேட்கையாளர்கள், உலகில் சிறுஷ்டிக்கப்பட்ட உயிர்களும், பொருள்களும் தம் சுகபோக வாழ்விற்கே எனக்கொண்டு துய்த்து மோசம் போகின்றார்கள். அப்படிச் செய்வது அறியாமை, அபக்குவம்

நாம், அருள்விசாரவசத்தாயிருந்து தயாவொழுக்க வாழ்க்கை நடத்தும் போது, எப்பொருளும், எவ்வுயிரும் நம்மை சூழவந்து தயாவொளியை நம் உள்ளத்தில் தூண்டி விடுகின்றனவாம். அவற்றிற்கு நாம் தயவு செய்கின்றோம். அவற்றினிடத்து புலனிச்சை இன்றி உண்ணின்று மெய்ப் பொருளை நுகர்கின்றோம். இதனால் உள்ளொளி பெருகும். சூழியும் பொருள்களும் கூட, உயர்பிறவியும் உயிர் விளக்கமும் பெற்றுப்பொலிவுறும் என்பது திண்ணம். எனவே, புறப்பொருளையும், பிறஉயிர்களையும் விருப்பு வெறுப்பு கொண்டு ஏற்காது, அருள் உள்ளப் பொறுப்போடு, உதவியாகக் கொண்டு தயவு செய்வோமாக. இப்படித் தயாவொளி பெருக்கத் துணையாக ஏற்க வேண்டும் ஒவ்வொன்றையும்.

கருநெல்லி

கடவுட்சக்தியாம் கருணைவல்லியைக் கண்டடையவே, இக்கருநெல்லியைத் துணை கொள்ளல் சாலும். பொதுவாக நெல்லி ஒரு நல்ல சத்துள்ள காய் ஆம். இதில் துவர்ப்பு, புளிப்பு இனிப்புச்சுவைகள் கலந்துள்ளன. கந்தகச் சத்தும் இருக்கின்றது. உடலில் திரிதோஷங்களைப் போக்கி, இரத்த சுத்தியையும், குளிர்ச்சியையும் உண்டு பண்ணக்

கூடிய ஆற்றல் இதற்கு உண்டாம். அரோசிகத்தைப் போக்கி நீர்விடாயைத் தணிக்கும் குணமும் உண்டென்ப. வெய்யிலின் களைப்பை நிவர்த்திக்கும், இந்நெல்லியைச் சுவைத்து உண்போருக்கு நீர்நிலைகளின் உவர்ப்புச் சுவையை மாற்றி நல்லுருசியை ஊட்டுவது முண்டாம்.

நெல்லிக் காளையும், அதன் குணம், பயன்பற்றியும் நம் சித்த வைத்தியம், ஆயுர்வேதம் முதலியவற்றில் அதிக விளக்கம் கண்டு கொள்ளலாம். நெல்லிக்காயை, ஊறுகாய், தொக்கு, துவயல் முதலியனவாக நம்மவர் அதிகம் ஏற்கின்றனர். நெல்லிமுள்ளி என்றும் நெல்லிவற்றலை, பஞ்ச கல்பத்தொன்றாக அரைத்துக்காய்ச்சி தலைமுழுக்கு செய்தல் நன்றும். நெல்லிக்காயின் சாறு எடுத்து எண்ணெய் சேர்த்துக் காய்ச்சித் தைல பதத்தில் இறக்கி, ஆற்றி வைத்துக்கொண்டு தலைக்கிட்டு வரல் சூட்டைத் தணித்து கண்ணிற்குக் குளிர்ச் சியும் தெளிவும் உண்டுபண்ணும். இலேகியங்களாக பிற வற்றுடன் சேர்த்துச் செய்து உட்கொள்ளலும் நன்றும். தனிக்காயே கூட உண்ணலாம் ஒரு நெல்லிக்காய் முன்று ஆப்பிள் கணிக்குச் சமம் என்று இதன் ஆற்றலை குறித்துச் சொல்லப்படுகின்றது. ஆப்பிள், செல்வர்களுக்கே விலை கொடுத்து வாங்கியுண்ண முடிவது. அதை விட உயர்வான நெல்லியோ ஏழை, எளியார்க்கும் மற்றெல்லாருக்கும் கிடைக்கக் கூடியதாம், இவ்வளவு குணநலமும் கொண்டு யாவார்க்கும் எளிதில் கிடைத்து பயன்படுத்திக் கொள்ள உள்ளது. இந்தச் சாதாரண நெல்லிக்காயே.

இது போன்றதைவிட அதிகம் ஆற்றலும், பயனும் கொண்டு விளங்குவது கரு நெல்லியாம். ஆனால், இது எளிதில் கிடைக்கக் கூடியதாயில்லை அப்படி ஒன்று இருக்கின்றதா என்று சந்தேகிக்கும்படியாக மறைந்து இருக்கின்றதாம். ஞான சித்தர்களே இதனைப்போற்றி வளர்த்து வந்திருக்கின்றார்கள். அவர்கள் பொதிகை மலையிலும் சதுர கிரியிலும், கரந்தைமலை, கொல்லிமலை, நீலமலை முதலான

இடங்களில் வைத்துப் பாதுகாத்து இருந்தனர் என்பர். ஏனெனில், காயசித்திக்காம் கற்பமுலிகையாய் உள்ளதாலாம் இது. இதனைத் தினமும் உண்டுவந்தால் பிணி, மூப்பு, நரை, திரை சாக்காட்டையெல்லாம் தவிர்த்துக் கொள்ளலாம், என்று கூறிவைத்துள்ளார்கள். அதனை சாதாரண மக்கள் பெறுவது முடியாதாம். முதலில் அம்மரத்தைக் காண்பதே அருமை கண்டாலன்றோகைப்பற்ற முடியும். மேலும், அக்கருநெல்லி எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறைதான், ஒவ்வொன்று தான் பழுக்குமாம், அவ்வளவு அருமையாயிருத்தலின், பாதுகாவல் செய்து காத்திருக்கும் சித்தர்கட்கேயன்றி ஏனைய மக்கட்கு அது கிடைப்பது அருமையாகின்றது.

ஒளவை பிராட்டியார் கருநெல்லிக்கனி பெற்றதைப் பற்றி பலரும், நூல் வாயிலாக அறிந்திருக்கலாம். அக்கதையின் குறிப்பு இதுவாம். அதிகமான் என்னும் அரசன் ஒருவனிருந்தான். அவன், அன்பு, அறிவு, ஆற்றல் மிக்குடையவனாவான். அவ்வேந்தனை பலரும் மதித்தனர் போற்றினர். அப்படிப் போற்றியவர்களில் ஒரு பெரியாருக்குப் பன்னிரண்டு ஆண்டு காத்திருந்தபின் கிடைத்த ஒரு கருநெல்லிக்கனியை அம் மன்னனுக்குக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். அரசனோ அக்கனியின் அருமை பெருமைகளை நினைந்துத்தான் உட்கொள்ள வேண்டும் என்று ஆவல் கொண்டிடவில்லை. ஏனெனில் தான் அதனையுண்பதால், நெடு நாளைக்கு செளக்கியமாக வாழலாம். அப்படி வாழ்ந்தாலும் உலகிற்குத் தான் என்ன செயற்கரிய காரியஞ் செய்து விட முடியும்? தன்னை விட அச்செயலுக்குரியார், தம்மிடம் மிக அன்புடைய ஒளவை பிராட்டியாரே, அவ்வருமைக்கனியை ஏற்று உலகுக்கு உதவுவார் என்று தீர்மானித்து விட்டார். அதனால் அக்கனியை ஒளவையார்க்கு பணிவோடு வழங்கிப் புசிக்கச் செய்து முடிந்த பின்னரே அக்கனியைப் பற்றிய எல்லா விருத்தாந்தங்களையும் அது தனக்கு கிடைக்கப் பெற்ற விபரத்தையும் கூறினார். முதலில் கூறியிருந்தால் ஒளவை பிராட்டி.

யார் அதனை ஏற்க மறுத்திருப்பார் என்பதற்காகவே அப்படி செய்யப்பட்டதாம்.

இவ்வுண்மை அறிந்த பிராட்டியார் அதிகமானினை பெருங்குணப் பெருஞ் செயலை அதிசயத்து அதிசயித்து அதிகமாகப் புகழ்ந்து பாடினார் என்ப. அக் கருநெல்லிக்கனியையுட் கொண்டதாலே ஒளவை பிராட்டியார் ஐந்தூறு ஆண்டுகளுக்கு மேல் வாழ்ந்து கொண்டிருந்து அநேக ஞான நீதி நூல்களை உலகிற்கு வழங்கினார் என்ப. இந்த உண்மைக்கு அகச்சான்றாக பல செய்யுட்கள் விளங்குகின்றன, அவருடைய அருமைப் படைப்புகளாகிய பனுவல்களில் பாலப் பருவத்தே பள்ளியிற் பயிலற்குரிய எளிமையோடு, உணர்ந்தோர்க்கும் உணர்தற்கரிய உட்பொருள் கொண்டு விளங்குகின்றன அவருடைய அநேக பாடல்கள்.

இந்த அளவுக்குத்தான் கருநெல்லியின் ஆற்றல் பற்றி உலகம் அறிந்துள்ளது. சித்தர்கள் நூற்களில் பலப் பலவாக, பரிபாஷையோடு விரவி விளங்கக் காணலாம். அதன் உண்மைக்கருத்தையுணர்வது கடினமாம் அவர்கள் கான்களிலும் மலைமுழைகளிலும் தனிவாழ்வு நடத்தியும் காயகற்பங்கள் பல உண்டு நெடுங்காலமிருந்தும் நரைதிரையற்ற நல்லுடம்பினராய் விளங்கினதும் அறியப்படுகின்றன அவர்கள் இந்தக் கருநெல்லியையும், கொண்டு பயன் அடைந்திருக்கலாம். இதனால் தேகசித்தி பெற்ற தோடுகூட, யோக ஞான சாதனா பழக்கத்தாலும் ஆன்மசக்தியையும் அடைந்து அற்புத சித்திகளும் அடைந்திருக்கலாம். இவர்கள் அடைந்த ஆன்மசக்தியின் ஆற்றல் அளவிடற்கரியதாம். அதனாலேயே அசுமிருந்து அமுதப் பெருக்குண்டாகி உடலிற் பெருகி, மயிர்க்கால்கள் வரை நிரம்பிவிடுகின்றதாம். இதனாலேயே தான் அவர்கள் நரைதிரையற்ற நல்லுடம்பினர் ஆயினர் என்ப. இந்நிலைபெறு எய்திடுதற்கு முன்னர், அந்தக் கருநெல்லியோர் புறத்துணையாயிருந்து காயசித்திக்கு ஏகதேசம் உதவினதாகக் கொள்ளப் பட்டிருந்தனவாம்,

ஆகையால், அவர்களின் கருநெல்லி விளம்பரப் பெருமையெல்லாம் அகப்பொருள் கொண்டதாகவே அறிந்துகொள்ளப்படவேண்டும்.

'உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி' என்பதன் உண்மையை இனி நன்கு அறிந்து கொள்ளலாம். ஒருவன், ஒரு விஷயத்தை நன்கு முழுத்தெளிவாக அறிந்து கொண்டிருக்கின்றான், என்று தெரியப்படுத்தும் போது, இப்பழமொழி பகரப்படுகின்றது. அவனுக்கு இதன் உண்மையெல்லாம், வெள்ளிடை மலைபோல, உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல விளங்கும் என்கின்றார்கள். வெள்ளிடைமலை என்பது பட்டப்பகலில் வெட்டவெளியில் ஒரு மலையிருந்தால் எவ்வளவு தெளிவாகத் தெரியுமோ அப்படித் தெளிவதைக் குறிப்பதாம். இதுபோல், உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியும் பொருள் படுகின்றது. அதாவது, ஒரு நெல்லிக்கனியை உள்ளங்கையில் வைத்துக் கொண்டு நன்கு பார்க்க முடிகின்றது போல் தெரிந்து கொள்ள முடிகின்றதாம். இதன் பொருள் இவ்வளவோடு நிற்க வில்லை. இன்னும் வளருகின்றது.

உள்ளங்கையில் பெற்றுள்ளது, வெறு நெல்லியல்ல கருநெல்லியாம். கருநெல்லியைக் கையிற் கொண்டுள்ள தென்பது, அக்கரு நெல்லியின் அனுபவம் கைவரப் பெற்றுள்ளது என்பதாகும். இக்கருநெல்லியின் அனுபவ சித்தியே இங்கு பேசப்படுகின்றது. இதன் காயகற்ப சித்தியே அல்லாமல் பூமிக்கடியில் புதைந்து கிடக்கும் மறைபொருளும் கண்ணுக்குத் தெளிவாகத் தெரியும் என்பதாம். ஆகவே, உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி என்றதின் கருத்து, கருநெல்லியின் மகிமையால் இரகசியமெல்லாம் அறியும் ஆற்றலை அடைந்துள்ளது குறிக்கப்பட்டதாம்.

அன்றியும், புறத்தாவரக் கருநெல்லியின் ஆற்றல் குறிக்கப்பட்டதோடு நில்லாமல், அக ஆன்மாவையே கரு நெல்லி மணியாகக் கற்பனை செய்து கொண்டதும் குறிக்கப்படுகின்றதாம் எனவே, நமது ஆன்மாதான் உண்மையான

கருநெல்லிக்கனி. இதனை உள்ளங்கையில் பெற்றுள்ளவர்கள், அனுபவத்தில் அடைந்துள்ளவர்கள்தாம், எல்லா மறை பொருளையும் உள்ளவாறு அறிய வல்லவர்களாயும், பிணி, மூப்பு, தவிர்த்து வாழ்பவர்களாயும், இருக்கின்றது உண்மையாம். ஆகவே, உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி என்பது நம் ஆன்மானுபவசித்தியே எனத்தெளிந்து கொள்ளவேண்டும்.

மேலும், இது உள்ளங்கையில் (அனுபவத்தில்) பெற்ற நெல்லிக் கனியாகக் கொள்வதோடு; இந்த, உள்ளம் (அகம் ஆகிய ஆன்மாவே) ஓர் கைக்கனியாக, நமக்குக் கட்டுப்பட்டு, கையிக்கு அடங்கி விளங்குவதும் உணர்த்தப்படுவதாம். இவ்வான்மாவாகிய கருநெல்லிக் கனியின் அனுபவம், உலகக் கருநெல்லிக்கோ மற்றொன்றுக்கோ கிடையாது என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? இந்த ஆன்மார்த்தக் கருத்தோடு தான் வடமொழியில், 'ஆமலகம்' என்ற பதம் பிரயோகமாக்கப்பட்டுள்ளதாக அறிகின்றோம். இப்பதத்திற்கு அர்த்தம் நெல்லியாம். இச்சொல்லைத் தமிழ் ஒளியில் வைத்துப் பார்க்கும் போது, ஆ = ஆன்மப்பசு, மலம் = பாச மறைப்பு, கம் = பதிஞானம்; அதாவது, பசு பாசம்—பதியாக விளங்குகின்ற மெய்ப் பொருள் நமது ஆன்மாவின் கண் உள்ளதாம். இதனால், 'கரதலாமலகம்' (உள்ளங்கை நெல்லி) என்றது நமது ஆன்ம பதியுண்மையையே சுட்ட வந்ததாம் இத்தெளிபொருளும் அனுபவமும் நம் தமிழ் மொழித்துணையால் காண்பது எளிதாகின்றது. இக்கருத்துக்கள் எல்லாம் முன்பு இங்கு தோன்றி பிறரால் இங்கிருந்து கொண்டு செல்லப்பட்டு தம்மதாக ஆக்கிக் கொண்டார்கள் பழம் பெரியார்கள்.

நெல்லியும் திண்டுக்கல்லும்

நம் நாடு முன்பு இப்பொழுதுள்ளது போன்ற நாடாக இருக்கவில்லை. பலமரங்கள் நிறைந்த காடாகவே இருந்ததாம். அந்தக் காட்டுப் பிரதேசங்களில் ஒரோர் இனமரங்கள் ஒவ்வொரு பகுதியில் வளர்ந்து மண்டிக்கிடந்தனவாம். அப்படிச்

கிடந்த காடுகளை வெட்டி, வீடுகளைக் கட்டி நாடு நகரங்களை அமைத்தனர். நகர அமைப்பில், மக்கள் வாழ் இல்லங்களோடு தெய்வம் வாழ் இல்லமாகிய கோயிலையும் ஏற்படுத்தினார்கள் அக்கோயிலோடு மூர்த்தியும், தீர்த்தமும் நிர்மாணித்து நிலை பெறுத்தப்பட்டன. இம்மூர்த்தியும். தீர்த்தமும் விளங்கும், நாடே நகரமே நல்ல தலமாக நவிலப்பட்டன இத்தலத்திற்கு மூர்த்தி விசேடம், தீர்த்த விசேடம், செயற்கையாய் அமைக்கப்பட்டன இயற்கையாய் அமைந்திருந்ததுதான் தல விருட்சமாம், இது ஒவ்வொருதலத்திற்கும் அமைந்திருந்தது இதில் ஏகதேசம் ஒரு சிலதலங்களில் மரமாற்றம் செய்து வழங்கப் படல் காண்கின்றோம் என்றால், அதற்குக் காரணம் தத்துவ சித்தி உபாயமேயாகும்

சிதம்பரம் - தில்லை வனமாயிருந்ததால் அத்தில்லை மரமே, அவ்வுருக்கு தலமரமாயதாம். மதுரை - கடம்பவன மாயிருந்ததால், அக்கடம்பே மதுரைக்கு தல விருட்சமாயதாம் இந்த திண்டுக்கல் அல்லது திண்டிக்குடி சுவரத்திற்கு நெல்லியே தல விருட்சமாம். ஏனெனில் இது முன்பு நெல்லி வனமாக இருந்திருக்கின்றது இயற்கையில் நெல்லி நிரம்பியிருந்த இத்தலத்தில் அம்மரத்தின் அமுதசாரம் மண்ணை வளப்படுத்தி யுள்ளது. இதனால் இத்தலப்பரப்பில், சுமார் பத்துகல் சுற்று வட்டாரத்தில் விசேட சுவையுடைய விளைபொருள்கள் உண்டாகின்றன இன்னமும் இத்தலத்தின் நடுவிடமாக இருக்கும் மலைக்குன்று, தாமரைப் பொருட்டு போல் உள்ளதும், அதன் மீதிருந்து நோக்கினால் எப்பக்கமும் மலைத்தொடர்கள் சூழ்ந்திருத்தல், விரிந்த தாமரையின் இதழ்கள் போன்றும் உள்ளனவாம். இவ்வியற்கைகளை எல்லாம் ஏற்று ஆன்மக் கடவுள் தத்துவத்தையும் உடன் கொண்டு, மூர்த்தி, தல, தீர்த்த விசேடங்களுடன் புராணம் புனைந்து வழங்கியுள்ளனர்.

அதில் இத்தலம் நெல்லிவனம், அல்லது தாத்திரிவனம் என்றும், பதுமகிரித்தலம் என்றும் கூறி, இதில் காணும்

முக்கிய நீர்நிலைகளை அகத்திய தீர்த்தம், கற்பகதீர்த்தம் காருண்யாமிர்ததீர்த்தம் முதலியனவாக விளக்கியும், இதில் கோயில் கொண்டிருக்கும் மூர்த்தி பதுமாசலேசர், பத்மகிரிநாதர் என்றும் அம்பிகை அபிராம வல்லி என்றும் புனையப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லாம் வல்ல கடவுளும் அவர்தம் சக்தியும் அகக் கமலத்தில் எழுந்தருளி உலகெல்லாம் ஆண்டு கொண்டுள்ளது. இதனை அகத்தில் கண்டு கொண்டு அதுவாகி வாழவைக்க புறத்தில் புனையப்பட்டனவே மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தங்கள் எல்லாமாம். புறச்சுத்தியோடு தயவுத் திருப்பணி பூண்டு, சித்த சுத்தியுண்டாக்கிக் கொள்ளவேண்டும். அப் பொழுது அந்த சுத்த சித்தத்துள்ள சிவமாம் செம்பொருள் திகழக் காண்போம்.

நமது சிரநடுக் கமலத்தளியே பதுமகிரி என்றும், இதில் எழுந்தருளியுள்ள செம்பொருட் ஜோதியே பதுமகிரீசர் என்றும், அச்சயஞ்ஜோதியின் கருணைச் சக்தியே அபிராம வல்லியாகவும் கொள்ள வேண்டும். கொண்டு, உலகில் வாழ்வதே உண்மை வழி பாடாக அமையும். அதனால், இத்தலத்தின் லட்சிய சித்திப்பலனை உள்ளம்கை நெல்லிக்கனியாகவே பெற்றுக் கொள்ளலாம். இந்நெல்லிக்கனிப் பயன், ஆன்மமணி சித்தியே என்பது தெளிவாம். ஆமலகம் என்ற பசுபாச பதியுண்மையைத் திருவருளால் முழுமையாக கண்டு கொள்ளுகின்றோம். கண்டதைக் கைவரப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறோம். அந்த முழுப்பயன் வழங்கும் கருணை நெல்லிக்கனியை, கருநெல்லி என்பதும், ஆமலகம் என்பதும் இன்னும் தாத்திரி என்பதும் கற்பனையேயாம். ஆனால் இந்தக் கற்பனை மனோ போதையில் எழுந்ததல்ல. அருள் அனுபவத்தில் அனகம் உறுகின்றதாகும். ஆகவே, நெல்லியைத் தாத்திரி என்றது ஏனெனில், கருணைக்கனி ஆகிய கருநெல்லியால் முத்தி சித்தியோடு மூவாவாழ்க்கை வருதல் குறித்தே ஆம். அதாவது, தா - திரி (கொடு, முன்றை - முத்தியைக் கொடு, திரிதேக சித்தியைக் கொடு என்ற வேண்டுகை ரூபமாகவுள்ளது

இந்நெல்லியாழ் தாத்திரி) வேண்டுமோர்க்கு வேண்டியாங்கு அருள்வதாம்.

புறநெல்லியின் தன்மைகளும் அதனால் கிடைக்கப் பெறும் நன்மைகளும் அறிந்து கொள்ள யாவருக்கும் உரிமையும் கடமையும் இருக்கின்றன. அதுபோல் அக நெல்லியின் உண்மைகளையும் பயன்களையும் அறிந்து பெற்றுக்கொள்ள அதே உரிமையும் கடமையும் உளவாம். இது இந்த நெல்லித் தலத்தில் இன்று வெளிப்படுகின்ற தெனில், அகநெல்லியாம் அருள் வல்லியின் அனக வெளிப்பாடே என்று தெளிந்து கொள்ளல் நன்றும். இரு நெல்லியும் பொது உரிமையாயுள்ளதே போல், இதன் பயனும் சமவுரிமையோடு எல்லோருக்கும் வழங்கப்படும். புற நிலையை மறந்து அகமிருந்து காணும் போது எல்லோரும் அகமாகியதாத்திரி வளத்திலே இருந்து கொண்டு, தனிப் பெருங்கருணை வலத்தாலே அந்த தாத்திரியின் பயனை; திரிதேக முத்தி சித்தி இன்ப வாழ்வைப் பெறுகின்றவர்களாவோம்.

கருநெல்லியும் கருடனும்

முன்பக்கங்களில் கருநெல்லியைப் பற்றி வேண்டிய அளவு விவரிக்கப்பட்டு விட்டது. ஆதலின், அதற்குத் தக இங்கு கருடனின் விளக்கத்தைக் காட்டி மேல் நிலையிற் சேர்க்க வேண்டியுள்ளதால் ஈண்டு அக்கருட உண்மையைக் காண்பாம்.

கருடனை எல்லோரும் அறிவர். அது கழுகு இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பறவை என்பது யாவருக்கும் தெரியும் அதன் உடல் செம்மையும் பொன்மையும் கலந்த செம்பட்டை வண்ணமாகும். கரல் கருமையானது. தலையும் கழுத்தும் வெண்மையாம். அதி உயரத்தில் சலியாமல் பறக்கின்றது. அவ்வளவு உயரத்திலிருந்தும். பூமியிலுள்ள பொருள்களைக் கூர்ந்து பார்க்கும் ஆற்றல் கருடன் கண்ணுக்குண்டாம். இக் கண்ணோ நமக்கு உண்மை கற்பிக்க வந்துள்ளது. உலகில் வந்த ஒவ்வொரு உயிரிலும், பொருளிலும் நாம் கற்க வேண்டிய

கடவுட் பண்பு ஏதோ ஒரு சில இருக்கின்றன. இதனையே, கடவுள், மனிதனுக்காகவே எல்லாம் சிருஷ்டித்துள்ளார் என்று கூறப்படுவதின் கருத்தாகும்

கருடனின் கண்ணோக்கு. கடவுளின் கருணை நோக்கை யுணர்த்தவந்ததே. கருடனைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பழகி, (கருடோஹம்) 'கருடன் நான்' என்ற பாவனையின் முடிவில், ஓர்மையோடு உறுத்து நோக்கும் சக்தியைப் பெற்றுக் கொள்ளுகின்றான் மனிதன். அந்தக்கருட பார்வையால், தேள், பாம்பு முதலியவைகளின் விஷத்தைப் போக்குதல் சித்திக்கின்றதாம் இவ்வுண்மையை மறைத்து கருடனின் பார்வையோ நிழலோ பட்டால் கூட சர்ப்பங்கள் இறந்து பேரம் என்றும் கருத்து ஏற்பட்டுள்ளது. இதன் உண்மையான கருத்து வேறாகும். கருடன், என்றது கடவுள் வண்ண ஆன்மாவே யாம். அதன் கருணை அல்லது தயா நோக்கால் எவ்விஷ சக்தியையும் போக்கப்படுவது அனுபவம். கருட தரிசனையின் நோக்கமே, கடவுளின் கருணா கடாட்சம் பெறுதலேயாம்.

ஆன்மா இத்தேகத்தில் காரியப்பட்டுள்ளது. இதனைச் சூழ கன்ம தேகமாகிய புற உடலும் மாயை ஆகிய ரூக்கும் உள்ளுடம்பும் ஆணவமாகிய ஆன்ம வுணர்வுச் சக்தியும் கூடியுள்ளன. திருவருளாலே ஆணவம் நீங்கும்பொழுது, நான் என்ற உணர்ச்சி இருந்த இடத்தில் 'அது' கடவுள் வடிவம் வந்து விளங்குவதாக உணர்கின்றோம் அதன் மேல், மாயா தேகம் அருள் வடிவாம் பிரணவ தேகமாயும், கன்ம தேகம் சுத்த வடிவமாயும் திகழக் கண்டு கொள்வோம். இவ்வான்ம உண்மையும் அனுபவமுமே கருட பட்சியின் வடிவிடத்தே கற்க வேண்டும் நாம். அக்கருடனின் கருங்காலே கன்மம், செம்பட்டை மேனியே மாயை, வெண்ணிறத்தலைப் பகுதியே ஆணவமாம், அவ்வாணவப் பகுதியில்தான் ஆண்டவர் விளங்கு முண்மையைத்தான் கருட வாகனத்தில் விஷ்ணு, பூதேவி, சீதேவி சமேதராய் ஈழுந்தருளியுள்ளதாக சித்திரிக்கப் பட்டுள்ளதாம். ஆன்மானுபவச் சித்தியில் திருமால் இருதேவி

யரோடு திகழல், சுத்த ஞான, தேகங்கொண்ட அருட்பெரும் பதியுண்மைக் குறியாம்; ஆகவே, கருடன் ஆன்மா என்றும் அது கடவுள் வடிவ உண்மை என்றும் அறியப்படுகின்றதாம்,

இந்த ஆன்ம ஞானம், மன அறிவாய்த்தான் முதலில் விளங்கிப் பின்னர் மேல் நிலையில் பூர்ணத்துவம் பெறுகின்ற தாம். இவ்விரண்டு நிலைகளே அதாவது, மன அறிவு நிலை ஒன்று ஆன்ம உண்மை ஞான நிலை மற்ற ஒன்று ஆகிய இரண்டுமே கடவுளுக்கு ஏகதேசமும் பூர்ணமும் விளங்குமிடங்களாய் உள்ளனவாம். இவை விஷ்ணு கற்பனையில் அனுமன் சிறிய திருவடி என்றும் கருடன் பெரிய திருவடி என்றும் புனைந்து கூறப்படுகின்றனவாம். அனுமக் குரங்கு சுத்த மனத்தையும், கருடன் ஆன்ம இயல்பையும் உணர்த்த வந்தனவாம்.

திரிபுர சங்கர தத்வம்

கருட தரிசனையும் மும்மல நீக்கமும் லட்சியப்பயனாகும். வியாழன் என்ற குருவாரத்தில் கருட தரிசனை செய்வதால், தான் என்ற ஆணவம் ஒழியும் காட்சியுண்டாகின்றது. அது ஒழிந்தால் அடுத்து வெள்ளியில் மாயாமலம் கழியும். அதற்கு மேல் சனியாகிய கன்ம மலமும் ஒழியும். இதுவெல்லாம் மலபரிபாகநிலை அடுத்த நாள் அதாவது ஞாயிறன்று ஜோதி யுதய காலத்திருந்து, மும்மலம் நீங்க நீங்க அடுத்திருக்கும் அகவுண்மை, திங்கள், செவ்வாய், புதன் ஆகிவிடுகின்றதாம், திங்கள் ஞானதேகத்தையும், செவ்வாய் சுத்த தேகத்தையும், புதன் அருள் மால் வடிவத்தையும் வழங்க உள்ளனவாம். இதுவே, திரிபுர சங்கர இரகசியமும் கூடவாம்.

ஆணவம், பொற்கோட்டை வித்துன்மாலிக்குரியதாம், வியாழக்கிழமையாயுள்ளது. மாயை வெண்பொன்னும் வெள்ளிக் கோட்டையாய், தாரகாட்சனுக்குரித்தாய் வெள்ளிக் கிழமையாயுள்ளது. பின்னர், கன்ம மாகிய கரும்பொற்

கோட்டை (இரும்புக்கோட்டை) கமலாட்சனுக்குரியதாய் சனிக்கிழமையாயுள்ளதாம். சிவனருட் புன்முறுவலால் இத்திரிபுரங்களும் எரியுண்ணும் போது, அத்திரிபுராதிகள், அருளாளன் வரத்தால் அழியாமையுற்று, ஞான, சுத்த, பிரணவ தேகங்களாய் மாறி விளங்குகின்றனவாம். இந்த உண்மைகள் எல்லாம், திருமந்திர செய்யுட்களில் காணலாம்.

“அப்பணி செஞ்சடை ஆதி புராதனன்
முப்புரம் எரித்தனன் என்பர்கள் மூடர்கள்
முப்புர மாவது மும்மலகாரியம்
அம்புர மெய்தமை யார்அறி வாரே”

என்றதாலும்,

“கருடன் வடிவம் கருதும் அளவில்
பருவிடம் தீர்ந்து பகைகெடு மாபோல்
குருவின் வடிவம் குறிந்தஅப் பொழுதே
திரிமலம் தீர்ந்து சிவனவ னாமே.”

என்றதாலும் குறிக்கப்பட்ட உண்மையைக் கருத்தில் கொள்ளல் வேண்டும்.

இனி இந்த கருடனுக்கும் கருநெல்லிக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தை நோக்குவோமாக. இவ்விரண்டும், ஆன்ம உண்மையையே தெரிவிக்க வந்துள்ளனவாகும். கருநெல்லி சித்தி கருடன் கருணையால் உண்டாகின்றதாம். மேற்படி கருநெல்லி சித்தியைப்பெறுவதற்கு கருடனின் துணைவேண்டப் படுகின்றதாம். அந்தகருடன் பறந்து சென்று பூ மண்டலத் தெங்கும் உள்ள பொருட்களை கண்டு கொள்ளுவதால், கருநெல்லி இருக்கும் இடமும் அதற்கு தெரிந்திருக்க நியாய முண்டு. கண்டு கொள்ளவும் முடியும் ஆனால், அதனை எப்படி கொண்டுவரச் செய்வது. அதற்கு ஒரு தந்திரம் கற்பித்துள்ளனர் ஆன்றோர்.

கருடன் குஞ்சு பொரித்திருக்கும் சமயத்தில் அது வெளியிற் சென்றுள்ள நேரம் பார்த்து, அதன் கூட்டை

அடைந்து கருடக் குஞ்சை வெங்கலச்சங்கிலியால் கட்டிப் போட்டால், அது எடுக்க முடியாது போகின்றது அப்போது அச்சங்கிலியைத் தெறித்து விழுச்செய்தற் பொருட்டு, உடனே கருநெல்லிக் குச்சி ஒன்றை தேடிக்கொண்டு விரைந்து வந்து அதன் மேல் வைக்கின்றது. அடுத்த கூடிணம் அச்சங்கிலி அறுந்து விழுகின்றது அக்கருநெல்லிக் குச்சியும் கீழே விழுந்து விடுகின்றது. அந்த குச்சியை எடுத்துக்கொண்டு, உண்டியை கிளறிவிட்டால் அதன் சத்து உணவில் இறங்கிடுமாம். பின்னர் அவ்வுண்வை உண்டால் கருநெல்லியின் அனுபவமுண்டாகுமாம். முக்கியமாக மறை பொருள் காண்டல் கூடுமாம்

இவை எல்லாம் எந்த அளவிற்கு உண்மையோ, அல்லது கற்பனைக்கட்டோ அதைப்பற்றி கவலைப்பட வேண்டியதில்லை நாம். அந்த கருடனையும் நாடிப்போக வேண்டாம். கருநெல்லி குச்சியும் பெற முயல வேண்டாம். கருணையும் ஒருமையும் பெருக்கிக் கொண்டால் போதும். அக்கருணை ஒன்றினாலே ஒருமையுரிமை உண்டாகின்ற போது, காண்டற்கரியனவெல்லாம் காணவும், பெற்றற்குரியனவெல்லாம் பெற்றுக்கொள்ளவும் கூடும். இது உண்மை. ஒருமையும் தயவும் வந்தால் சத்விசாரம் உண்டாகின்றது. அது சமயம் உண்மை விளங்குகின்றது. அவ்வுண்மையினின்று பரோபகாரம் செய்து கொண்டிருந்தால் உளத்தில் தோற்றிய ஒளியின் அளக அனுபவம் உண்டாகி விடும் என்ப.

“மெய்யகத்தின் உள்ளே யிளங்கும் ஒளிகாணில்
கையகத்தின் நெல்லிக் கனி”

என்பது, ஒளவையார் ஓதிய ஞானக்குறளாம் இந்த ஞானக் குறளின் பொருளையேகப்பாதம் வரை விளங்குதல் அனுபவம். அதில் ஜோதிமய விளக்கம் தோன்றி அச்சித்திகால முடிவில் மறைந்து போகின்றதேயாம். ஆனால் இன்று அந்த மெய்யகத்தின் ஒளி அருள்வண்ணமாக, தயா பெருஞ்ஜோதியாக

வெளிப்படுகின்றதால் திரிதேக சித்தியோடு என்றும் விளங்கச் செய்யவல்லதாக அறிந்து கொள்ளுகின்றோம். கருநெல்லி விஷயத்தை இத்துடன் வைத்துக் கொண்டு அடுத்ததைப் பார்ப்போம்.

கற்பகக்கனி

உலகத்தில் பலவகையான மரம், செடி, கொடிகளிலிருந்து பலவகையான பழங்களைப் பெறுகின்றோம். அந்தப் பழங்களால், உடல்நல வாழ்வுக்கு வேண்டிய சகலவிதமான சத்துக்களையும் பெறுகின்றோம். வேண்டாதனவற்றை, (நோய், துன்பம், கேடு விளைவிக்கக்கூடிய கனிகளும் உள, அவற்றை) அறிந்து விலக்கிடவும் வேண்டும் இந்த தாவரக்கனிகள் தரும் பயன் நன்மையாகவோ தீமையாகவோ இருப்பதையாவரும் அறிவர்.

இவற்றினும் வேருக இன்னுஞ் சில கனிகள் கூறப்படுகின்றன இவ்வுலகில், அவைகள் யாவும் புறவுலகில் காண்பதற்கு இல்லையாம். அவற்றில் சில மனிதமதிபடைத்த கற்பனையாக விருக்கலாம் அவைகள் உலகக்கனிகளில் காணக்கூடியவை போல் நினைக்கத்தோன்றும். இன்னும் சில உயர்க்கனியாக, மனிதக்கனியாக உரைக்கப்படுகின்றன. இக்கனிகள் கதைகளில் வந்து பேசும், சிரிக்கும், அழும், தொழும் எல்லாம் செய்யும். இவைகளையாவும் உண்மையில் கனிகளே அல்லவாம். வெற்று உருவகமேயாம்.

இவைபோக இன்னுஞ் சில கற்பனைக்கனிகள் இருக்கின்றன. அவைகள், உண்மையை உள்வைத்து மறைத்து தத்துவக்கற்பனையால் கவுசனை செய்யப்பட்டவையாம். சத்விசாரம் செய்து மறைப்பை நீக்கிக்கொண்டு உள்நோக்கினால்தான் இதன் கற்பனைக்காரணமும் அது சுட்ட வந்த உண்மையும் தெற்றென விளங்கும். இல்லையேல் உண்மை விளங்காது. கற்பனையே இயற்கையுண்மையைப் போல் நினைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியிருக்கும்.

இப்படித்தான் யோக ஞானியரும், ஆன்ம உண்மைகண்ட சித்தர்களும் குறித்துள்ளனர் சில பழங்களை. அக்கனிகள் உண்மையில் இருப்பனவாக நினைத்துக் கொண்டிருப்பது அறியாமையாம். உலகில் எங்கும் அக்கனிகளைக்கண்டு அடைய முடியாதாம். அதுபோன்றதுவே இங்கு குறிக்கப்படுகின்ற கற்பகக்கனி என்பதும்.

இது உலகத்தாவரக்கனிகளில் ஒன்றன்று. முன்னிருந்த ஞானியர்தம் கற்பனையில் விளைந்ததே இந்தக்கனி. அவர்களின் கற்பனைக்கு ஆதாரம் ஆன்ம தத்துவமேயாம். ஆன்ம உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு புராணப் புனைவு செய்து பொலிவிக்கப்பட்டுள்ளதாம். ஆன்ம உண்மை உள்ளது தான். அவ்வுண்மை அவர்களின் கற்பனை அளவுக்குட்பட்டதே போல தோற்றும். ஆனால், அதன் உண்மையோ, அக்கற்பனைக்கும் அதீதமாய், அடங்காததாய், இன்னும் எவ்வளவோ கற்பனைக்கும் இடங் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பதாய் எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட குறிக்கோளோடு விளங்குவதாம். ஆதலால், இங்கு கற்பனையின் விரிவை உயர் லட்சியத்தோடு ஊன்றிப் பார்ப்போம்.

கற்பகமரம்

தேவாசுரர்கள் திருப்பாற்கடலைக்கடைந்த போது, அக்கடலிலிருந்து அமுதொடு வெளிப்பட்டது இம்மரம். இது எட்டு கிளைகளோடு பொன்மயமாய் விளங்கியதாம். இது தேவர்களின் உலகத்தில் இருப்பதாம். இம்மரம் முற்றிலும் பெண் மயமானது என்பர். இதிலேதான் அரும்பிப் பூத்து காய்த்து பழுக்கின்றது கற்பகக்கனி. இப்பொன்னொளிர் தருவின் அடிசார்ந்து யார் யார், எதை எதை வேண்டினாலும் உடனுக்குடன் வழங்கப்படுவார்களாம். இந்தக் கற்பகத்தின் கனியையே பெற்றுக் கொள்ளுவதால் சகல சித்தியும் பெற்று சதானந்த வாழ்வொடு விளங்கலாம் என்பது குறிப்பு

இம் மரத்தைக் காணவும், இதன் அற்புதக்கனியைப் பெறவும் எங்கே போவது? தேவர் உலகமா? அது எங்கே?

வானவெளியில் எங்காவது கண்டு பிடிக்க முடியுமா அந்தப் புத்தேள் உலகையும், அதில் வளர் பொன்னொளிர் கற்பகத் தையும்? அங்கு எங்கும் அவற்றைக் கண்டு கொள்ள முயல்வது வீணே. அப்படியொரு தேவலோகமும், தெய்வ தருவும் இல்லை என்றும், வெற்றுக் கற்பனை என்றும் கூறிக் கழித்து விடுவதும் அறியாமையேயாம். அறிவும் ஆற்றலும் மிக்கோர், தயவும் ஒருமையும் கொண்டோர் தாமே தேவர்கள் எனப் படுவர். இவர்கள், தயாவிசேடங் கொண்ட ஈகையாளர்கள் என்று குறிக்கப்படவே பொதுவாக நான்கு கைளோடு விளங்குவதாகக் கூறப்படும். இவர்கள் இவ்வுலகிலேயே வாழ்கின்றவர்களாயினும், ஆன்ம ஞானம் உடைமையினாலே ஆன்மாவாகிய அக உலகில் வாழ்கின்றவர்களே யாவர்.

எனவே தேவருலகம் அகமிருக்கும் ஆன்ம ஜோதியுலகமே என்பாம். இங்கு நம் செம்பொருட் ஜோதிப்பதியே கற்பகத் தருவாக என்றென்றும் விளங்குகின்றதாம் ஜீவ வாழ்க்கையே திருப்பாற் கடல் கடைதல் என்ப. இவ்வாழ்வில் நேருகின்ற மரணபயமே ஆலால விஷமாகும். அதையொழித்துக்கட்ட வேண்டி அருட் ஜோதிப்பதி, திரயோதசி சனிப்பிரதோஷ வேளையில் ரிஷபமீது எழுந்தருளி அவ் விஷத்தை அருந்து கின்றார். அது அவரது உடலிலும் சாராது, புறத்திலும் பரவாது கண்டத்தில், நீலவண்ணமாகத் தங்கி, அவரைத் திருநீலகண்டராக்கி விளங்குகின்றதாம். இது மரணபயம் தீர்த்த கருணைக்கோர் அடையாளமாயது. இவரே நம் அகவுலகில் பொன்னவிர் கற்பகத்தருவாகத் திகழ்கின்றார்.

இவ்வுண்மையை நம் ஓளவையார் குறிக்கின்றார் ஒரு வெண்பாவின் கடையடியில். அதாவது, "மாட்டாதவன் நன் மரம்", என்கின்றார். மாட்டாதவன் என்றால், மாடு + அதவன் = ரிஷபமீதொளிர் சிவனாம். இந்த அருட்பொன்னுர் மேனியனே எல்லாவற்றிலும் மிக்கதாய நன்மரம் அதாவது கற்பகமரம் ஆம். இவரே, இவர்தம் உண்மைக் குறிப்பினை நாம் அறிந்து கொள்ளுதற் பொருட்டு, நமது இத்தேக நடுவில்

வாசியாக விளங்குகின்றார் எனக்குறிக்கின்றார் நம் ஓளவையார் மேற்காட்டிய வெண்பாவின் முன்னடியில். அது இது : “சபை நடுவே, நீட்டோலை வாசியா நின்றான் குறிப்பறிய” என்றுள்ளார். இதில், சபை என்றது உடல்; நீட்டோலை என்றது, வீணாதண்டமாகிய முதுகெலும்பு; இதில் இயங்கும் வாசி, சிவானுபவ சித்தியைத் தர உள்ளது அவரது திருவுள்ளக் குறிப்பாம். இப்பொன்னார் மேனியனே நம் கற்பக தரு. இப்பதியின் எண்குணம், அத்தருவின் எட்டு கிளைகளாம். இப்பதித் திருவடியைச் சார்ந்து வேண்டியது பெறலாம். “வேண்டுவார் வேண்டுவதே யீவன் கண்டாய்” என்றார் மேலோரும். ஆகவே, தேவருலகும், கற்பகத்தருவும் அருளறிவால் அறிந்து கொள்ளலாம் எங்கும் தேடி அலைந்து கெடவேண்டியதில்லை.

இனி, அக்கற்பக மரத்தினிடம் நாம் வேண்டத்தக்கது எது என்று சற்று சிந்தித்துக் காண்போம். நாம் நமது, அற்ப அபக்குவ அறிவுக்காரணமாக, விருப்பு வெறுப்பினால் நமக்கு உண்மை தேவை எது என்று அறியாதவர்களாயிருக்கின்றோம். இப்படியுள்ள நாம் எதை வேண்டுவது? ஏதாவது ஒன்றை வேண்டிப் பெற்று, அதனால் எதிர்பார்க்கும் நன்மைக்குப்பதிலாகப் பெருந்தீமை வந்து விட்டால் என்ன செய்வது? அப்படி எக்க சக்கத்தில் மாட்டிக் கொள்ளக் கூடாதல்லவா! ஆதலின், நாம் அவரையே, அவர் வண்ணமாம் பேறையே வேண்டிக் கொள்வோம். அப்படி வேண்டிக் கொண்டால் அவரே நமக்கு கற்பகக் கனியாக, அக்கனியின் பயனாகக் கிடைக்கப் பெறுவோம். அப்போது நமக்கு பிற எதுவும் வேண்டுமென்பது மில்லை, வேண்டாமென்பதும் இல்லையன்றோ !

கற்பகம், கற்பம்

கற்பம், கற்பகம் என்ற சொற்களின் பொருளை விசாரஞானத்தால் கண்டு கொள்ளுவோம்.

கற்பம் என்பதைப் பிரித்தால் கல் + பம், என்றும். இதற்குப் பொருள், கற்ப் காலம், பிரமன் ஆயுள், நூறு சதுர்யுகம் ($100 \times 4320000 =$) 43,2000,000 என்பர், இதுவன்றி, ஆயுள் நீடிக்கச் செய்யும் மருந்து என்பதும் பொருளாம். இப்பொருட்கெல்லாம் ஆதாரம், பகரவடிவ ஆன்ம பீடத்தின் உள்மறைந்து கிடக்கும் அருட் ஜோதியை கல்லி, தோண்டி எடுத்து வெளிப்படுத்திக் கொள்ளுதலால், அவ்வான்ம ஜோதியே 'பம்' என விளங்கும். இதுவே மகாகால தத்துவமும் அத்தத்துவ சித்தி வழங்கும் ஜோதி மருந்தாகவும் உள்ளதாக அறிவோம்.

இனி கற்பகம் என்ற சொல்லைக் கவனிப்போம். கல் + பகம் அல்லது கல் + ப் + பகம் எனக் கொள்ளலாம். பகம் என்ற சொல் ஆன்மாவின் ஆதார குணத்தத்துவ விளக்கமாம். இது பகரக் குழியில் புதைந்திருந்து அருளால் கல்லி எடுக்கப் பெறுவது. அதுவே அருட்பெருஞ்ஜோதியாக விளங்கும். இவ்வொளி நிலையே கற்பக மரமாக விளங்கி கனிப் பயனையும் வழங்குகின்றதாம்.

கற்பம், புறநிலை நிறையொளியாக இயற்கையில் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும் உண்மையையும், கற்பகம்—ஆன்ம ஜோதியாக வெளிப்பட்டு விளங்கலையும் தெரிவிக்க வந்தன வாம்.

எனவே, இக்கற்பகக் கனியை அறிவுகொண்டு அகத்திலே காண்டலும், அன்பு செய்து அதன் பயன் அடைதலும் முறையாகும். பிற முயற்சிகளாலும், ஆராய்ச்சிகளாலும் உலகியல் ஆசார விசாரங்களாலும் உண்மைப் பயன் கிடைத்தல் அருமையாம். இதே போன்று கருநெல்லிக் கனியையும் புறத்தில் தேடி அலைந்து சித்திபெறக் கருதாமல் தயர்வொழுக்கத்தோடு, அக விசாரத்தால் கண்டு அடைதல் சாலும்.

4. கன்னற்கனி-அக்காரக்கனி

இதுவரை கூறப்பட்ட கனிகள், பலவும் உலகில் காணவும் கண்டு அடைந்து அனுபவிக்கவும் கூடியவைகளாயிருந்தன. ஒரு சிலகனிகளோ உலகில் காண்டற்கு அருமையாயும் கற்பனைக்கே உரிமையாயும் இருக்கின்றனவாம். அக்கற்பனைக் கனிகளில் இரண்டைத்தான் முன் தலைப்பில் கருநெல்லிக் கனியும், கற்பகக்கனியுமாக கழறப்பட்டனவாம். இவற்றில் முன்னதில் உண்மையும் கற்பனையும் கலந்தது ஆகவும், பின்னது முழுக்க கற்பனையாகவும் கண்டோம். எல்லாவற்றாலும் எப்படியும் அடையவேண்டியது ஆனம் இன்பலாபம் ஒன்றே என்று முடிவுக்கு வந்தனம்.

இம்முடிவுக்கு அனுசரணையாகவே இன்னும் இரண்டு கனிகள் கொள்ளப்படுகின்றன. அவை தாம் கன்னற்கனியும் அக்காரக்கனியுமாம். கன்னல் என்பதும், அக்காரம் என்பதும் பல பொருள் கொண்டிருப்பினும், கரும்பும், அதினின்று பெறும் சர்க்கரை, வெல்லமாகவும் கொள்ளுவதே இங்கு பொருத்தமானதாகும். ஆகவே, கரும்புப்பழம் என்று கன்னற்கனியைக் குறிக்கலாம், அதுபோல் வெல்லப்பழம் என்று அக்காரக்கனியைக் கூறலாம். இப்படிக்கரும்புப் பழமும், வெல்லப்பழமும் உலகில் எங்கே காணுகின்றோம். உலகவழக்கில் இவை அறியப்பட்டனவல்ல. ஆனால் கற்பனையோ வெனில் அதுவும் அல்லவாம். இல்பொருள் உவமையாக இசைக்கின்றனர் இலக்கணப்புலவர்கள். அதாவது, இல்லாத, உண்மைத் தோற்றத்தில் இல்லாத ஒரு பொருளை இருப்பதாக உருவகப்படுத்தி உவமித்துக்கூறுதலாம். 'முயற்கொம்பு போல' என்று உதாரணமும் காட்டுவர். உண்மையில் முயலுக்குக் கொம்பு இல்லை, ஆனால், அப்படிக்கொம்பு இருப்பதாகப் பாவனை செய்து காண்டலாம்.

அதுபோல கன்னற்கனி என்றதும் கரும்பினிடத்துத் தோன்றக் கூடாத ஒன்று தோன்றியிருப்பதாகப் பாவித்துக்

கொண்டதாய்க் கருதப் படுகின்றது. எதற்காக இப்படி இல்லாததை இருப்பதாகக் கொண்டு கற்பனை செய்யப் பட்டது என்றால், வேடிக்கைக்கு அன்று, ஒரு லட்சிய மில்லாமலும் அன்றும். மிக உயர்ந்த லட்சியப் பொருள் ஒன்றிருக்கின்றது, அதனை உலகுக்கு எடுத்துச் சொல்லுவதற்குத் தகுந்த உபமானப் பொருள் தேடித் தேடிபார்த்தும் கிடைக்கவில்லை. எந்த ஒரு பொருளை எடுத்துக் கொண்டு உவமிக்கப் புகுந்தாலும், அது அந்த லட்சியப் பொருளின் உண்மையை தெளிவாய்ச் சுட்டிக்காட்ட முடியாமலிருக்கிறது.

எனவே இருக்கிற ஒரு பொருளுக்கு, சில விசேஷத்தைப் புகட்டி அது கொண்டு ஒப்புவமை காட்ட முயன்றனர். இப்படித்தான், கருணாமூர்த்தியாகிய கடவுளை எந்தப் பொருளோடு உவமித்துக் கூறலாம் என தேடிப் பார்த்த போது, கரும்பு கிடைத்தது. அக்கரும்பு கடவுளுக்கு ஒப்பானது என்று கூறிவிடமுடியுமா! முடியாது. ஆகையால், அந்தக் கரும்புக்குச்சில தெய்விகத்தன்மை கற்பிக்கப்படுகின்றன. செங்கரும்பு என்னும் முக்கட் கரும்பு, கணுனிலாக் கரும்பு அடிநடு முடி வெலாம் ஒரு சுவை கொண்ட கரும்பு, முத்தீன் கரும்பு முதலியவாகக் கூறிக்கொண்டு கடவுட் கற்பனைக்கு ஆதரவாய் கொள்ளுகின்றார்கள்.

உலகத்துக் கரும்பை யாவரும் அறிவர். அது முளைத்துப் பெருத்து முதிர்ந்துள்ள நிலையில் பலரும் கண்டிருக்கின்றார்கள் கீழுள்ளகணுக்கள் நெருக்கமாகவும், கடினமாகவும், சுவையுள்ளதாகவும் இருக்கும். மேலே போகப் போக சுவை குன்றி உச்சியில் சுவையற்ற கொழுத்தாடையாக விரித்த இலை போன்றிருக்கும். கரும்பு பூக் கக் காண்கின்றோம். ஆனால் காய்ப்பதும் பழுப்பதில்லை இவ்வளவே கரும்பின் இயற்கைத் தோற்றமாகும். இக்கரும்பின் அடிப்பாகமும் மேற்பாகமும் போக நடுக் கூறு நற்சுவையும் சாறும் நிறையக் கொண்டிருக்கின்றதால் அதனை வெட்டிப் போட்டு சாறு பிழிந்து அச்சாற்றினைக் காய்ச்சி சர்க்கரையும் வெல்லமும் செய்கின்றார்கள்.

கள். இந்தச் சர்க்கரை அல்லது வெல்லமே சுத்த சத்தான உணவுப் பொருளாக பல நாட்கள் கெடாது விளங்கிப் பயன்படுகின்றதாகும். இதுவே கரும்பினின்று பெறப்படுகின்ற கனிப்பயனும்.

இதனையே ஒருவாறு அக்காரக்கனி அல்லது கன்னற்கனி எனக் கொள்ளலாம். இச்சர்க்கரை ஒரே இனிப்புமயமாயிருக்கின்றது. கடவுளின்படும் இப்படித்தான் இருக்குமோ என எண்ணமிடுகின்றான் கற்பனாசித்தன். 'இக்கரை கடந்திடில் அக்கரையே, இருப்பது சிதம்பர சர்க்கரையே' என ஒதப்படுகின்றது. அறிவுருவாகத்திகழுகின்ற மனிதன் புறநிலைக் காட்சியில் தினைத்திருக்கின்றவரை இக்கரையிலிருப்பவனாவன். இதனை விடுத்து அருளறிவு உண்டாகி அகநிலைக் காட்சி பெறுகின்றபோது அக்கரை அடைந்தவனாகின்றான். அவன் அங்கு காண்பது சிதம்பரமாம் சிதாகாசம் அல்லது பரமாகாசக் கடவுள் வடிவமாகும். இதுவே சிதம்பர சர்க்கரை எனப்படுவது. இச்சிதம்பர சர்க்கரையே நமது கன்னற்கனி என்பாம்.

மேற்படி கரும்பை அறிவோம், அக்கரும்பினின்று கிடைக்கும் சர்க்கரையை அறிவோம். அக்கரும்பின்கனி இச்சர்க்கரை என்று கொள்ளுவதால் சுவை குன்றிடுவதில்லை. எனினும் கரும்பின்கனி அல்லது கன்னற்கனி என்றும், அக்காரக்கனி என்றும் கூறும்போது, அக்கரும்பினிடத்தே அதிசயமாகத் தோன்றிக் காய்த்துப் பழுத்த கனி எனக் கொண்டு கற்பனையிற்காணும்போது பொருட்சுவை மிக்குடையதாகின்றதாம்.

கனி தரும் பிற மரஞ் செடிகளைப் போல், கரும்பின் கனி தோன்றுகின்றதில்லை அம் மரஞ் செடிகளின் சுவை கசப்பு முதலியனவாகவும் விரும்பத்தகாதனவாகவும் இருக்கலாம். அப்படியிருந்தும், அவற்றில் தோன்றுகின்ற கனிகளோ இன்சுவை கொண்டு திகழக்காண்கின்றோம். இப்படிச் சுவை

யற்றமரத்திலே அல்லது மாறுபட்ட உருசியுள்ள மரத்திலே விளைந்த கனிக்கே இனிமை யுண்டாகின்றபோது. இன் சுவையே தன் முழு உருவாய்க் கொண்டு விளைந்த கரும்பு, பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்துக் கனிந்துவிடுமாயின், அக்கரும்பின் பழம் எவ்வளவு இனிமையாக இருக்கும்! அந்த இனிமையைக் கடவுளரின் பச்சுவைக்கு ஒப்பிடலாயினர். எப்படியிருக்கும் அக்கனியும் அதன் சுவையும், என்று எப்படிக்கூறுவது முடியாதோ அதுபோலத்தான் கடவுளரின் வண்ணமும் இயலும் என்று உவமம் காட்டிவிட்டு மௌனமாகி விடுவர். ஆகவே, இந்த யுக்தி, ஓர் அற்புதமான இல் பொருள் உவமை அணியாய் விளங்குகின்றதாம்.

இப்படி ஒரு கடவுட்கனியைக் கற்பித்துக் கொண்டு, கடவுளைச் செய்யுளில் வைத்து வழிபடுகின்றார்கள் நம்மனோர். மாணிக்கவாசகர் திருவண்டப்பகுதியில்,

“கன்னற்கனிதேர் களிநென
என்னையும் கடைமுறை யிருப்பதாக்கினன்.”

என்கிறார். கன்னற் கனியைத் தோந்தெடுத்து உண்டு தினைத்து விளங்குகின்றதாம், ஞான வேழம் ஆகிய பிரணவமூர்த்தி. அவரைப்போல் என்னையும், ஊழிதோறாழியும் இருக்கும்படி ஆக்கிவிட்டான், என்னை ஆண்டவன், ஆட்கொண்டான்.

அக்கார அடிசில் சுவைத்தறிந்த ஆழ்வாராதியர், திருமாலேயே, அக்காரக்கனியாகக் கொண்டு போற்றுகின்றார்கள். அவர்கள் பாசுரங்களில், அவ்வாண்டவரை அக்காரக்கனியாகவும், வேத விமலர் விழுங்கும் அக்காரக் கனியாகவும் கூறியுள்ளார்கள் வேத விமலர்கள், ஞான வித்துக்கள் அந்த அக்காரக்கனியை எப்படியெல்லாம் கண்டு கொண்டிருக்கின்றார்கள்! அக்கனி உலகில் காணப்படுகின்ற கனிகள் போன்றதல்ல போல் இருக்கின்றது. ஏனெனில், உலகம் கண்ட கனிகள், சிலவற்றில் தோலை நீக்கிவிட்டுதான் உண்ண வேண்டும், சிலவற்றில் உட்கொட்டையைப் போக்கி

விட்டுத்தான் கொள்ளவேண்டும். சிலவற்றில் நார், சக்கை, கோது முதலியன கழிக்கப்பட வேண்டும், இன்னுஞ்சிலவற்றில் சாறும் மட்டும்தான் ஏற்கப்படும் தகுதி பெற்றுள்ளதாம். ஆகையால் இப்பேர்ப்பட்ட கனிகளை ஒரே அடியாய் விழுங்கிவிட முடியாது. விழுங்கினால் நன்மைக்குப் பதில் தீமையே உண்டாகலாம். விதை இல்லா திராட்சை போன்ற கனியைக்கூட அப்படியே விழுங்குவதால் என்னபயன் உண்டோ! நன்மையும் இன்பமும் உண்டால் காணோம்.

அப்படியில்லை இந்த அக்காரக்கனி. இதனைக் காணும் போதே நன்மை உண்டாகி விடுகின்றதாம், பசிதாகம் கூடப்போய் விடுகின்றனவாம். மேலும் இக்கனியை அப்படியே விழுங்கி விடுகின்றார்களாம். பெரிதாயிருந்து, வாய் கொள்ளாது போய் விடுவதுமில்லை. தொண்டையில் சிக்கிக் கொள்ளுவது மில்லை. அப்படி விழுங்கிவிட்டால் நாவிற்குச் சுவை தெரியாது போய் விடுமோ, என்றால்; நன்றாகத் தித்திக்கத்தான் செய்யும். இது நாவிற்கு மட்டுமா சுவை தருவது. உள்ளும் புறமும் நிறைந்து உவட்டாமலினிப்பதாம். மேலும் விழுங்கப்படும் அக்கனி உட்சென்று மதுரித்துக் கொண்டேயிருக்கும். ஆனால் என்றும் கரைந்துபோய் விடுவதில்லை. இவையன்றோ அக்காரக்கனியின் அருமை பெருமை எல்லாம்!

அக்காரக்கனியின் உண்மையைப் பற்றி இனி காண்பாம்: மேலே கூறப்பட்டதிலிருந்து இக்கனி கடவுளைச் சுட்ட கற்பித்துக் கொண்டதாகவே அறிந்திருந்தோம். இங்கு சுத்த சத்விசாரத்தால். கற்பனைக்கு ஆதாரமாகிய உண்மை நிலையுள்ளோர்ந்து கொண்டு, அனுபவத்தால் அடைய வேண்டியுள்ளதாம்.

நமது கன்னற்கனியை உள்ளவாறு இனிகாண்பாம். நம் உடலுக்கு உயிர் நாடியே முதுகெலும்பு. இதில் வாசியாயியங்கிய உயிரின் கண் அறிவு தோன்றி வினைந்து முடிவில் சிவானுபவத்தை வழங்குவிக்குமாம். ஆகையால்,

முதுகெலும்பையே சினை ஆகு பெயராய்க்கொண்டு மனிதனைச் சுட்டுதல் கூடும். இதுவே இங்கு மனிதக்கரும்பாகக் கொள்ளப் படுவது. இக்கரும்பின் முடியிலே பழுக்கின்றது நம் சிவமாகிய கன்னற்கனி. மேனிலையிற்பழுக்கின்ற கன்னற்கனி இது வெனக் கொள்ளலாம். ஆனால், சிவத்தைக்காண உலகம் வாசியைக் கண்ட உலகம் காணுகின்ற நம் வீணு தண்டக் கரும்பு தலை கீழாய் விளைவுகொண்டு விளங்குகின்ற தாம். அதாவது, முதுகெலும்புக்கு வேர் சிரநடு முனைக்கண் புதைந்துள்ளது. அது அங்கிருந்து முளைத்து வளரும் அடிபெருத்து வரவர சிறுத்து கீழ் மூலாதாரத்தில் முடிவுறு கின்றது. அவ்விடத்தை அடுத்துத்தான் அது கன்னற் கனியாகப் பழுக்கின்றதாம். இக்கனியைக் குண்டலிக்கனியெனக்கொள்ளுவர்யோகியர். இக்கீழ்மூலத்தும், சிரநடுவாகிய மேல்மூலத்தும், யானை முகக் கணபதியின் அருவ, உருவத் தோற்றம் உள்ளன. ஆதலின், இவையே 'கன்னற்கனி தேர்களிறு' எனக் கொள்ளலாகும் மேனிலைச் செம்பொருள் அனுபவமே, பொருள் அனுபவமே, அருட் பூர்ணத்தால் அடையப் பெறுவது. கீழ்மூலப் பழம் உதிர் சோலையிலே, சித்துவந்தாடும் யோகியர் குண்டலியை விழிக்கச் செய்கின்றார்கள், கன்னலைப் பழுக்கவைக்கின்றார் தங்கள் முயற்சியாலே. அருளின்மையால் அது உதிர்ந்து தான் போகின்றது அரைப் பழநிலையிலே. ஆதலின், அருள்வழி சென்று உச்சிக்கண் பழுக்கும் அக்கனி தேர்வார்க்கு, கீழ்க் கனியும் தானே மேல் வந்து சேர்கின்றதாம். குண்டலிதானே விழித்தெழுந்து மேலேறி வருகின்றதாம். ஆகவே நாம் தேரும் கன்னற்கனி மேலைப்பதியிலே உண்டென்று. தெளிந்து கொள்ளுவோமாக.

மன்மதன் அழிவு

யாவருக்கும், உச்சியிற் பழுக்கின்ற கன்னற்கனியே உலவாஇன்பப் பெருவாழ்வைப் பெற்றுத் தருவதாயுள்ளது. வான்கனி வேண்டுவார் இவ்வூன்கனியாகிய தேகப்பற்றை

யொழித்திடல் வேண்டும் இவ்வூன் உடம்பே மன்மதன் என்பது. இவனுக்கு முதுகெலும்பாம் கரும்புயில் கிடைத்துள்ளது. அக்கரும்புயில்லுக்குச் சுரும்பு வண்டு நானாகும் இந்தக் கயிறு, உயிர் உணர்வே என்பது கருத்து. இவ்வணர்வில் ஐம்புலனியை வேட்கை மலர்வதே மன்மதனின் ஐம் மலர் அம்பாகும். இவ்வைங்கணையால் உலகம் தோன்றி விளங்குகின்றது இம்மலர்கணையை, சிவன் மேற் செலுத்தினால், அதாவது உணர்வையெல்லாம் ஒன்று படுத்திக் குளபதத்தே செலுத்தினால், அருளாலே நெற்றிக்கண் திறக்கும். அக்கணமே தூலதேகப் பற்றொழியும். சிவப்பழம் கிட்டும். அது கொண்டு வாழலாகும்.

“ எனக்கு நின்னைப் போல நுதற்கண்
நந்து மதனையே
எரிப்பித் தாய்பின் எழுப்பிக் கொடுத்தாய்
அருவம் அதனையே
சினக்குங் கூற்றை யுதைப்பித் தருளி
சிதைவு மாற்றியே
தேவர் கற்பம் பலவுங் காணச்
செய்தாய் போற்றியே”.

என்று நம் வள்ளலார் தெரிவித்துள்ளார். முக்கண் அப்பனாகிய சிவக் கரும்பை, கன்னற்கனியை நெற்றிக் கண்ணைக் கண்டு கொண்டால், கரும்புயில்லுடை மாரன் அழிந்து போவான். அதாவது அநித்திய தேகம் பற்றற்றிலங்கும் அகத்திருந்து, அருட்ஜோதியே அனகமுற்று அருவுருவமாய்ச் சூழ்ந்திலங்கும். இது தான் மன்மதன் எரிக்கப்படுவதும், எழுப்பப்படுவதுமாம். முடிவில் எழுப்பப்பட்ட அந்த அருவ அருட் ஜோதி தேகமே, இத்தேகம் பெற்றதின் பயனாக, கன்னலின் பழம் ஆகக்கண்டு கொள்ளுவோம்.

மேற்படிகன்னற்கனியே அக்காரக்கனி என்றும் விளங்கக் காண்கின்றோம். இது சிரநடுவே பழுத்துக்

கனிகின்றது. இந்த இடம், சிறிய தோர் குளமாகவும், குடமாகவும், கோயிலாகவும் இன்னும் பலவாகவும் கற்பனை செய்ய அனுகூலமாய் அமைந்துள்ளதாம். இத்தோடு விளங்கும் நம் கன்னற்கனியையும் உடன் கண்டு கொள்ளலாம். இக்கனி குளபழம் என்றுங் குறிக்கலாகும். குளம் என்ற சொற்கும், தடாகமும் தமது நெற்றியும், வெல்லமும் குறிக்கப்படுகின்றனவாம். இவற்றை விரிவுபடுத்திநோக்கினால் தெளிவுறலாம் இவ்விடம். அமுதக்குழியாயுள்ளதால் குளம் என்றது பொருத்தமே. இக்குளத்தைப் படம் போல்காட்டப் படுமிடம் நெற்றியாயுள்ளதாலே, இந்நெற்றியே 'குளம்' என்னலும் பெருத்தமே. முடிவாகக் குளம் என்றதற்கு வெல்லம் எனப்பொருள் செய்தது கன்னற்கனியின் குறிப்புணர்த்தவேயாம் மற்றபடி குடம் எனக் கூறப்படுகின்ற போது, நம் ஜோதிக்கனி குடத்துள் தீபம் போல் மறைந்து கிடக்கும் நிலையையுணர்த்தும். மேலும், அந்த ஓங்கார மூளையின் மேற்பாகமே வாய் சிறுத்துக் குடம் போலிருக்கின்றதும் அதனுள் இக்கனி கனிகின்றதும் உண்மையாதலின் குடபழம் என்றதும் பெருருத்தமே.

ஒரு மாம்பழத்தைக் கனியவைக்க, மட்டுகுடத்தில் வையுடன் (வைக்கோலுடன்) அமைத்தல் முறை என்ப. இதுபோல நம் கன்னற்கனி, இம்மட்குடத்தில் திருவருளால் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றதாகக் காண்கின்றோம்

இதுகாறும், கற்றும் கேட்டும் அறிந்திருந்த கன்னற்கனி உபாய ஞானத்தில் கண்டதேயாகும். இந்த உபாய ஞான விளக்கத்திற்காகவே உரையாசிரியர்கள் பலரையும், பல கால் அடுத்துச் சென்று கேட்டு அறியவேண்டியிருந்தது. ஒவ்வொருவரும் தாமே உண்மையைக் கண்டவர்கள் போன்றும், தாம் கூறுவதைவிட வேறு பொருள் இருக்க முடியாதென்றும் அகங்கரித்துக் கூறிச்சென்றார்கள். உண்மை அறியாதிருந்த பேதமை நிலையில் அவர்கள் கூறியபொருள் விளக்கமே சரியெனக் கொண்டு மகிழ்ந்தோம் பின்னர்

நாளேற நாளேற, சத்விசாரம் செய்யச் செய்ய, முன்கண்ட உபாய ஞான விளக்கம் எல்லாம் உண்மை அல்லவெனவும், அகத்தில் ஒளிரும் இன்னதுதான் உண்மை என்றும் காணலானோம். அந்த உண்மையை, உண்மைஞானக்கண்ணாலேயே காணலாகின்றதாம். இதற்கும் அதீதத்தில், அந்த உண்மையைப் புணர்ந்து அதுவாகி நின்று, அதன் முழுப்பயன் பெற வாழ்வதுவே அனுபவ ஞானம் என்றும் தெளிந்து கொள்ளுகின்றோம். இங்கு இம்மும்மை ஞானத்தையும், நம் கன்னற்கனியின் பயன்பெறவே விளக்கஞ் செய்ததாகக் கொள்ளலாம்.

கன்னலும் கனியும்

கன்னற்கனியும், அக்காரக்கனியும் நம் தயாபெருஞ் ஜோதி பதியையே சுட்டவந்ததெனக் கண்டு கொள்ளுகின்றோம். இந்த நம்பதிக்கு அவர்தம் தயாபெருஞ் சக்தி எப்பொழுதும் பிரிவற்றிலங்குதல் உண்மையாம். அங்ஙனம், பிரிவற இருந்து கொண்டு தான், உலகெலாம் தோன்றி ஐந்தொழிலொடு விளங்க உதவுகின்றதாம். தயவின் வினாவே ஜோதியுலகெல்லாம் தயவுச்சக்தி இல்லாமல் உலகம் உண்டாகாது. உலகக் காரியப்பாடில்லாமல் கடவுட் சக்தியாகிய தயவுவிளங்காது. அந்தத் தயவுதானே, ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல். அருளல் ஆகிய ஐந்தொழிலாய் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது. இது போலவே, இந்தக்கன்னற்கனியும்: கன்னல் வேறு அதன் கனிவேருக இருந்து அனுபவப் படுகின்றதல்லவாம். சர்க்கரையே கனியானது போன்று முடிந்த நிலையிற் கொண்டவடிவே இந்த அக்காரக்கனி கனியும் தனிச்சுவையும். கடவுளும் கருணையும் போன்று கலந்திருத்தலின் கடவுளை அடைவது என்பது கருணாமயமாவதே என்றும், நாமே, அக்கன்னற்கனியாய், கனிப்பயன் கொண்டு விளங்க நேருகின்றதாம்.

கன்னலில் முத்து

உலகம் எத்தனையோ அரியபொருட்களைப் பெற்றுள்ளன. அவைகளால் யாருக்கு என்ன பயன்? அவற்றிற்கு அந்த அருமை பெருமைதான் எப்படி வந்தது என்று சிந்தித்துக் காணும் போது. எந்த ஒருபொருள், நமக்கு நம்வாழ்வுக்கு நாம் பெரிய இன்பமாகிய கடவுட் பேறு எய்துதற்கு உதவுவதாக காண்கின்றோமோ அதனையே அரும்பொருளாகவும், பெருமையுடையது வரகவும் கொள்ளுகின்றோம். இந்நோக்கோடுதான் நவமணிகளின் ஒன்றாகிய முத்தையும் அறிந்து கொள்ளுகின்றோம். முத்து தண்மையும், வெண்மையும் ஒண்மையும் (பிரகாசமும்) உடையதாம்.

இத்தன்மைகளெல்லாம் நம் பதியின் அருட்ஜோதியிற் காண்பனவேயாம். கடவுளும் அவர்தம் அருளும் அபின்னமாயிருந்தும் அபக்குவத்தால் உண்மைகாண்பரிதாகிப் பின்னர் பக்குவமுற்ற காலையில் வெளிப்பட்டு விளங்க உள்ளதாம், இங்கு நம் செம்பொருட் சிவபதி செங்கரும்பாகக் கொள்ளப் படுவதால், அவரோடு கலந்து மறைந்து அபின்னமாயிருந்த அருட்சக்தியே பின்னர் நாம் பரிபாக முறுகின்ற வேளையில், அகநின்ற அருட்சக்தி திரண்டு ஒரு கன்னற்கனியாக வெளிப்படுகின்றது. அக்கன்னற் கனியே, கடவுட் கரும்பின்ற முத்தாகவும், கழறப்படுகின்றதாம்.

முத்து பிறக்குமிடம் பலவாம், அவற்றில் ஒன்று கரும்பு என்ப. இது உண்மையோ கற்பனையோ என்பது பற்றிக் கவலையில்லை. இதன் உண்மை நம் கடவுளாகிய கருணைவான் கரும்பினிடத்தே கன்னற் கனியாகிய முத்து உதிப்பது முக்காலும் முழு உண்மை என்பது தெளிவாம். இந்தக் கன்னற் கனியே நம் முத்துக்குமான், முருகன். முக்கண் கரும்பின, நடுக்கண் பெற்றது இம்முத்தை. இம்முத்தே முத்திப் பயினுமாம். கன்னற்கனியுண்டார் முத்திப் பயன்கொண்டாரே யன்றோ? மேலும், முத்து, பல்லுக்கு உவமையாம். பல்நிலை,

அருளனுபவப் பேற்றிற்கு அடையாளமாதலின், முத்திநிலை சுட்டி நிற்கின்றதாம்.

புலன் கொள் கன்னல்

கரும்பும் சர்க்கரையும், கண்ணிற்குக் காட்சியாயும், நாவிற்கு இன்சுவையாயும் விளங்கி, நுகருங்கால் மகிழ்வும் உடலிற் சென்று பயனும் வழங்கக் காண்கின்றோம். இது ஓர் அளவிற்கு உட்பட்டிருந்தால் தான் தற்பயனை விளைவிக்கும், அதிகரித்தால் கேடுண்டாக்கும். அமுதமும் நஞ்சாம். புலன்மேட்கை அதிகரிப்பால் இன்சுவை மிகுதியாகக் கொண்டு நோய்படுதல் அறியாமை. முறையோடு அளவாய் ஏற்றால், இரத்த சுத்தியும் சத்வகுண சம்பந்த விளக்கமும் ஏற்படும். கரும்பு சுவையாய் உள்ளது என்றால், அடியோடு தின்று விடுவதா என்று உலக வழக்கும் ஏற்பட்டுள்ளது. இக் கன்னற்சுவை இன்பத்தைப் புறத்தேயுள்ள பொருளிற்கண்டு துய்த்தல், உண்மை நிலை அறிந்து அடையாக்குறையால் உண்டானது இது, சிறு இன்பத்திற் பற்று கொள்ளற்கு ஒப்பாம் நம் வாழ்வும், குறிக்கோளும் பேரின்பப் பேறு எய்தற்கே என்று உறுதியாகக் கருத்திற் கொண்டு முனைதல் வேண்டும்.

புறப்புலனின்பில் மோகம் கொண்டு முழ்கிவிட்டால் ஆலைக்கரும்பாய், வெற்றுச் சக்கையாய்ப் போகநேரும். கரும்பும் சர்க்கரையும் சுவையாய்த்தானிருக்கும். அதை விரும்பிக் கொள்ளவும், வெறுத்துத்தள்ளவும் நாம் யார்? கடவுள் எல்லாவற்றையும் நமக்காகத்தான் படைத்துக் கொடுத்துள்ளார் என்றால், நாம் அவற்றைப்பற்றொடு ஏற்று அழிவதற்கா வழங்கியுள்ளார். அல்லவே! பற்றறக் கொண்டு, இச்சையின்றி நுகர்ந்து உயிர்விளக்கமும், அறிவு விளக்கமும் ஏற்படுத்திக் கொள்ளத்தான் யாரையும் நமக்கு ஆக்கிக் கொடுத்திருக்கின்றார். பற்றறக் கொண்டு தெளிந்த அறிவுடையோராகிடல்வேண்டும். அப்போது உள்விசாரத்

தால் கடவுள் உண்மை விளங்கும். கரும்பினில் இன்சுவை காட்டி நிற்கும் கடவுளை, நம்மில் கண்டு நிற்கும் போது, அக்கரும்பினிடத்துப்பற்றுதல் உண்டாகுமா? உள்ளொளியைப் பெருக்கிக் கொள்ளற்கு அக நின்று அன்பு வாழ்வு வாழ வேண்டுவதே முறையாகவுள்ளது. இந்த உண்மையை ஒவ்வொருவரும் என்றும் மறக்கக்கூடாது. உலகியல் வாழ்வில் எந்தவொரு சமயத்தும், சூழ்நிலையிலும் அகப்பொருளின்பக் குறிக்கோளை நினைவுபடுத்திக் கொண்டு, புலனின்பக் கட்டுப் பாட்டோடு வாழ்தல் திருவருளாணையாகும்.

காமத்துப்பால்

திருக்குறளிலே காமத்துப்பால், அகத்திருந்து பயிலப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். ஏனெனில், திருவள்ளுவதேவர் அக முணர்ந்து, அவ்வகநிலையாகிய வீட்டில் ஒன்றி நின்று தான் உலகில் வீழ்ந்தார். அவ்வக நிலைக்குப் பொருந்தவே முப் பாடையும் ஒதியுள்ளார். அவற்றில், அறத்துப்பாலும், பொருட் பாலும் புறத்தனவாக உள்ளன. இன்பத்துப்பால் ஒன்றே அகத்திற்குரியதாயுள்ளதாம். புறத்தனவற்றும் உலகியலை, அருளியலுக்குச் செல்லுத்தும் உபாயமே அமைக்கப் பட்டுள்ளதாம்.

முக்கியமாகக் கடவுள் வாழ்த்தாகிய முதலாவது அதிகாரம், வீடொன்றி நிற்கும் உண்மையையே குறிக்கின்றதாம். இது சுத்த சன்மார்க்க அனுபவ சாத்தியமாயுள்ளதாம். முன்னுதாராகிய இன்பத்துப்பால் (காமத்துப்பால்) உள்ளத்தொளிர் வள்ளுவரோடு ஒன்றியிருந்து ஒதினல்தான் உண்மையை அறிந்து உயர் பயன் பெறலாகும். அப்படி உண்மை நிலையுணராதவர்கள், புறநோக்காக, அப்பாலைச் சிறிது சுவைத்து விட்டு, அருவருப்பும் வெறுப்பும் அடைந்து விடுகின்றார்கள். அல்லது புலநோக்கோடு புல்லிப் பொருந்தி உலக இன்பத்தையே கருத்திற்கொள்ளுகின்றார்கள். அப்படியல்லாம் போகக்கூடாது. உண்மைகண்டு, உயிரினும்

மிக்க அருளின்பப் பயன்பெற இப்பாலைச் சுவைத்தல் சாலும்.

புருவநடுவிருந்து, சிரநடுத்திருவை கண்டு அதன் பெற்றி எல்லாம் உரைத்தல் காட்சியாகின்றது. முதலில் கடவுள் தலையியைத்தான் அங்கு காண்கின்றான். சாதகத்தலைவன். மயிலாக, மானாக, தேனாக, கரும்பாக, கரும்புடு கொல்லியாக வெல்லாம் அந்த அருளொளித்திருவைத்தான் கண்டுரைத்த தாரும்.

“பாலோடு தேன்கலந்தற்றே பணிமொழி
வாலெயி றூறிய நீர்”

என்று கூறுமிடத்து, எதைக் குறிக்கின்றார். நமது சிரநடு, பல் நிலையில் ஊறி விளங்குகின்ற அருளமுத நன்னீர்தான் நம் அருள் தலையின் பணிமொழியாக உள்ளது என்கின்றார். அதன் சுவை, பாலோடு தேன்கலந்தாற் பேரன்றதாம் பால்—அருட்சக்தி, தேன் சிவம் அல்லது பால்—திருவருள், தேன்—செவ்வொளி, ஜோதி, இவ்வருட்ஜோதியின் அனுபவம் எச்சுவைக்கு ஒப்போ! கன்னற்கனிச் சுவை என்னலாமோ! இந்த உண்மையை அறிந்து உள்ளடங்கி நிரதிசயானந்த மாக உலகியல் வாழ்க்கை நடத்தவேண்டும் என்பது தெளிவு.

“இங்கே களிப்பது நன்று இந்த உலகே, ஏதக்குழியில் இழுக்கும் அதனால் அங்கே பார்க்காதே நீ ஆடேடி பந்து, அருட்சிபருஞ்ஜோதி கண்டாடேடி பந்து” எனக் கூறியுள்ளார் நம் வள்ளலார். ஆதலின் அருள் ஒளித்திருவை அகத்தில் கண்டு கூடிப்பிரிவற இருந்து தயவொடு விளங்காது, புறத்தே யோடி மருள் வளர் திருவை முயங்கி, மயங்கி பிரிதல் கேடாம். கன்னற்கனியாக கடவுள் திரு, பேரின்ப சுகம் தருதற்கு காத்திருக்கின்றது அகத்திலே. புறத்திலே. கன்னிக் கனிகளையுட் கொண்டு மாய்வதேனோ! எந்த அளவிற்கு உலகத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு உளப்பெரும் வாழ்வுக்கு வழி செய்து கொள்ள முடியுமோ, அந்த அளவிற்குத்தான்

இச்சையின்றி, உள் லட்சியம் ஒன்றி வாழ்க்கை நடத்துதல் நல்லதாம்

நன்மையும், தீமையும் உள்ளிருந்து வருகின்றனவாம். உள்ளத்திலே நிராசையும் தயவும் நிரம்பி, அக்காரக் கணியின் சுவை செறிந்து இருந்தால் ஒருவனது நோக்கும், சொல்லும், செயலும் நன்மையை விளைவிக்கின்றனவாம், அவனது திருமுன் வேம்பும் கரும்பாய் இனிக்கும் என்றால் மற்றென்ன ஆகாது. இதற்கு மாறாக ஒருவனது அகத்தில் அவா முதலிய துர்க்குணங்கள் குடிகொண்டிருந்தால் அவனுடைய நோக்காலும், சொல்லாலும் செயலாலும் தீமையே விளையும். அவனது முன்னிலையில் கரும்பும் வேம்புமாய்க் கசந்துவிடும்.

கண்ணற் கணியின் ஒருசீறப்பு

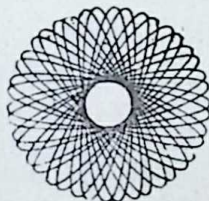
கண்ணற்கணியைப்பற்றி இதுவரை குறித்தது கொண்டு, அதன் உண்மை நமது அகத்திருக்கும் கடவுள் தத்துவமாக அறிந்தோம். அதன் பயன் பேரின்பமாக உள்ள தென்றும் கண்டோம். அக்கணி இயற்கையுண்மையாக உள்ளிருந்து கொண்டு, நிறைவொடு இருக்கும் உண்மையை மறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றதாம். மனம், தயவால் கணியக்கணிய அதன் உள்ளிருந்து கடவுள் ஒளியோங்குகின்றது. கடவுள் ஒரே சமயத்தில் மாறுபாடான இருவித நிலையிலும் விளங்கும் உண்மையையுணருகின்றோம் ஏகராகியும், அனேகராகியும் எல்லாமானவராயும், ஒன்றும் அல்லாதவராயும், பெரியதிற் பெரியதாயும், சிறியதிற் சிறியதாயும், தண்மையும், வெண்மையும், அறமும் மறமும் ஆக விளங்குகின்றார். இப்படி இரு மாறுபாட்டுடன் திகழ்பவரே நம் நெஞ்சகத்தே கல் போன்ற காயாகியும், கனிந்த கனியாகியும், விளங்குகின்றார். தயவினால், கல் நெஞ்சம், கனியாகின்றது. கடினமும், மென்மையும், ஆண்மையும் பெண்மையும் கலந்திலங்குவதே போல, கல்நிலையுங்கனிநிலையும் ஒன்றிய ஒன்றே நம்பதியுருவாக உள்ளது என்க. கல்லே கரைந்து நீராகிடுமென்பார். இங்கு கடவுள் உண்மை கல்லென இருந்த ஒன்று நற்கனியாகக்

காண்கின்றோம். ஆகவே, கல்லே நற்கனி என்பதாய் கன்-னற்-கனி என விளங்குகின்றதாம்.

‘கல்’ என்ற சொல் நம் அகமிருக்கும் அருள்வொளியாம் கடவுள் வண்ணத்திருவுருவாகக் காண்கின்றோம். அதனை கல்லி வெளிப்படுத்திக் கொள்ளலே உண்மையான கல்வி என்று உணர்த்தப் பெறுகின்றோம். உள்மறைந்து கிடக்கும் கடவுள் அருட்சக்தியைக் கல்லி வெளிப்படுத்திக் கொண்டால், அகமிருந்த அருட்கல்லே. அனக நிறைவாகிட, உடம்பும் அருட்டேஜாதிக்கனியாக மாறிடுகின்றதாம் இது தான் சுத்த சன்மார்க்க லட்சியசித்தி. மற்றமார்க்கங்களில் கல்லும் கனியும் வேறுவேறுகவே காணப்பட்டன. உடலைப்பற்றிக் கொண்டு அதனையே கனியாகக்கண்டு போற்றி வாழ்ந்தவர்கள் உள்ளி ருக்கும் அருள் ஒளிக்கலைப் பெற்றுக் கொள்ளாது போயினர். உடலை வேறுத்து கற்கனியைப் பெறமுயன்ற பெரியோர்களும் உடலை விட்டுவிட்டு கல்லில் லயமாகி, இலிங்கமாகிப்போய் விட்டார்கள். அகத்திருக்கும் கலைக் கொண்டு அனக பழத்தைப் பெற வேண்டுமென்பது அருட்பிரகாசர் ஆணை. கலை எறிந்து, பழத்தை அடித்து வீழ்த்துவதல்ல முறை. அருட்கல்லும், சூழ்தேகமும் அனக விரிவால் ஒன்றுபடு கின்றன. அருள் தேகத்தையே கனியாக்கி விடுகின்றதால், இத்தேகப் பழம், தன் அசுத்த அநித்திய இயல்புகள் ஒழிந்திட சுத்த நித்தியத் தன்மையோடு நற்கனியாக மாறி விடுகின்ற தாம் இப்பொழுது, ஆன்மா வேறு தேகம் வேறு என்று இரு கூறுக இல்லை, ஆன்மாவே தேகமாகி நிலவுகின்றதாகக் காண்கின்றோம். கல்லே நற்கனி ஆகிவிட்டதன்றோ!

இந்நாள் வரை அகத்தே உறைந்து வந்த, நம் கன்னற் கனியாகிய கடவுளர், அருட்பூர்ண வசத்தால், அனகநிறை வாகி உடலிடம் கொள்ளலால், நமது உருவே கன்னற்கனி ஆகிவிடுகின்றது. இப்படி கன்னற்கனி ஆவதுதான் சுத்தசன் மார்க்க லட்சியம். உலகறியாதிருந்த கன்னற்கனி புலவர் களின் கற்பனைப் புலத்தில் தோன்றிப் பயன் தராத கன்னற்

கனி இன்றே தயாவலத்தாலே உண்மையிற் காண்கின்றோம்.
தயவாலே கண்டு கலந்து ஒன்றாகிவிடுகின்றோம். ஒன்றாகி
யிருந்து கொண்டு, அனக நிறைவு பெறுகின்றோம். அதுவே
நமது உருவாகி, அனக கனக வண்ணமாகித் திகழத்
திருவருள் பரலிப்பரர் நம்பதி இந்தச் சுத்த சுகானந்த
வடிவமே இனி எக்காலும் கன்னற்கனியாக விளங்கும்.

5. சிற்றம்பலக்கனி

“மாற்றறி யாதசெழும்புகம் பொன்னே
மாணிக்கமே சுடர் வண்ணக் கொழுந்தே
கூற்றறியாத பெருந்தவர் உள்ளக்
கோயிலி ருந்தகுணப் பெருங்குன்றே
வேற்றறி யாதசிற்றம்பலக் கனியே
விச்சையில் வல்லவர் மெச்சும் விருந்தே
சாற்றறி யாதஎன் சாற்றுங் களித்தாய்
தனிநட ராஜஎன் சற்குரு மணியே”.

(திருவருட்பா)

நமது தனித்தலைமைப் பெரும்பதியாகிய நடராஜபதி எல் லோருக்கும் உரியசற்குரு மணியாக பொதுவின் கண் எழுந்த ருளியுள்ளார். அந்தப் பொது தான் சிற்றம்பலம் என்று கூறப் படுவது. பொது, அம்பலம், கோயில் ‘சபை’ கோட்டம் என்பன வெல்லாம் ஒரு பொருட்பன்மொழியேயாம். இங்கு எடுத்துக் கொண்ட அம்பலம் சிற்றியல் அணுத்துவ நிலையுணர்த்தும் காரணத்தால் சிற்றம்பலம் எனக் கொண்டோதப்பட்டுள்ள தாகும். இந்த சிற்றம்பலத்திலே நம்பதி விளங்குகின்றார். கனியாக விளங்குகின்றார்.

இவ்வம்பலமாகிய கோயில் எங்குள்ளது என்றால் பெருங் குன்றின்மீதாம் அக்குன்று குணப்பெருங் குன்றும். குணமாகுது அருள்ஞானமே. நிலையான அருள் ஞானமே குணக்குன்றாக உள்ளதால் இதன்மேலே தான் அந்தக் கோயில் என்ற சிற்றம் பலம் திகழ்கின்றதாம். இது கூற்றறியாதது. அதாவது அழி வற்றது. பெருந்தவத்தவர் உள்ளமாகவுள்ளது. பெருந் தவம்புரியும் அதாவது தயா ஒருமையுடையார் அருள் ஞானமே ஒரு பெரிய குன்றமாகும் அதன் மீது விளங்கும் கோயில் இச் சிற்றம்பலம் அணுத்துவமாய் நுணுகியுள்ள இச் சிற்றம்பலம் கண்ணுக்கும் மனதுக்கும் புலனாவதில்லை. எவ்வளவு

சக்தி வாய்ந்த பூதக்கண்ணாடியாலும் கூட இச்சிற்றம் பலத்தைக் காணமுடியாது. அன்றியும், மனமாகிய மாயக் கண்ணாடிகொண்டும் கண்டு கொள்ளமுடியாததாம்மனவுணர்வு அருள் அறிவாக மாறியபின்பு, அது கொண்டுதான் ஒன்றாகிய அருள் நாயகனையுள்ளவாறு அறிந்து கொண்டு அவரே நாம் என்ற நிலையிற்றிகழலாகும்.

இங்கு எடுத்துக் கொண்ட திருவருட் பாடலில் ஆண்டவர் உண்மை பலப்பலவாகப் புனைந்து போற்றப்படுகின்றதாம். மாற்றறியாத செழும் பசும் பொன்னாக வருணிக்கப்படுகின்றது முதலில். பொன்னானது களிம்பு முதலிய குற்றமற்றது, மண்ணில் புதைந்து கிடப்பினும் மாசுருதது; சுத்தமானது இவ்வளவும் சாதாரணப் பொன்னுக்கேயுண்டு என்று உலகம் அறியும். இந்த நல்ல பொன்னே மருந்தாகவும் கூட விளங்குவதாம். இதற்கு மேல் மிக்குயர்வும், அருட்சிறப்பும் உள்ளது கடவுட்பொன்னாகவுள்ளதாம். தழல் வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் மிளிர்வதாகும். மாற்று இவ்வளவு என்று சொல்லமுடியாது.

சுடர் வண்ணக் கொழுந்து எப்படிப் பொன்னொளியாய் தோற்றி விளங்குவதோ அதைப்போலப் பிரகாசிக்கின்றார் நம்பதி; பொன்வண்ணச் சுடர் சுடும். ஆனால் இந்தச் சுடர் வண்ணக் கொழுந்து சுடாது. அடுத்து இந்த மாற்றறியாப் பொற் சுடருக்கு இடையில் மாணிக்கம் வந்து ஒளிர்கின்றது. மாணிக்கம் செவ்வொளிமிக்கது. இச் செவ்வொளி, மண்டல மரக நடுவிளங்க, பொன்வண்ணப்பிரகாசம் சோபையை விரித்துத் திகழ்வதாம். பொன் அவிர் ஜோதிச் செஞ்ஞாயிறு போல் இப்பதியுண்மை விளங்கக் காண்கின்றனர் கூற்றறியாத பெருந்தவர். தம் உள்ளக்கோயிலில், பெருந்தவர் உள்ளக்கோயிலில் என்றும் விளங்குபவர் நம்பதி. அதாவது மறப்பு அற்ற நெஞ்சில் மன்னி நிலவும் கடவுள் ஒளி அழியாதது. ஆதலின் அங்கு எமனுக்கு வேலையில்லையாம்.

சுத்தசன் மார்க்கம் ஒன்றில் மட்டும் தான் சாத்தியர்கள் அழிவது இல்லை. மற்ற சாதன மார்க்கங்களில் கூற்றறியாத பெருந்தவர் உள்ளம் போல் என்னும்போது, கூற்றறியாதது உள்ளமாகிய ஆன்மாவே, குழுற்ற உடலைச் சும்மா விடுவ தில்லை அந்த அந்தகன். ஆகையால் அந்த அபக்குவ தேகம் கூற்றுவனால் அழிக்கப்படுவதாகவே அமைந்ததாம். ஆகவே, இந்தக் கூற்றறியாத பெருந்தவர், இறவா ஆன்ம இயற்கை எய்தினவர்களேயன்றி, இறவாத் தேகம் பெற்ற வர்கள் அல்லர்.

✓ ஆன்மாவே ஆண்டவர்க்கு அழியாக் கோயில் என்பது தெளிவு. இந்த ஆன்மாவே சிற்றம்பலம் ஆகும். இதில் வாழும் பதியே சிற்றம் பலக்கனி என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுகின்றோம், இன்று. இந்தக்கனி ஒன்றேயொன்று தான் என்று ஆன்மத்தனியில் அருள் உணர்வினால் கண்டு கொள்ளப்படுகின்றது. இங்குகண்ட இவ்வொரு பழமே, எங்கும், என்றும் அணுவுளனுவாய் இருந்து, பலப்பலவாகிய உருக் கொண்டுள்ளதாம். ஆதலின், புறவுருவத் தோற்றங் களை நீக்கி விட்டு, அக நிலையை நோக்கும் போது, எங்கும் தன்மயமாய் உள்ளது அறியப்படுகின்றதாம். ஆகையால், இக்கடவுட்கனி வேற்றறியாத சிற்றம்பலக்கனி என்று உரைக்கப்படுகின்றது. ஆகவே, இத்தனியொரு கனியைத் தயவால், தயாஞானத்தால், ஒருவன் தன்னகத்தே காண்பதும் பிறவிடங்களில் காணும் எல்லாவற்றினுள்ளிருப்பதும் இந்த ஒன்றின் சித் பிரதிபிம்பங்களே என்றும் தெளிகின்றான். இதனால் தான் இது வேற்றறியாத சிற்றம்பலக்கனி என வியந்துரைக்கப்பட்டதாம்

இக்கனிக் காட்சி புலனெறியாளர்க்கு புலனாவதில்லை. அருள் ஞானியர்க்கே விளங்குவது, அவர்களே விச்சையில் (வித்தையில், ஞானத்தில்) வல்லவராவர். இவர்கட்கு இக் கனியாம் பரம் பொருள் விருந்தாய் இருக்கின்றது. விருந்து என்றால் புதுமை, நித்தியப் புதுமையோடு நிலவுகின்றது.

இத்தனிக்கனி. இவ்வுண்மையை அறிந்து, கடவுட் பதியைத் தனி நடராஜ சற்குருமணி எனப் புனைந்து, போற்றுவார் துதிகளையெல்லாம் ஏற்று அருள்கின்றார். இப்படிப் புனையப் பட்டபரமாலையே, அருட் பூமாலையாக ஏற்றுக் கொள்ளக் காண்கின்றோம். அகம் வணர்பதியை இப்படி பலவாறாக போற்றிடுகின்றார்கள் உண்மை அறிந்தவர்கள் பலரும். இங்கு இதிலிருந்து எடுத்துக் கொள்ளப் படுவது 'சிற்றம்பலக்கனி' என்பது ஒன்றேயாம். இதனைப் பற்றிய உண்மையை ஆய்ந்து தெளிதல் செய்வாம்.

சிற்றம்பலமாகிய கோயிலில் விளங்கும் கடவுளே சிற்றம்பலக்கனி என்பது. இதுவே சிற்சபைக்கனி என்று கூறுவர். மேற்கோள்:

“ஆடகபொற் சபைநடுவே நாடகம் செய்தருளும்
அம்மேயென் அப்பாஎன் ஐயாஎன் அரசே
ஏடகத்தே எழுதாத மறைகளெல்லாம் கனித்தே
என்னுளத்தே எழுதுவித்த என்னுரிமைப் பதியே
பாடகக்கால் மங்கையரும் மைந்தருஞ் சன்மார்க்கப்
பயன்பெறநல் லருளளித்த பரம்பரனே மாயைக்
காடகத்தே வளஞ்செறிந்த நாடகமாப் புரிந்த
கருணையனே சிற்சபையில் கனிந்தநறுங் கனியே ”

(திருஅருட்பா)

இதில் குறிக்கப்பட்டுள்ள சிற்சபைக் கனியும் அந்தச் சிற்றம்பலக்கனியே சிற்றனுமயமாய்த் திகழுகின்ற ஆன்மாலயமே இந்த சிற்றம்பலம் சிற்சபை என்று முன்பே கூறப்பட்டதுதான் இவ்வரன்மாவில் உள்மறைந்து கிடக்கும் கடவுட் சக்தி இங்கு ஓர் தெய்வக்கனியாகக் கொண்டு தெளிவிக்கப்படுகின்றது.

கனியின் விளைவு

ஒரு கனியைப்பற்றி தெரிந்து கொள்ள வேண்டின் ஓரளவு தாவர இயல் அறிந்து இருக்க வேண்டும். ஒரு தாவரக்கனி எப்படி விளைந்துள்ளது என்பது பலரும் அறிந்ததே. அதாவது ஒரு விதையிலிருந்து செடியாய், மரமாய் முளைத்து முதிர்ந்து பூத்துக் காய்த்துப் பின்னர் பழுத்துக் கனியாகின்றதாம். இந்த கனியில், விதையும் இருக்கின்றதாம். எந்த ஒரு விதையை முதலில் விதைத்தோமோ அதிலிருந்து கனியும், அக்கனியிலிருந்து மறுபடி விதையும் காண்கின்றோம் ஆகவே, விதையுட்கனியும், கனியுள் விதையும் அமைந்து நின்று வெளிப்படுகின்றனவாய்க் காண்கின்றோம்.

மேற்கண்ட வண்ணமே மனித வர்க்கத்திற்கும் விதையுங் கனியும் அமைந்துள்ளனவாகும். இந்த மனித மரத்திற்கு வித்து, ஆன்மா. இவ்வான்மவித்து கருவில் விதைக்கப்படுகின்றது. அங்கு அது பசுவுப்பட்டு உலகில் குழந்தையாய் வெளிப்பட்டு வளர்ந்து, முதிர்ந்து மனிதப்பழம் ஆகின்றது. அப்போது, இந்தப்பழத்திலும் ஆன்மாக்களாகிய வித்துக்கள் அமைந்திருக்கின்றன. இவ்வித்திலிருந்து பழங்களும் உண்டாக்கப்படலாம். இது உலகியல் மனிதப்பழம் தோற்று முறை இதற்கு மேல் காணவேண்டியது தான் சிற்றம்பலக் கனியின் விளைவு உண்மை.

இந்தச் சிற்றம்பலமே ஒரு கனியாகித்திகழ்கின்றது. இதில் உள்ளிருக்கின்றது கடவுள் ஆகிய வித்து. இவ்வித்து, சாதாரண ஜடப்பொருள் அல்ல. சுயம்சித் வண்ணமானதாம். சத்து, சித்து, ஆனந்தம் ஆகிய தன்மை இந்தக் கடவுள் வித்துக்கு இயற்கையாகும். இதனால், இந்தவித்து, விதைப்பார் இன்றி, தன்னைத்தானே மண்ணில் விதைத்துக் கொள்ளுகின்றது. அல்லது தன்னைச்சூழ மண்அணுக்களை ஈர்த்துக் கொண்டு முளைக்கத் தொடங்குகின்றது. அந்த விதையிலிருந்து அச்சச்சிதானந்த சக்திச்செயல் காரியப் படுகின்ற போது,

பதிநடனம் வெளிப் படுகின்றபோது, அவ்விதையைச்சூழ உயிர்சக்தி நடனம் ஆரம்பிக்கின்றது. அந்நடனத்தின் ஒவ்வொரு அசைப்பிலும், ஒவ்வொரு நொடிப்பிலும், தன்னைச் சூழ ஒரு வடிவம் (ஒரு தேகம்) சிருஷ்டியாகின்றது, ஸ்திதியாகின்றது, சங்காரமாகின்றது. இப்படி ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் எத்தனையோ தேகவடிவங்கள் வந்து கழிகின்றன. இவையாவும் அருள் வித்தாகிய கடவுளின் ஆணைப்படியே நிகழ்கின்றன. இந்த அருளாளனின் பெருமை என்னே! ஒருவனையாயிருந்து கொண்டு, எண்ணிலிகோடி ஆன்மாக்களாய்த் தன்னையிருத்திக் கொண்டு, ஒவ்வொன்றிலும் வேறுவேறான சொருப, ரூபசுபாவங்களைக் காட்டி அனந்த ஆனந்த நடனம் புரிந்து கொண்டிருக்கின்றார்.

ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் தனித்தனி அனுபவம் அடையும் பொருட்டு, கீழிருந்து முறையாக ஒவ்வொரு பிறவி நிலைகளிற் கிரமமாகச் செலுத்திச் செலுத்தி பக்குவப் படுத்தப்படுகின்ற தாம். முடிந்த கனிப் பயன் வழங்கப்படவே இந்த நடனம் (ஐந்தொழில் ஆட்டம்) நியதி செய்யப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு இனப்பிறவியிலும் உயிர் உணர்வில் அறிவு விளக்கம் அதிகரித்துக் கொண்டே வருகின்றது. ஓர் அறிவு வளர்ச்சி முற்றும் பெறுவதற்குள்ளே, எத்தனை புல் எத்தனை பூண்டு, எத்தனைசெடி, எத்தனை கொடி, எத்தனை மரம்ஆகிய வடிவங்களில் வாழ்ந்து மீண்டிருக்கின்றதோ ஓர்ஆன்மா! அதன் பின்னர் ஈரறிவு பெறுதற்கும்நீர்வாழ் பிறப்புஎத்தனை எத்தனை, எடுத்தெடுத்து விட்டுவந்துள்ளதோ! இப்படியே, மூவறிவு, நான்கறிவு, ஐயறிவு தேகங்களில் வாழ்ந்து வந்த காலம் எவ்வளவோ! அதற்கு மேல் மனவறிவு கொண்ட இம் மனிதப் பிறவியில் எத்தனைகாலமாக தோன்றித் தோன்றிப் பக்குவப் பட்டுள்ளதோ ஒவ்வொரு ஆன்மாவும்.

இந்தப் பக்குவ ஆன்மாவில், பகுத்தறிவுக்கு அருள் உணர்வு வந்துள்ளது இப்பொழுதுதான். அருள் அறிவு கொண்டுதான், ஆன்மவுண்மையையும், அதிலிருந்து அருட்

பெரும் ஐந்தொழில் நடனம் புரிகின்ற பதியுண்மையும் அறிந்து கொள்ளச் செய்துள்ளார் அந்த பதியே. ஆன்ம சிற்றம் பலத்தில் ஆடும் கடவுளைக் காண்கின்றோம் இது சமயம். அந்தச் சிற்றம்பலக்கனியில் அருள் வித்தையைக் கண்டு கொள்ளுகின்றோம். கனியில் விதையும், விதையிலிருந்து கனிவந்த வகையும் இன்றே அறிகின்றோம்.

ஆன்மாவாகிய சிற்றம்பலத்திலே இருக்கின்ற அருட் பெருங்கனியை இன்றுதான் அறிந்து கொள்ளுகின்றோம். அம்பலமும் கனியும் ஒன்றாகவே யிருக்கின்றது. இந்தக் கனியை இவ்வளவுகாலம் விளைவித்து தந்து கொள்ளுகின்றது, தன்னைத்தான் வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது. இந்தச் சுவானுபவத்திற்கு வேண்டியே, இவ்வருளறிவு விளங்கும் பக்குவ மனித தேகம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றதாகவும் அறிகின்றோம். அந்த அம்பலத்தான் அருளே இந்த மெய் யுணர் வாகிய அருளறிவு. ஒன்றுயிருந்த அருட்பெரும்பதி தன்னருளை வெளிப்படுத்தி அந்த அருளைக் கொண்டே தன்னை அறிந்து கொள்ளும்படி செய்துள்ளது.

இப்பொழுது நான் யார்! என்ற கேள்விக்கு அந்த அருட் பெரும் பதியைத்தவிர நான் வேறில்லை என்றும், அந்த பதியே தன்னருளால், இந்த “நான்” ஆகியுள்ள தென்றும் காண்கின்றோம். ஆகவே ‘நான்’ என்பது அந்த பதியின் அருளாகிய தன்மையே என்பது தெளிவு இவ்வுண்மையைத்தெரிநீக்கவே, ‘நான்’ என்ற சொல் ‘தன்மை’ என இலக்கணம் செய்யப்பட்டுள்ளது. தன்மை என்றால், எதன் தன்மை? அதன் தன்மை. அது எது? அது என்பது கடவுளைச் சுட்டுவதே; ஆதலின் கடவுள் தன்மை, அதாவது பதியின் ‘அருளே’ நான் என்று உணர்த்தப் பட்டதாம். சிற்றம்பலமாகிய தனி யொரு ஆன்மா வாகித் திகழ்வின்ற ஒருவன் அருள் அனுபவ நிறைவால் சிற்றம்பலக் கனி ஆகி விளங்க வல்லவனாகின்றான்.

சிற்றம்பலமும் பெண்ணம்பலமும்

சிறியதாக விளங்கும் ஆன்மக் கோயில் தான் சிற்றம்பலமாகச் செப்பினம் முன்பு இந்த சிற்றம்பலம் சித்தென்னும் ஞானம், அகஆகாசத்தையுணர்த்த வந்தது. சின்மயமும் ஞானத்தன்மையேயாம். ஆகவே நமது சிறு அம்பலம் தானே, அருள்வெளியாம் ஆகாச வண்ணமெனத் தெளியலாம் பூதாகாசம், இந்திரிய ஆகாசம், கரணாகாசம், ஜீவாகாசம், ஆன்மாகாசம் எல்லாம், அருள்வெளியில் அடங்குவனவாம். இவ்வருள் ஆகாச வெளி அகத்திலுள்ளதாம். இவ்வான்மாகாச வெளியில் எழுந்தருளியுள்ளவர் நமது ஆண்டவர், சிற்றம்பலக்கனியாக விளங்குபவராவர். அருள்மயமாக அகத்திருந்து உண்மையொளியைக் காட்டிடும் போது அவ்வொளி விசேடமே எல்லாமாய் உருவாகிப் புறப் பிரபஞ்சம் முற்றிலும் நிரம்பி யொளிக்கின்றனவாம்.

இத்த பிரபஞ்ச வெளி நிறையொளி சுத்தப் பொன்மயமானது. ஆகையால், நம் சிற்றம்பலம், பொன்னம்பலம் ஆகிய பேரம்பலத்தால் சூழப்பட்டிருப்பதாகக் காண்கின்றோம். சிற்றம்பலமாகிய ஆன்ம அணுவைச் சூழ்ந்துள்ள, உயிர், உடம்பு, உலகு எல்லாம் ஒரே பொன் வண்ணமாக அகமிருந்து கண்டு கொள்ளப்படுகின்றதாகும். இப்பெரும் பொற்சபையில் காணும் காட்சியும், அனுபவமும் சிற்சபையிலிருந்துதான் காணக் கிடைக்கின்றனவேயன்றி பிறவிடத்திருந்து அனுபவ பூர்வமான பயன்பெற முடியாதாம்.

அமுதம், தேன், மது, கள் என்றெல்லாம் கடவுள் அருட்சக்தியைப் புனைந்து கூறுவது முன்னோர் மரபு. அமுதமயமான அதே கடவுள் அருட்சக்தியே இங்கு நம் சிற்றம்பலக்கனியாகவும் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால், நம் வள்ளற் பெருமான், இந்த அருட் கள்ளின் அனுபவத்தைக் குறிக்கும் பாடலை நன்கு ஆய்ந்து நோக்கினால், அதுவே நம் சிற்றம்பலக் கனியின் அனுபவத்திற்கும் ஒக்குமெனக்

கொள்ளலாம். ஆதலின், அவ்வனுபவ மாலைப் பாசுரம் ஈண்டு எடுத்துக் கொள்ளுவோம்,

“கள்ளுண்டேன் எனப்புகன்றார்
கனகசபை நடுவே
கண்டதுண்டு சிற்சபையில்
உண்டதுமுண் டடிநான்
எள்ளுண்ட பல விடயத்
திறங்குங்கள் அன்றே
என்றுமிற வாநிலையி
லிருத்துங்கள் ஞலகர்
உள்ளுண்ட போதுமயக்
குற்றிடுங்கள் எலவே
உள்ளமயக் கனைத்தினையும்
ஒழித்திடுங்கள் மடவாய்
அள்ளுண்ட பிறருமெனை
யடுத்தடுத்துக் கண்டால்
அறிவுதரு மவர்க்குமிங்கே
யானுண்ட கள்ளே”

கனகசபை நடுவே இந்தக் கள் காணப்பட்டதுதான் உண்டு மற்றபடி சிற்சபையில் தான் உண்டு அனுபவிக்கப்பட்டதாம். இந்தக்கள் உலகர் அறிந்து அருந்தும் கீழ்தரமான மதுவன்றும். இதற்குமாருக இதனையுண்டவர்களை, என்றும் இறவாநிலையில் விளங்கச் செய்யுமாம், இதனையுண்டால் போதை மயக்கம் ஒன்றும் வந்திடாது, மாருக இயல்பாய் உள்ள மாயாமயக்கத்தையும் ஆணவ அகங்கார தற்போதத் தையும் ஒழித்து விடுமாம். மேலும், என்னைச் சூழ்ந்துள்ளவர்கள், அடுத்தடுத்து வந்து கண்டு கொள்ளுவார்களேயானால், அவர்களுக்கு நல்லறிவைத் தருவது இக்கள் என்று கூறியுள்ளார் நம் வள்ளலார்.

இதேபோன்று நம் திருச்சிற்றம்பலக்கனியும் சத்விசார வசத்தாலே கனகசபையிலே விளங்கக் காண்கின்றோம் முதலில்

அருளறிவுக் கண்ணுக்குப்புலனாகின்றது. மேலும் இக்கனியைச் சுவைக்கின்றோரும் நமது சிற்சபையின் கண்ணே. இக்கனியானது கீழ்தரமான சிறு இன்பத்தைத் தரும் உலகம்கண்ட கணிகளின் ஒன்று அல்லவாம். இதனையுட் கொண்டால் பசி, நிசியை யொழித்து, இறவாமையை நல்குவதாம் அன்றியும் இங்குற்று இக்கனியைப் பற்றி விசாரித்து விசாரித்து அகத்தே கண்டு கொண்டு வந்தாலே கூட உண்மை அறிவை வழங்கிவிடும். இந்தச் சிற்றம்பலக்கனி, கண்டு கொள்ள வாரீர் சிற்றம்பலத் திற்கே.

சச்சிதானந்தக்கனி

இந்தச் சிற்றம்பலக்கனியே, மேலும் சச்சிதானந்தக் கனியாகவும் கூறப்படுகின்றது. எப்படி ஒரு கனியில், விதையும், சதையும், வண்ணத் தோற்றமும் உள்ளனவோ அப்படி சத்தும், சித்தும், ஆனந்தமுமேகூடி ஒரு உருவாகி, சச்சிதானந்தக் கனியாகித் திகழ்கின்றதாகும். இந்தச் சச்சிதானந்தக்கனி விசாரஞானத்தில் விளங்கு நிலையே புறத்தோற்றமாக அமைகின்றது. அகஅனுபவநிலை சிற்சபையில்தான் அடைய முடிகின்றது என்பது பின் வரும் இரு திருவருட்பாக்களால் தெளியலாகும்.

1. “திரையிலதாய் அழிவிலதாய்த்

தோலிலதாய்ச் சிறிதும்

சினைப்பிதலதாய்ப் பனிப்பிலதாய்ச்

செறிந்திடுகோ திலதாய்

விரையிலதாய்ப் புரையிலதாய்

நாரிலதாய் மெய்யே

மெய்யாகி யருள்வண்ணம்

விளங்கியின்ப மயமாய்ப்

பரைவெளிக்கப் பால்விளங்கும்

தனிவெளியிற் பழுத்தே

படைத்தவென துளத்தினிக்கக்
கிடைத்ததனிப் பழமே
உரைவளர்மா மறைகளெலாம்
போற்றமணிப் பொதுவில்
ஒங்குநடத் தரசேயென்
னுரையுமணிந் தருளே,"

இதில் சச்சிதானந்தக்கனியின் புறநிலைத் தோற்றமே
விளங்கும். அடுத்தது.

2. "கார்ப்பிலதாய்த் துவர்ப்பிலதாய்
யுவர்ப்பிலதாய்ச் சிறிதுங்
கசப்பிலதாய்ப் புளிப்பிலதாய்க்
காய்ப்பிலதாய்ப் பிறவில்
சேர்ப்பிலதாய் எஞ்ஞான்றுந்
திரிபிலதா யுயிர்க்கே
தினைத்தனையு நோய்தருமத்
தீமையென்று மிலதாய்ப்
பார்ப்பனையே னுள்ளகத்தே
விளங்கியறி விற்பம்
படைத்திடமெய்த் தவப்பயனால்
கிடைத்தனிப் பழமே
ஒர்ப்புடையார் போற்றமணி
மன்றிடத்தே வெளியாய்
ஒங்கியபே ரரசேயென்
னுரையுமணிந் தருளே"

இதில், அச்சச்சிதானந்தக்கனியின் அ க அ னு ப வ ம்
விளங்குவதாம்.

இவ்விருபாக்களையும் சற்றுவிரிப்பாம்; முதற்பாட்டில்
இக்கனியின், விசாரஞானக் கண்ணுக்கு தோற்றும் விளக்கம்
பேசப்படுகின்றது. மெய்யே மெய்யாகியுள்ளதாம், அதாவது,
இயற்கையுண்மை என்னும் சத்துதான் வடிவமாகியுள்ளதாம்.

மேல் அருள் வண்ண விளக்கமே சித்தாகும், இன்பமயமே ஆனந்தமுமாம். இப்படியுள்ள ஒருகனியை உள்ளங்கையிற் கொண்டுபோர்க்கும் போது முதலில் என்ன தோன்றுகின்றது? புறவண்ணம்தான். அது திரைந்து சுருங்கிடாததாயும், அடிபட்டு அழுகிப் போகாததாயும், நீக்கப்பட வேண்டிய புறத் தோல் ஒன்றும் இல்லாததாயும், மேல் காடு முரடாய் இல்லாமலும் குளிர்ந்தும் காய்ந்தும் கருகியும் இல்லாமலும் இருக்கின்றதாம் இவ்வளவும் புறக்காட்சி.

இக்கனியை அறுத்து அகநோக்கும்போது, உள்ளே விண்ண சக்கைப்பகுதி இல்லையாம்: விதைகூட இல்லை. புரையாக உள்தோலும் இல்லை. ஒருவிதமான நாரும் இல்லை. இவ்வண்ணம் தோன்றிய சச்சிதானந்தக்கனி, அகப்பெரும் வெளியில் பழுத்துள்ளதாம். ஆதலின், அது அவ்வகத்தின் கண்ணே பூசிக்கப்படவுள்ளதாகும். இக்கனிவண்ணமாகத் திகழ்ந்து, அருட்பொதுவிலிருந்து நம் நடனபதி ஆடுகின்றார். இவரையே கற்பனை செய்து செய்துப் போற்றிப்பார்க்கின்றன மாமறைகள் எல்லாம். அந்தப் பதிக்கே இந்த மாலையே சொந்தமாகும் படிச்சூட்டுகின்றார் நம் வள்ளற்பெருமான்.

இனி இரண்டாம் பாட்டை விளக்கலாம் இதில் இக்கனி உள்ளகத்தேயுண்டு அனுபவிக்கும் நிலையுரைக்கப்படுகின்றது இக்கனியின் சச்சிதானந்த விளக்கம் விளங்குநிலை, சத்து, அறிவு நிலை சித்து, இன்பநிலை ஆனந்தமாக ஓதப்பட்டுள்ளது மேலும் இது மெய்த்தவப் பயனால் (அதாவது அகப்பக்குவத் தால், உள்ளகத்தே பழுத்துள்ளதாம் இப்பழம். ஒருமையும் தயவும் விளங்கும் உரிமை கொண்டவர்கள் ஓர்ப்புடைய வர்களாவர். இவர்களே நம் ஞான மன்றிடத்தே அருள் வெளிமயமாய்த் திகழும் வள்ளற்கனியை யுண்ணாமல் உண்டு கிளரொளியோடு விளங்குபவர்களாவர். இது அக அனுபவ நிலையுணர்ந்த வந்ததாதலின் 'வெளியாய் ஒங்கிய பேரரசே' என்று விளிக்கப்பட்டுள்ளதை யுணர் வேண்டும். மற்ற பாக்களில் 'ஒங்கு நடத்தரசே' என்று புறத்தியக்க நிலையே கூட்டப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

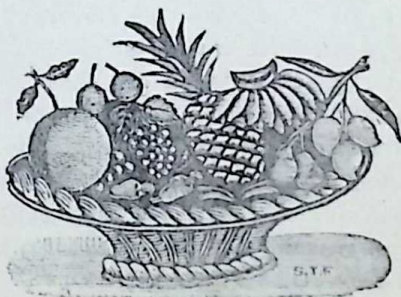
இனி, அக்கனிச்சுவை எப்படியுள்ளது என்பதைப் பார்ப்போம். அது, கார்ப்பு இல்லாததாம், மிகக்காரம் இல்லாதது என்கின்றார். துவர்ப்புடையதும் அல்லவாம்: உவர்ப்பு (உப்புக்கரித்தல்) இல்லாததாம்: கொஞ்சங்கூட கசப்பே இல்லாததாம்: புளிப்பும் இல்லையாம். மற்றபடி சேர்ப்பில்லாததாம். அதாவது சிலகாய்கனிகள், தேன் உப்பு, பாகு, சாறு முதலானவற்றில் ஊற வைத்துப் பக்குவ படுத்தப்படும். இப்படியெல்லாம் ஒன்றுஞ் சேர்க்கப்படாதது மாம். மேலும் இக்கனிச்சுவை எக்காலத்திலும் சிறிதும் மாற்றமும் கேடும் அடையாதது. உயிருக்கு ஏதேனும் ஆபத்து விபத்து ஏற்படுத்தி விடுமாவென்றால் அந்த மாதிரியான தீமை சிறிதும் இல்லாததாம். ஆகவே, இதனையுட்கொண்டு வாழ் பவர்கள் என்றும் எகமே இனிது மகிழ்ந்திருப்பார்கள் என்பது குறிப்பு.

நமது சிற்றம்பலக் கனியே இங்ஙனம், சத்விசாரக் கண்ணால் சச்சிதானந்தக் கனியாக கண்டுகொள்ளுதல் சுத்த சன்மார்க்க ஏற்பாடாகும். அங்ஙனம் கண்டு கலந்து அது வாகி நின்று அச் சச்சிதானந்த அனுபவத்தோடு திகழல் சுத்த சன்மார்க்க லட்சிய வாழ்வாகும் இந்தக்கனிக்கு மற்ற எந்தக் கனியும் ஈடாகாது.

சுத்ததயாநெறி வராத காலத்தில், நமதுஆன்மேரே இந்தச் சிற்றம் பலக்கனியைக் கண்டு இருந்தார்கள்! என்றாலும் அவர்கள் கண்டது முதலாவதாகிய புறவண்ண நிலையே, அப்புறக்காட்சியோடு கண்ட சிற்றம்பலக்கனி ஆன்ம வண்ண மாய்த்தான் தோற்றியிருந்தது. அதனைத்துய்த்தற் பொருட்டு, அதிலே லயித்துப்போனார்கள். அதைப் பாவனையில் உட்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் விழுங்கியதாகக் கருதிக் கொண்டிருந்த அந்தக்கனி முடிவில் அவர்களையே விழுங்கி விட்டதாம். தேனில் விழுந்த ஈப்பான்ற அனுபவம் கொண்டார்கள்! அந்நிலையே பிறரும் லட்சியமாகக் கொள்ளும்படி உபதேசம் செய்து விட்டார்கள். ஆகையினால் தான், சச்சிதானந்தக்கனி இன்பம், உலகுயிர் உடலைத்

துறந்து உள்ளொடுங்கலால் கிடைக்குமெனக் கொண்டு வாழ்ந்து போயினர் அன்னோர் பலரும்

இத்துறவு மார்க்கத்தால், அருளியல் காணப்படவுமில்லை, உலகியல் நற்பயன் தரவு மில்லையாம். உலகியற்பயனைப் பெருக்க புலனெறி பரவலாயிற்று. உள்ளத்தில் சச்சிதானந்த விளைவு தோன்றாததால், கள்ளத்தனமாயக்கணிகளில் இச்சை மிகப்பெருகிவிட்டதாம். மறுக்கப்பட்ட கனியைச் சுவைத்து மாயஇன்பத்தில் மயங்கிக்கிடக்க நேர்ந்து விட்டது உலகெல்லாம். இந்த மருள்மயக்கில், நம் அம்பலக்கனியை எப்படி அறியமுடியும் உலகமக்களால்? சச்சிதானந்தக் கனியைச் சிறிதும் அறியாதிருக்கின்றார்கள். இக்கனி உண்மையில் கிடையாதென்றும் வெறுங்கற்பனையின் விளைவு என்றும் கூடக் கருதுகின்றார்கள், புறப்பொருள் மயக்கில் மூழ்கிக்கிடக்கின்ற மக்கள் பலரும் அருள் உண்மை அறியாதவர்களே இந்த அருட் பெருங் கனியைக் காணமாட்டார்கள். அருளை நம்பினோர்க்கு இக்கனியும் இதன் பயனும் வெளிப்படுவதிறைவன் ஆணையாம்.

6 வாழைப்பழமும் தாழைப்பழமும்

கடவுட்கனி ஆகிய சிற்றம்பலக்கனியை யுண்டுகளிக்கும் பக்குவான்மாக்கள் மற்ற பழங்களை மதியாரே! அங்ஙனம் இருக்க அவ்வுயர் கனியை முன் தலைப்பில் கூறிவிட்டுப் பின்னும் இங்கு வாழைக்கனியைப் பற்றிப் பேச வந்ததேனோ? எனக்கருதலாம். இங்கு சாதாரணமாக வாழைப்பழத்தை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு அதன் குணநல விளக்கம் தர வரவில்லை. அத்தோடு, தாழைப்பழம் ஒன்றும் சேர்த்து தலைப்பிற் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. தாழைப்பழம் என்றால் நெற்றுத்தேங்காய்? இவ்விரண்டும் நமக்கு பல நன்மைகளையும், பெரு உண்மையையும் வழங்கவந்துள்ள காரணத்தால் ஈண்டு எடுத்து இசைக்கப்படுகின்றனவாம்.

வாழைப்பழம்

பழம்என்று பொதுவாகக் கூறினாலே வாழைப்பழத்தையே குறிப்பதாம் நம் நாட்டில். இதன், உயர்வும், சிறப்பும், பண்பும் பயனும் யாவராலும் பேரற்றிக் கொள்ளப்படுவதாயுள்ளன. அவற்றோடு, இது எளிதில் பலரும் பெறக் கூடியதாயுமுள்ளதாகும். மேலும், இதன் விளைவும் ஒரு தொடர் நிலை முறையாக வருகின்றதாம். மற்ற பழத்தைப் போல் இதில் விதை ஏற்பட்டு மரவிளைவுக்குக் காரணமாகின்றதில்லை. மரம், முதிர்நிலை எய்தும்போது பக்கக் கன்றுகள் தோன்றி விடுகின்றன. தாய் மரம் பூத்துக் காய்த்து விட்டால் அத்தோடு முடிந்துவிடும் ஒரு மரம் ஒரு முறைதான் காய்க்கும் பின்னர் அதனை வெட்டிவிடுவார்கள். பக்கக் கன்று மரமாகி பயன் தரும். இப்படியே வாழையடி வாழையாக இம் மரம் தோன்றி பயன் அளித்துக் கொண்டேயுள்ளது அறிவோம்,

இவ்வாழையில் எத்தனை எத்தனையோ வகையுண்டு; யாவும், நல்ல பயன்படுகின்றனவேயாம். இம்மரத்தின் அடிக்கிழங்கு

முதல் தண்டு, பட்டை, நார், பூ, காய், பழம் எல்லாமே உபயோகமாகின்றன. இங்கு இதன் கனியே முக்கியமாகக் கொண்டு, உயர் பயனுற உரை செய்யப்படுகின்றது.

பக்குவமாகக்கனிந்த வாழைக்கனியை இலேசாக உரித்து கஷ்டமின்றியுண்டு, தே மதுரசுவை அனுபவிக்கவும், சத்துவ குண சத்தைப் பெறவும் முடியும் இவ்வளவு நன்மையும் எளிதில் பெறக் கூடியதாயிருக்க, இதனை முற்றிலும் அறிந்து கொள்ளாமையாலும் மாறுபாடான ஒன்றில் நாட்டமும் பற்றும் வைத்துக் கொண்டு, அதற்காக பாடு பட்டு, கொண்டிருப்பதிலே களிப்படைகின்றவர்களாயிருப்பதாலும் எவ்வளவு துன்பப் பயன்களே தூய்க்கின்றார்கள் மாந்தர்கள். இங்கு சொல்ல வந்த வாழைப்பழத்தின் உயர்பயன் அருட்கனிப் பயனேயாகும்.

அக அம்பலத்தில் பழுத்துக் கனிந்துள்ள சிற்றம்பலக்கனி தானே இங்கு வாழைக்கனியாகக் கொள்ளலாகும். இது பெறுவதற்கு எளிது அன்பு ஒன்றே போதுமானது, எங்கும் அலைந்து தேடிக் கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை. ஏழை பணக்காரன் என்ற பாகுபாடின்றி எவரும் அருளால் பெற உரிமையுடையவர்களாகவேயிருக்கின்றார்கள். இந்தப் பழம் மனிதர்களுக்கு வாழையடி வாழையாகத் தொடர்ந்து வழங்கப்பட்டுக் கொண்டு தானிருக்கின்றது. ஆனால் மக்கள் தான் இதனைத் தெரிந்து கொள்ளாமலும், அதனால் அதில் நாட்டமில்லாமலும் வேறு வேறு பயனில்லாப் பழங்களைத் தேடித் துய்த்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள் உலகிகள். “வாழைப் பழமுண்ண வாய்நோகுமென்று சொல்லித் தாழைப் பழத்துக்கே சலியாது உழைக்கின்றார் மக்கள்” என்று உண்மை கண்டோர் உரைக்கின்றார்கள்.

வாழைப்பழம் போன்று எளிதிற் பெறவிருக்கும் ஒன்றை அறியாமையால் விட்டு விட்டு, தேங்காய் ஒன்றைப் பெறுவதற்கு எவ்வளவு பாடு படுகின்றார்கள். அந்தத் தேங்காய்

எளிதில் கிடைக்கின்றதா? தென்னை மரத்தின் உச்சியில் இளநீராயிருக்கும் காயை ஏறி எடுத்தல் எவ்வளவு சிரமம். அப்படி ஏறி எடுத்து விட்டாலும், அக்காயின் மேல் இருக்கின்ற இறுகலான மட்டையை வெட்டி நீக்குவதும் கடினமே. அதன் பின் காயை உடைத்து உள்ளிருக்கும் பருப்பை எடுத்து பயன் கொள்ள வேண்டியுள்ளதாம். இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு எடுத்துண்டு களிக்கும்போதும் வாய்நோக, பல் நோக கடித்துக் கடித்து மென்று மென்று உட்கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது. பசியாற வயிரூர உண்ண வேண்டுமானால் எவ்வளவு வேதனை அடைய எவ்வளவு நேரம் பொறுக்க வேண்டியிருக்கின்றது. அப்படியும் தேங்காயே உண்டு பாசியாறி வாழமுடியுமா? முடியாது. ஆனால் பழம் மட்டும் வேண்டிய அளவு கொள்ளலாம். உடன் நீ ரோசபாலோ அருந்தி வாழலாம்.

இந்த இரண்டின் பயனை அறிவித்தற் பொருட்டே பழமும் தேங்காயும் பூஜையில் வழங்கப்படுகின்றன. தேங்காய் புறநிலைப் பயன் குறிக்கும் ஒன்றாய்க் கொள்ளப்படுவது. அகமறியாது, புறநிலைப்பயன் கொள்ள, புலனின்ப வேட்கைப் பயன் பெற எவ்வளவு உழைக்க வேண்டியிருக்கின்றது! ஆனால் புறத்தை ஒதுக்கிவிடக் கூடாது. எளிதிற் கிடைக்கும் அகப் பழத்தையும் அடைந்து உள்ளாறி இருந்து கொண்டு, சிறிது தேங்காய்ப் பயனும் ஏற்று உலகில் வாழவேண்டுமென்பதே தேங்காய் பழத்தைக் கொண்டு பூஜித்தல் வழக்கமாயுள்ளதாம்.

ஆனால் ஆன்ம உலகில் விளங்கும் வாழைப் பழத்தையும் அதன் பயனையும் சிறிதுகூட அறிந்து கொள்ளாதவர்கள்தான் இவ்வுலகில் அதிகம் பேர் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் எல்லாம் புலனெறியிற் சென்று இன்பம் துய்க்கவே முயலுகின்றார்கள். அவர்களின் இம்முயற்சி முற்றும் தேங்காய்பயனை அடையும் முயற்சியாகவே இருக்கின்றதாகும்.

முக்கனியில் ஒருகனி இவ்வாழைக்கனிஎன்பதை யாவரும் அறிவர். மற்றிரண்டு மா வும், பலாவுமாம் இவற்றில் வாழைப்பழமே சத்திசார ஞானத்தில் காணப் பெறுவது முதல் முதலாக. பின்னர், அருள் அல்லது தயாவுணர்வால், பெருகும் அகவொளியின் அனக நிறைவு நிலையே பிரணவதேகம் என்பது. இதனைச் சுட்ட வந்தது மாங்கனி. இந்த அருள் நிறைவு தங்கியொளிரும் உடலே சுத்த தேகமாகின்றது; பொன் மேனியாய்ப் பொலிகின்றது. இதுவே பலாக்கனியாகப் பகரப்படுகின்றது ஈண்டு.

ஆகவே முக்கனியால் அறிவிக்கப்படவுள்ளது நம் சுத்த சன்மார்க்கத் திரிதேக நிலையே எனத் தெளிகின்றோம். இது நம் குறிக்கோளாக இருக்கும்போது, உலகப் பழங்களைப்பற்றி பற்றுகொண்டு அலையலாமோ! ஆனால் நம் கைக்கு வருகின்ற கனிகளை ஏகதேசம் ஏற்று பிறர்க்கும் வழங்கி உயிர் விளக்கமும், அறிவு விளக்கமும் உண்டு பண்ணுதல் நம் கடமையாகத் திருவருளால் ஆணை செய்யப்பட்டுள்ளோம். பிரணவ தேகமாகிய மாமை (மாவினுடைய தன்மை)யையுணர்ந்துள்ள வர்கள் உலகத்துத் தாழைப்பழத்தின் பயனையா அவாவுவர்? இதனைக் குதம்பைச் சித்தர் குறிக்கின்றார்.

“மாங்காய்ப் பாலுண்டு மலைமேல் இருப்பவர்க்குத் தேங்காய் பால் ஏதுக்கடி — குதம்பாய்”
தேங்காய் பால் ஏதுக்கடி”

என்று கேட்கின்றார். துரியானு பவமாகிய உயர்நிலையே மலை எனப்படுவது. அங்கு அருளின் அனுபவமாகிய மாங்காய்ப்பால் உண்டு களித்திருக்கின்றவர்க்கு, கீழ்நிலையில் கடினப் பாட்டால் கிடைக்கப் பெறுகின்ற சிறு இன்பமாகிய தேங்காய்ப்பால் எதற்கோ என்று கூறிமறுக்கின்றார்.

குதம்பாய், என அக்காதணி உடையானை முன்னிலைப் படுத்திக் கூறியுள்ளார். குதம்பை என்றது காதில் அணியப் படுகின்ற ஓலைச்சுருளாம் இதுபோல் தங்கத்தில் செய்தணிதல்

வழக்கு. அது மாறி இந்நாளில் ஓலை, தோடு என்ற அணியாக விளங்குகின்றன, இக்காதணியால் நாம் அறிந்து கொள்வது பிரணவச்சோதி ஆகிய கடவுள் அருளறிவேயல்லாது, தங்க நகையால் பெறக்கூடிய சிறுச்சிறுபயனன்றும். பொதுவாகப் பெண்கள் பொன்னணி பூண்டல், புற அழகுக்கும் தேக ஆரோக்கிய உடல் விளக்கத்திற்கும் பிறர் மதித்துப் போற்றுவதற்கும் தானா என்றால் அதற்கு மேல் ஒரு முக்கியமான காரணம் உண்டு இப்புற நகையால் சுட்டப்படுவதெல்லாம், அக நகையாகிய அருட் ஜோதியேயாம். அகப்பணி பூண்டு அனகவாழ்வு மேற்கொள்ள வேண்டியதே முக்கியம்.

ஈதல்லாது பொற்பணி அணிகளால் ஆகவேண்டிய பெரும் பயன் வேறென்றில்லையாம். இதனால்தான், பிரணவாகாரக்காதில் அணியும் ஓலையிலிருந்து நாம் படித்துக் கொள்ளவேண்டுவது அருட்பணி பூணலேயாம். மேலும், பொறியுடம்பே ஐம்புலன் கொண்ட தேகப் பெண்ணாய் உள்ளதால், அதில் அருட்பணி ஏற்றவே இப்படி, மகடு உ முன்னிலையாக வைத்து அறிவுறுத்தப்படுவது நம் தமிழர் மரபு. இது பேரல் ஆயிழாய், பொற்றொட, பூங்குழலாய் என்றெல்லாம் விளித்துக் கூறி முன்னிலைப்படுத்தி ஒதப்படுவது காண்கின்றோம். இதிலிருந்து, இவை பெண்களுக்கே அறிவுறுத்தியதாக மட்டும்கொள்ளக் கூடாது. பெண்ணிர்ஐம கொண்ட புற உடம்பைப் படைத்த ஆண் பெண் இரு பாலார்க்குமே இது பொதுவான அறிவுரையாகக்கொண்டு பயன் காண்டல் முறையாகும்,

பெண்களுக்கே உரிய அணியாபரணங்கள், ஆண்களுக்கு எப்படிப் பயன் கொள்ளச் செய்வதோ எனில்; இந்த மனிதப் பிறனியில் ஆண் தத்துவமாக இருப்பது ஆண்ம இயலேயாம். ஆகையால், ஆண்மானுபவத்தின் பொருட்டு அறிவு விளக்கக் கருவி கரணங்களாக அடையாளப் பொருளாக இவ்வணிகளைக்கொண்டு அருளனுபவத்திற்கு ஏற வேண்டியது ஒவ்வொருவனுடைய கடமையாக உள்ளதாம்.

“தாழைப் பழம்பிழி பாலொடு சர்க்கரைச் சாறளிந்த
வாழைப் பழம்பசு நெய்நறுந் தேனு மருவச்செய்து
மாழைப் பலாச்சுளை மாம்பழம் ஆதி வடித்தளவி
ஏழைக் களித்தனை யேயருள் ஆரமு தென்றென்றையே
(திருவருட்பர)

என நமது திருவருட் பிரகாச வள்ளலார் கூறிய பாவை
நன்கு தெளிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

இதில் கூறப்பட்டுள்ள பழங்களும் மற்ற பொருள்களும்
கொண்டமைத்த அமுத உண்டியை உலகில் ஏழைகள்
அடைதல் அருமையாகும். பொருளாளர்கள் இவ்வமுதை
ஆக்கிக் கொள்ளக்கூடும். அதாவது, தேங்காய் பிழிந்த
நற்பால், சர்க்கரைச் சாறு (தேன்பாகு) நன்கு பக்குவமாய்க்
கனிந்த வாழைக்கனி, பசு நெய், நறுந்தேன் ஆகியவைகளைக்
கலந்து, பசும்பொன் போன்ற பலாச்சுளையும் மாங்களியும்
பிறவும் சாறு வடித்தெடுத்து ஒன்று கூட்டி ஆக்கப்பட்ட அமுதம்
எச்சுவை பயக்கும்? எந்நலம் கொடுக்கும்? இச்சுவையும் நலமும்
என்ன பெருமையுடைத்தோ! இதில் அருள் என்பது
ஒன்றில்லையே! அதனால், இதனையுட் கொண்டால் பெறுவது
மருள் மயக்கமும், இருள் முடமும் தானே.

ஆகையால், இந்தக் குற்றங்கள் சிறிதும் சாராத அருள்
அமுதம் அல்லவா நாம் பெறவேண்டியது. இவ்வருள
முதைத்தான் ஏழையாகிய இந்த ஆன்மாவுக்கு வழங்கியுள்
ளாய், என்று வியந்து போற்றுகின்றார் நம் வள்ளலார். இந்த
அருளாரமுதில் காணும் சுவையில் கோடியில் ஒரு பங்கு கூட
உலகச் சுவையெல்லாம் ஒன்று கூட்டிக் கொள்ளினும்
ஒப்பாகுமா? ஒரு காலும், ஒரு சிற்றணு அளவும் ஒப்பாகாது
என்பது உண்மை. ஏழை பங்காளனாகிய பரமன் (அதாவது
ஜீவான்மாவிற்கு கலந்துள்ள பரமான்மா) அவ்வேழைக்கு
உரிமையோடு வழங்கி வாழ்விக்கின்றார். இவ்வருளமுதம்
புடட்டி, அயலார் இவ்வமுதத்தை அறியவே அறியார்!
அவர்கள் பாடுபட்டுத் தேடி செய்துண்ணும் அமுதம் எல்லாம்

அற்பமாய்ப் போய் விடுகின்றனவாம். ஆகவே, புறப் பொருளமுதில் இச்சை கொண்டு, வருந்திப் பெற்று, உண்டு களித்து வீண் போகாமல், அந்த அமுதுக்கு சுவையும் பயனும் ஈந்ததும், அதற்கு அதீதமான அருட்சுவையும், அருட் பெரும் பயனும் வழங்க வல்லதுமான அகஅமுதை வேண்டிப் பெறு வோமாக.

பாலும் பழமும்

பாலும் பழமும் உண்டு உபவாசமிருக்கின்றோம், விரதம் இருக்கின்றோம் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகின்றார்கள் பலர். அப்படியே யிருக்கவும் செய்கின்றார்கள் சிலர். அப்படி இருப்பதும் ஒருவகையில் நல்லது தான் உட்கருவிகரணங் களுக்குச் சற்று ஓய்வும் சாந்தியும், தெளிவும் ஆற்றல் மிகுதியும் உண்டாகின்றன. இவ்வுண்டியில் சத்துவகுண சத்து விசேஷமாய்க்கலந்துள்ளது. அதனால் இதனை ஏற்று அமைதியாகவும் தெய்வ சிந்தனையோடும் இருந்தால் எவ்வளவோ நன்மை கிடைக்கின்றதாம்.

மனோ சாந்தியாலும் தெய்வதயா எண்ணங்களாலும், தத்துவக் கேடுகளும் ஆபாச குடும் தணிந்து, ஞானாக்கினியும், ஜடராக்கினியும் தெளிவுறுகின்றனவாம். இத்தேகத்திற்கு வேண்டிய சத்துப் பொருள்களில் ஒன்று கொழுப்புச் சத்து. இது தாவர எண்ணெய்களிலிருந்து சிறிதளவே கிடைக்கின்றது. அத்தாவரங்களையுண்டு, அச் சத்தைக் கிரகித்துப் பாலாக பொழிகின்றது பசு. இந்தப் பாலில் வேண்டிய அளவு கொழுப்புச்சத்து மக்களுக்கு கிடைப்பதாயிருக்கின்றது. இது இருந்தால் தான் மனிததேகம் களைச்சுடு மிகாமலும், மேனியின் தளதளப்பு குன்றாமலும் இருக்கும். மேலும் இது சத்துவ ஆகாரமாக இருக்கின்றதால் எவர்க்கும் பொருந்தும் உணவாகின்றது.

மற்றபடி கொழுப்புச் சத்தைப் பெற வேண்டி புலையுணவை ஏற்போர். கொலைபாவத்திற்கு ஆளாவதோடு, அப்

புலியுணவிற்கலந்துள்ள நச்சுப் பொருள்களையும் ஏற்று யினி கொள்ளுகின்றார்கள். அது சுத்த சத்துவ ஆகாரம் அல்லாததால், அதனால் பெறப்படுகின்ற சத்தால் அவா, வெகுளி, மயக்கம் கொண்டு அருள் நெறிக்கு அயலாகச் சென்று அழிவுறுகின்றார்கள்.

கொலை புரியாத தயா நெறியால், பசுவைப் போஷித்து பாலைப் பெறுதல் ஆண்டவர் வகுத்த அருளுடைய செயலாக இருக்க, அதனை அறியாது மறுத்து கொலை பாதகப் புலியுணாவைக் கொள்ளுதல் எவ்வளவு அறியாமையும் கடவுளானைக்கு மரணபாடாகும்!.

வேத வேதியர்களும் மற்றுஞ்சிலரும் சொல்லுகிறார்கள், ஒருவனுக்கு அவன் உண்ணுகின்ற உணவு பற்றி அதிகம் கவலைப்படவேண்டியதில்லை என்றும், எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எது கிடைக்கின்றதோ அதனைக் கடவுளே வழங்குவிப்பதாக, மறுக்காது ஏற்றுக்கொள்ளுதலும், பொருந்தும் என்கிறார்கள்.

மேலும், எதனை உண்டாலும் தன்மயம் ஆக்கிக் கொள்ள வல்லது இத்தேகம்: ஆகையால் மனத்தில் பற்றொன்றும் கொள்ளாது, கடவுள் நியதிப்படி கூட்டி வைக்கப்படுகின்ற எதனையும் உண்டு களித்துத் தினைத்து இருந்தல் திருவுள்ளச் சம்மதமே என்கின்றார்கள். இவர்கள்தாம் கொலைத்தொழிலுக்கு அஞ்சுவதில்லை புலியுணவுக்கு மறுப்பதில்லை. கொலைக்கு அஞ்சாமை வீரம் என்று நினைக்கின்றார்கள். அழிக்கப்பட வேண்டியவற்றை உடனுக்குடன் அழிக்காமல் விடுதல் கடமை அல்லவென்றும், கொன்று தீர்த்தலே கடமை என்றுங் கொள்ளுகின்றார்கள். இவைகளெல்லாம் எந்த அளவுக்குச் சரி என்பது பற்றி சற்று உண்ணின்று தெளிவோம்.

நமது அகமுடையான், சச்சிதானந்தபதி. நாமும் அவர் வண்ணமாகித் திகழ வேண்டுமென்பதே அவருடைய திருவுள்ளம். இதனை நன்கு ஒவ்வொரு வரும் முதலில் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். மேலும் உண்மையில், அந்தப்

பதி ஒருவரே சத்தியமாக நித்தியமாக, பற்றற்ற பரநிலையில் இருந்து கொண்டு யாவுமாய்த் தோற்றி விளங்குகின்றார். ஆதலின், இப்பொழுது இவ்வுலகில் வாழுகின்ற தனியொரு மனிதனை எடுத்துக் கொண்டு பார்ப்போம்.

எந்த ஒரு சச்சிதானந்தபதி, யாவுமாய், யாவருமாய் ஆகியுள்ளாரோ அவரையே இத்தனியொரு மனிதனிலும் காண்கின்றோம். அதாவது அந்தப் பதி தானே, இந்த மனிதவடிவிலுள், பற்றற்ற பர நிலையில் விளங்கிக் கொண்டிருக்க, அந்தப் பதியின் அருளே, உயிராய், உணரும் மெய்யறிவாய், இவைகாரியப்படும் இடமாகிய உடலாய் பொருந்தியிருப்பதாகவும் திருவருளால் உணர்த்தப்படுகின்றோம். ஆகவே அவரது அருளே மனிதனின் மெய்யறிவாய் விளங்கி அந்த அருளையும் அறிந்து கொள்ளச் செய்கின்றதாம். ஆகவே, அருட்பெருங் கடவுளே, அருள் ஞானமாகி வந்து தன்னையே தான் கண்டு கொள்ளுகின்றதாம் தேகப்பற்று காரணமாகவும், தான் கடவுளுக்கு வேருக இருப்பதாக நினைக்கின்ற மருள் அறிவு காரணமாகவும் உண்மை இதுகாறும் மறைந்து கிடந்ததாம். இப்பொழுது, அக்கடவுள் ஒன்றே உண்மையில் இருப்பதாயும் அதுவே தனியொரு மனித வடிவில் நின்று தன்னைத்தான் கண்டு கொள்ளுகின்றது என்றும் அறிகின்றோம். இந்த அருட்பெருங் கடவுள் அனுபவம் பெற்றுத் திகழ, தேக போகப்பற்றற்று உண்ணின்று அருள் வண்ணமாய் ஒங்குதல் ஒன்றே முறையாகும்.

இந்த ஒளி அருளொடு உள்ளோங்க உணர்வில் இடையருது இவ்வருள் உங்க, ஜீவதயாவொழுக்க நெறியில் தழைத்திடல் வேண்டும். இந்த ஜீவதயாவொழுக்கம் மேற்கொண்டு வாழுங்கால், உயிர் விளக்கமும், அருள் விளக்கமும் வெளிப்படல் வேண்டும். ஆதலின், உயிர்களைக் கொன்று அதன் புலாயுண்டு வாழ்ந்தால் அப்போது உயிர் விளக்கமும் அருள் விளக்கமும் மறைபடுகின்றன. அந்தக் கொலைப்

புலால் உணவால் உண்டாகின்ற. ஏக தேச உயிர் விளக்கமும் அறிவு விளக்கமும் மருள் மயக்கமேயன்றி அருள் விளக்கமாகாது. ஆகவே, புலையுணவால் சத்வகுண சம்பந்த அருள் விளக்கம் எக்காலத்தும் எவ்விதத்தும் உண்டாகாது எனத் தெளிவுறல் வேண்டும்.

எவ்வளவுதான் மற்ற எந்த அறிவு அல்லது ஞானம் அடைந்தவனாக இருந்தபோதிலும், ஒரு புலேஞன், உண்மை ஞானி ஆக விளங்கான். உணவு எதுவாயிருந்தாலும் மனமும், குணமும் சுத்தமாயிருந்தால் போதும் என்னல் அறியாமையே. மனமும் குணமும் சுத்தம் என்பதற்குப் பொருள் அருள் தன்மை கொண்டிலங்குவதே யன்றோ. அருள் உணர்வு பெருகி நிறைந்து இருந்தால் அருள் உணவு தானே ஏற்பான் மனிதன். மருள் உணவு உண்டு கொண்டு அருள் உணர்வோடு இருப்பதாகச் சொன்னால் அது உண்மையல்ல, வெறும் பாவனை, மாயாஜால ஏமாற்று வாசகமேயாகும். நமது அருட்பெரும்பதி தாமே நம்மில் வெளிப்பட்டு நாமாகி இத்தருணம் அருள் இன்பப்பெருவாழ்வு வழங்கத் தலைப்பட்டுள்ளார், அவ்வுயர்நிலை பெறும் வரை உடல் விளக்கமும், உயிர் விளக்கமும் குன்றாதிருக்க வேண்டி, அவர் ஆணையால் கூட்டி வைக்கப்படுகின்ற சுத்த ஆகாரத்தை ஏற்று வாழ்தல் முறையாகும். நமது அருட் பெரும்பதி தம் அருளாணையால் சுத்த உணவையே வழங்குவிப்பார். ஒருகாலும் அசுத்த உணவை நியதி செய்யமாட்டார்.

ஒருவன் தேகப்பற்று காரணமாகவும், புலன் இச்சை காரணமாகவும், பழக்கம் காரணமாகவும், புலையுணவு கடவுளால் நியதி செய்யப்பட்டதாகக் கொள்ளுதல் அறியாமையே. நமக்கு பகுத்தறிவுக்கு மேற்பட்ட அருளறிவைக் கொடுத்திருக்கின்றார். அது கொண்டு அருள் வழியிற் செல்வதன்றோ நம் கடமை? முடிவில் நாம் என்பதே, அருட் பெருங்கடவுளைத் தவிர வேறில்லையே, அவர் சச்சிதானந்த மயமாயிருந்தும், அக மறைந்து நின்றே, அனக நடனச்

செயலால் உலகெல்லா மாய்த் தோற்றியிருக்கின்றார். அவருடைய அருளாலே நாம் என்பது போய் அவரேயாய் அருளொடு விளங்குதல் திருவுள்ளச் சம்மதமாகும். அருள் உணவால் அருள் உணர்வு கொண்டு, அருட்பெரும் பதி நிலையைக்கண்டு கலந்து ஒன்றிவாழ வந்துள்ளோம் நாம்.

சுத்த ஆகாரம் உண்டு, சுத்த தயா ஞானத்தை யுண்டு பண்ணிக் கொண்டு சுகப் பெருநிலை எய்த வேண்டியுள்ளது. இப்படி வாழ முற்படும் போது, பழமும் பாலும் ஏற்று உபவாசம் செய்தல் முறையாகும், எனக் கருதினர் அருள் ஞானியர். ஆம், பாலும் பழமும் சுத்த சத்துவ ஆகாரம் தான். அவற்றை மட்டும் உட்கொண்டு வாழவும் கூடும் ஆனால் உபவாசம் அல்லது விரதம் என்றதின் உட்கோள், அந்த வாழ்வால் விளங்க வேண்டுமே! என் செய்வோம்?

உபவாசம்

உபவாசம் என்றதன் மெய்ப் பொருள், அகரவுகரமாகிய ஆன்மப் பதியில், வாசம் பண்ணுதல் அல்லது வசித்தலே உபவாசமாம். அங்கு வசிக்கும்போது, ஆன்ம இயற்கையாகிய அருள் உணர்வோடிருத்தல் வேண்டும், அதனால் அவ்வரு ணணர்வுக்கு மாறுபட்ட புலபோக உணர்வில் தங்குதல் கூடாதாம்..ஆகவே, ஆன்ம உண்மைகண்டு, அதில் அழுந்தி சிறிதே சுத்த சத்துவப் பாலும் பழமும் ஆகாரமாய்க் கொண் டிருத்தல் உபவாச தத்துவ சித்திக் கோர் உபாயமாகும். இதே போன்று விரதம் என்பதுமாம்.

விரதம் யாதெனில், இரதம் என்ற சொல் தேகத்தை குறிக்கும் மனிதனுடைய தேகம் கடவுளுக்கு ஓர் இரதமாய் அமைந்துள்ளதாகக் கற்பித்துள்ளனர். ஞானரதம் என்றால் அறிவு மயமான வடிவம். அதிலேறி எங்கெங்கோ நொடியிற்சென்று வரலாம் என்ப. இங்கு குறிக்கப்படுகின்ற ரதம், விரதமாம். இதில் முன்னிற்கும் 'வி' என்ற எழுத்து அருள் வண்ண

உயிர்மெய் எழுத்தாகும். அதனால் இந்த ரதம் அருள் ஒளி வடிவினதாம். ஆகவே, அருள் ஒளி வடிவில் நிலைத்து நின்று பாற்பழ ஆகாரத்தோடு உண்ணினைப் பெருக்கல் உண்மை விரதமாம் எனவே, அருளொளியை அனகத்தே நிரப்ப வேண்டியே இந்த உபவாசம், விரதம் எல்லாம் என்ப.

முடிவாகப் பார்க்கும் போது, உபவாசம் செய்ய வேண்டுமானால் பாலும் பழமுந்தான் ஏற்றுகவேண்டும் என்பது விதியாயென்றால், அதுவல்ல. எதுவேனும் சுத்த சத்துவ உண்டி அமையும். ஆனால் இந்தப் பாலும் பழமும் எளிதில் எவரும் பெற்றுக் கொள்ளமுடியும். மேலும் இந்தப்பொருளால், சத்துவகுண விளக்க முண்டாகி, அருள் ஒளி வீசும் மெய்ப் பொருளைக் காணும்பேரது. அதுவும் இதன் அம்சமாகவே காட்சியாகின்றதாம். அதாவது, சுத்தமாய் உபவசிக்கும் சமயம் அருள்ஒளி உள் தோன்றி தன் பிரபையை உலக வெளியெல்லாம் எரிக்கக் காண்கின்றோம். அங்கு அது வல்லால் நாமென்ப தொன்றில்லை.

“ஈற்றறியேன் இருந்திருந்திங்
கதிசயிப்ப தென்னீ
என்கின்றாய் நீயெனைவிட்
டேகுதொறு நான்தான்
காற்றறியாத் தீபம்போல்
இருந்திடுமத் தருணம்
கண்டபரி சென்புகல்வேன்
அண்டபகி ரண்டம்
தோற்றறியாப் பெருஞ் ஜோதி
மலைபரநா தத்தே
தோன்றியதாங் கதனடுவே
தோன்றியதொன் றதுதான்
மாற்றறியாப் பொன்னொளியோ
அவ்வொளிக்குள் ஆடும்
வள்ளலருள் ஒளியோ
வீததிசயிக்கும் வகையே.”

என்ற வள்ளலாரின் அனுபவமாலேப் பாசுரத்தால் சில உண்மையைக் கண்டு கொள்ளலாகும் அருளையுன்னி, மனம் ஒடுங்கி நிற்கும்போது தோன்றிடும் காட்சி இங்கு விரித்தோ தப்பட்டுள்ளதாகும்.

உபவாசநிலையிலே, மன விளக்கு சிறிதும் சலித்தலின்றி காற்றறியாத் தீபம் போல் விளங்குகின்றதாகும். அது பரநாத நிலையில், பெருஞ்ஜோதி மயமாக அகண்டாகாரமாய் ஒளிர்கின்றதாம். அது மாற்றறியாப் பொன்னொளியாய் மிளிர்கின்றதாம். அந்த வொளிக்குள் ஒளியாய் கடவுட் ஜோதிக் காட்சி கொடுக்கின்றதாம். இந்த உள்ளொளியே வள்ளல் அருள் ஒளியாகக் கண்டு வியக்கப் படுகின்றதாம். பொன்னொளிர் தீபச் சுடர்போல் வள்ளலொளி தோன்றிடும் போது அதனைச் சூழ அருட்பிரகாசம் வெள்ளொளியாக விளங்குகின்றதாம்.

இதனையே முன்னோர் பொன்னார் மேனியகைவும் அது விளங்கும் வெள்ளிடையாகவும் கண்டு ஓதினர். இந்தச் சமயம் அந்தக் காட்சியே, நமது ஆன்ம தீபமாகவும் அது விளங்கும் பீடமாகவும் தோற்றுகின்றது. இதுவே ஜோதி லிங்கமாம் சிவக்கொழுந்தாகவும் அது ஒளிர் அருள் மலர் ஆவிடையாகவும் காண்கின்றோம் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக. இப்பொழுது அந்தப் பொன்னவிர் ஆன்மச் சுடரே பொற்கதலிக் கனியாகவும், அது விளங்கும் அமுதகலச பீடமே அருட் ஜோதிப் பால் கொண்ட தாகவும் அறிகின்றோம். இதனால், பழமும் பாலும், கடவுளும் அவர் தம் அருள் நிலையுமாகு மென்று குறிப்பால் அறிந்து கொள்ளுகின்றோம்.

சத்விசாரத்தால், இந்தப் பழமும் பாலும் உண்ணாமல் உட்கொண்டு விளங்குகின்றோம் நாம் ஒவ்வொருவரும், இவ்வண்ணமாகவே நம் குறிக்கோளும் கூட. அதற்காகத்தான், இதனை அடைவதற்காகவே தான் உபவாசம் மேற்கொள்ளுகின்றோம். முதலில், ஓரளவுபாலும் பழமும் உண்டு உயிர் விளக்கம் கொண்டு உள்ளுண்மையைக் கண்டு அதுவாகி வாழ

இசைகின்றோம். இவ்வுண்மையை அறிந்து அடையாத வரை சாதாரணப்பாலும் பழமும் ஒருவனுக்கு பெருமையை வழங்கி விடாது. அருட்பெருஞ்ஜோதி ஆண்டவரே நமக்கு அருள் செய்து ஆட்கொள்ள முற்பட்டிருக்கும் போது உலகியற் பொருளாளர்களையும், அறிவாளர்களையும், அற்புத சித்தர்களையும், கற்பனா தத்துவ தெய்வங்களையும் பணிந்து அவர்களால் ஆட்கொள்ளப்பட்டால் என்ன பயன்கள் பெற்றுக் கொள்ள முடியும். இவர்களின் ஆற்றல் மிக மிகத்தாழ்ந்ததாம். ஆதலின், அந்த அற்புத ஆற்றல்களில் பற்று கொண்டுழலாது, நம் அருட் ஜோதிபாலே ஆட்படுவோமாக. அவரே நமக்கு எல்லாமாவார்.

இந்த வாழைப்பழத்திற்கும் பசுவின் பாலுக்கும் தனி முதற்காரணமாயும் ஆதாரமாயும் இருப்பவர் நம் அருட்பெருஞ்ஜோதிபதியே ஆகக் காண்கின்றோம். அந்த அருள் வடிவமே வாழைப்பழமாக இருக்க, சூழ் ஜோதியே பாலாகப் பொங்கி நிரம்பிக் கொண்டுள்ளதாம். ஆகவே, நம் லட்சியம் இந்த அருட்ஜோதியாம் பழமும் பாலும் பெற்று நித்தியானந்தமாய் வாழ்வதே எனக் கொள்ள வேண்டும்.

7. பழமொழிகள்

மொழிகளின் பெரது நோக்கு

உலகில் பற்பலபாகங்களில் பற்பல மொழிகள் பேசப் படுகின்றன. தம் கருத்தை பிறர்க்கு வெளிப்படுத்த ஓர் ஒப்பற்ற கருவியாக விளங்குவது இம் மொழியேயாம். ஆதியில் வெற்றெலிகளாலும், கை முதலிய அங்க அசைவுக் குறிப்புகளாலும் ஒருவர் கருத்தை மற்றவர்க்கு உணர்த்தி வந்தார்கள். அம்முறை சிறிது சிறிதாக மாற்றமும் திருத்தமும் கொண்டு விளைவு பெற்று வந்தது மற்ற மற்ற அடையாளக் குறிப்புகளை விட ஒலிக்குறிப்பே மிக விரைவில் நன்கு பயன்படலாயிற்று.

மனிதப் பிறப்புருவில் இந்த ஒலி, நாவின் துணையால் அற்புத ஜாலங்கள் பல செய்து விட்டது. மொழிக்கு முதற் காரணமானது அணுத்திரள் ஒலிதான் என்ப. முதலில், ஒலி யணுக்களை இசைத்து, ஒலிச் சொற்களாக அமைத்துக் கொண்டார்கள். இம்மாதிரி ஒலியுடைய சொல்லுக்கு இந்தப் பொருள் என ஒவ்வொரு கூட்டத்தினர் ஒரு குறி அமைத்துக் கொண்டனர். பின்னர் பலர் கூடி அந்தக் குழுடக் குறியை ஏற்று பயன் கொள்ளலாயினர். இவ்வளவும் ஒலி மொழி மூலம் தான் பலகாலம் வழங்கப்பட்டு வந்தது. இன்னும் கூட உலகில் சில மொழிகள் சொல் வழக்கில் மட்டும் இருந்து வருகின்றன. அவற்றிற்கு வரிவடிவ எழுத்துக்கள் அமைக்கப் படவில்லை. வரிவடிவ எழுத்துக்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டு மொழித் துணையாக கொள்ளப்பட்டது பல்லாயிம் ஆண்டு, ஒலி மொழிப் பழக்கத்திற்குப் பின்பு தான் என்ப. எவ்வளவோ மொழி வளர்ச்சி அடைந்துள்ள இக்காலத்தும், எழுத்தறிவு பெருமலே பேச்சளவில் மொழியறிவுடைவர்களாய்ப் பலர் உள்ளனர்.

உலகம் மிகப்பெரிது. அதில் வாழும் மக்களும் பல கோடியாயுள்ளனர். இவர்களுள் வழங்கும் மொழியும்

பலவாயிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு மொழியும் பலவிதத்தும் சீர்திருத்தம் அடைந்துதான் இன்றைய நிலையில் காணப்படுகின்றது. எழுத்து மொழிதான், ஒருகருத்தை உருவாக்கிப் பலருக்கும் பல காலத்தும் பயன்படுமாறு செய்ய உதவுகின்றதாம். இப்பொழுது விஞ்ஞானத்துணையால் ஒலிமொழியைக் கூட பதிவு செய்து பயன் கொள்ளுமுறை காண்கின்றோம். எழுத்துருவில் வெளியிட முடியாத ஏழிசை காணங்களையும் பதிவு செய்து பரப்புதல் எளிதாயுள்ளதாம்

நெடுங்காலம் கற்று கற்று விஷயங்களைக் கிரகித்துக் கொள்ளுவதைவிட, கற்றவர்களும் கல்லாதவர்களும் கேள்விஞானத்தால் சிறிது காலத்தில் எவ்வளவோ விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். இதனினும் ஒருபடி மேலாகச் சென்று கற்றல் கேட்டல் விடஎளிதாக கண்கூடாகப் பார்த்துப் பார்த்து அறிந்து பழகுதல் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. இந்த முறை (Visual Education) சிறியோர்களுக்கு அதிக மாய்ப் பயனளிக்கின்றதாம். சிறுவயதில் கற்பது எளிதாகவும், நினைவிலிருத்திப் பழக்கத்தில் கொண்டு வருதல் சுலபமாகவும் இருக்கின்றதால், மொழியறிவு சிறுகாலையே புகட்டப் படுதல் நன்றும். தாய்மொழி, நாட்டுமொழி, தேசமொழி, சர்வதேச மொழி எனப்பட இக்காலத்தில் கற்றுத் தெளிய வேண்டியுள்ளன. ஏனெனில், முன்னர் சிறிய இடத்தில் அமைதியாயிருந்து வாழ்க்கை நடத்தியது போல் இப்பொழுது முடியாது. விஞ்ஞானசாதனங்களால் பரந்த உலகோடு ஒட்டவொழுகப் பலமொழியறிவு தேவைப்படுகின்றது. குறைந்த பட்சம் தாய்மொழியோடு சர்வதேச பாஷை தெரிந்திருந்தால் தான் உலகோடு ஒட்டியொழுக முடியும்.

இப்படி இருமொழியறிவு ஒவ்வொருவருக்கும் புகட்டி விட்டால் போதுமானதாம். மற்றபடி பன்மொழிப் போதனையால், அதிக தொல்லைமும் கஷ்டமும் உண்டாவதோடு, காலவிரயத்தோடு எதிலும் பூர்ண அறிவு பெறக் கூடாமலும் போய்விடும். ஆதலின், ஒவ்வொருவரின்

அறிவாற்றலுக்குத் தகுந்த வண்ணம் இரண்டிற்கு மேற்பட்ட மொழி கற்க ஏற்பாடு செய்யலாம். மற்றபடி ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதவர்களுக்கு வீணில் வேண்டாதனவற்றைக் கற்கச் செய்தல் கூடாதாம்.

மொழி அமைப்பில் ஞானம்

பொதுவாக மொழிகள் எல்லாம் ஒலி நிலையிலிருந்து விளைவு கொண்டு விளங்குவனவாக அறிந்தோம். அந்த ஒலி கட்டுப் பொருத்தமான, சித்திர வடிவங்கள், கோடுகள், வளைவுகள், புள்ளிகள் பலரால் கண்டு பிடித்து உதவப் பட்டுள்ளன. அவற்றிற் கெல்லாம் ஏதோ ஒர் ஒரு புறக் காரணங்கள் ஆதாரமாய் அமைந்திருக்கக் காண்கின்றோம். ஒரின் ஒலிக்கு ஒரின் வரிவடிவம் அமைக்கப்பட்டதாக அறிகின்றோம். முதலில், ஒலியணுக்கள் சிறு சிறு எழுத்துக்களாகப் பகுத்துக் கொண்டு, பின்னர் ஒன்றையோ சில எழுத்துக்களையோ சேர்த்து சொல்லாக் கி அந்தச் சொல்லுக்கு உரிய பொருளையும் அல்லது பொருள்களையும் குறிப்பிட்டனர். இப்படித்தான் உலக மொழிகள் விளைவு கொண்டுள்ளன. ஆனால் எழுத்துக்கள் விஷயத்தில் ஒலிவடிவிற்கும், வரிவடிவிற்கும் உள்ள அகத்தொடர்பு ஒரு சில மொழியில் மட்டும் மிக ஆழ்ந்து சென்று தூல, சூக்கும காரண நிலைகளையுணர்த்துகின்றனவாம்,

அப்படி உயர்கருத்துக்கள் கொண்ட எழுத்துடை மொழிகள் சிலவற்றுள்ளும் தமிழ் மொழியொன்றே சிறந்த கடவுள் தத்துவத்தையே தன்னுள் பொதிந்து வைத்துக் கொண்டுள்ளதாகும். எழுத்துக்களின் ஒலித்தன்மையும்-ருணமும், செயலும் பயனும், அதனால் உள் அவயவங்களில் தோற்றுவிக்கும் ஆற்றலும் நன்கு உணர்ந்து அனுபவித்தே ஆக்கப் பெற்றுள்ளனவாம். தத்துவ நிறைவாகிய இம் மனிததேகம் பெற்றதன் நோக்கம், கடவுள் உண்மையை உள்ளவாறு அறிந்து அடைந்து, ஆனந்த வாழ்வு பெறுவதேயாகும். ஆகையால்,

இந்தக்கடவுள் உண்மைக் கருத்தை உள்ளபடி பிறர்க்கும் உணர்த்திக் கண்டு கொள்ளச் செய்யவென்றே இத்தமிழ் செய்யப்பட்டது.

கடவுள்—எல்லாமாய், எல்லாம் வல்லதாய் இருக்கின்ற உண்மையைக் கண்டு கொள்ள, இம் மனித தேகம் ஒரு இயற்கைத் துணைக் கருவியாக வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதன் துணைகொண்டு திருவருள் உணராவால் அகஉண்மையை நன்கு ஓர்ந்து செயற்கைத் துணைக்கருவியாக நம் தமிழ்மொழி ஆக்கி வழங்கப்பட்டுள்ளதாம். தெய்வகதியாக இம்மொழியே தன் உயர்சிறப்புகள் பல கொண்டு, முதன் மொழியாகப் பண்டே தொட்டு வழங்கி வருகின்றதாகும். இந்த நில வுலகில், முதல் முதலாக மக்களினம் தோற்றியதும், நலம் பெறத் திகழ்ந்ததும், அகத்தமிழ் கண்டதும் நம் நாடே என்பது, பலராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்படுகின்ற ஒன்றும். ஒலி நிலை மிலிருந்து, குறியீட்டு வரிவடிவம் கொள்ளும்போதே, உண்மை ஞானத்தோடு விரவியே வழங்கப்பட நேர்ந்ததால் இம்மொழித் துணையால் கடவுள் ஞானம் அடைவது எளிதாகின்றதாம். பிற எம்மொழியினும் இவ்வளவு எளிதாக மெய்ஞ் ஞானம் பெறுதல் கூடாவாம்.

ஆனால், இன்றைய தமிழின மக்கள் கூட, உண்மை ஞானம் பெறத் தமிழைத் துணைகொண்டு தயா வொருமையோடு அக நோக்காததால், புலனினப் நெறியிற் சென்று புன்மையே அடைகின்றார்கள். நந்தமிழ், அகவுண்மையின் மேல் புனைந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது என்பது இன்று சற்றும் அறிந்து கொள்ளப்படாததால், அந்த அகநிலையைப் பற்றியே எவரும் அறிய முற்படுகின்றார்களில்லை. அகஞானமும்-உண்மையும் அறியப் பட்டிருந்தால் அது கொண்டு மெய்ஞ் ஞான அன்பு நெறிபால் உலக வாழ்வையும் சீரும் சிறப்புங் கொண்டதாக அமைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். உண்மை அன்பு இல்லாது போனதற்குக் காரணம் உண்மை அறிந்து கொள்ளப்படாததேயாம்.

அந்த உண்மையை அறிவதற்கு நந்தமிழ்த்துணை கொள்வோம். ஈண்டு உண்மையை வெளிப்படுத்த கற்பனை வந்தது. இயற்கையில் விளங்கும் கடவுள் உண்மையைக் காட்ட செயற்கையாகிய (செய்யுள்) தமிழ் வந்துள்ளதாம்.

கடவுள், ஆதியந்தம் இல்லாதது. எனினும் அது விளங்கும் ஒவ்வொரு உயிரும், பொருளும் ஆதியும் அந்தமும், உதயமும் சுத்தமனமும் உடையனவாம். அந்தக் கடவுள் உண்மை நிரம்பி வெளிப்படவுள்ள இம்மனிதப் பிறப்புருவே தக்க உயிர்ப் பொருளாக இருக்கின்றது. இவ்வடிவில் காணும் கடவுள் உண்மையை இனி விசாரித்தறிவாம்.

தேகம் முன்று நிலைகளில் விளங்குகின்றது. அதாவது, தூலநிலை, சூக்குமநிலை, காரணநிலை. இது போலவே கடவுளுக்கும் உருவம், அருவுருவம், அருவம் என்ற முந்நிலையுளவாம். இவ்வுண்மையை யுணர்த்த தமிழில் வல்லினம், மெல்லினம், இடையினமாகிய மூவகை மெய் எழுத்துக்கள் உள்ளனவாம். இத்தோடு இவ்வுடலில் கடவுட் செயல் ஐந்தொழிலாக காரியப்பட, உயிராகிய ஆன்மாவுக்கு ஏழ்பிறப்பும் ஏழ்நிலை அனுபவமும் ஒங்குகின்றனவாம். இவையே, உயிர் எழுத்துக்களில், குறில் ஐந்தும் நெடில் ஏழுமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளனவாம். இந்த உயிரும் மெய்யும் உருப்பட்டு விளங்க நேர்ந்த உண்மை ஆய்த எழுத்து ஒன்றாலேயே காட்டப்பட்டுள்ளதாகும்.

முக்கண் — பிரணவம்

இந்த ஆய்தம் முப்பாற்புள்ளி என்பர். இவை முக்கண்ணின் குறியீடாம். இவற்றில் நடுக்கண்ணின் மூலத்திலே சிரநடுப்பாகத்திலே கடவுட் ஜோதி துலங்குகின்றது. இச்சோதியினின்றே உயிரும் மெய்யும் தோன்றியுள்ளன என்பது அனுபவம் இதிலிருந்து அகரவுகர மகரம் ஆகிய ஒங்காரப் பிரணவச் சுழல் ஏற்பட்டு உயிருடம்பும் உள்ளுணர்வும் ஒங்கியுள்ளனவாம். அகரம் உடலானது, உகரம் உயிரானது,

மகரம் உணர்வறிவானது. இம்முன்றே முக்கண்புள்ளியும் ஓம் என்னும் கடவுட் பிரணவமுமாயது. ஆனால், இந்த ஓம் தன்னுண்மையை மறைத்துக் கொண்டு, மாறுபட்ட மாயா தோற்றத்தோடு தான் இப்பொழுது விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றதாம். இதை அறிவிக்கவே இந்த ஒங்கார பிரணவம் 'ஓ' (ॐ) ஆய்தத்தை தலைகீழாய்க் கொண்டுள்ளது போல் தோற்றுவிக்கப்பட்டுள்ளதாம். ஆய்தம் தனித்திருந்தால் சிருஷ்டி முதலிய தொழில் விளங்காது. அது அருள் சேர்க்கையால் முச்சுடராகி, ஓமென முழக்கஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் போது உயிர்வடிவங்கள் யாவும் தோற்றி விளங்குகின்றனவாம்.

கந்தழி, கொடிநிலை, வள்ளி

இத்தனிநிலை என்னும் ஆய்தம் கண்ட முன்னோர்க்கு முன்னுங்கண்ணை நெற்றிக்கண் இருந்தது. அதனைக் கொண்டே இதனைக்கண்டார்கள் என்பர். அவர்கள் கண்ட கடவுட் ஜோதி உலகமெங்கும் நிரம்பி, முச்சுடராகி, முத் தொழில் கொண்டிலங்குவதாம். நடுக்கண் கண்ட கடவுட் ஜோதி, அடிமுடி காணா அழல் மயமானது இதற்குக் கந்தழி என்ற பெயர் கொடுத்தார்கள். இச்சொல்லுக்குப் பொருள் அதுவே. அதாவது, அடிமுடி தோற்ற அழல் வடிவேயாம். மற்ற வலக்கண்ணுக்கும், இடக்கண்ணுக்கும் சூரிய சந்திரர்களை ஒப்பு கூறி, கொடிநிலை வள்ளி என்ற பெயருமிட்டிருந்தார்கள். இந்தக் கந்தழிக் கடவுள் அறிவு கொண்டவன் பின்னர், அந்த ஒளி அன்பு, அறிவு, இன்பம் என்னும் இத்தன்மை கொண்டதாகவும் கண்டான். கண்டு இம்முத்தன்மை நிலைஎய்துவதே இப்பிறப்பின் குறிக்கோள் என்றும் உணர்த்தப் பெற்றுள்ளான். இதுவே சீர்திருந்திய செந்தமிழ் வண்ணம் கொண்டதாய் அமைவுற்றதாம்.

அப்போது தான் தமிழ் நெடுங்கணக்கின் எழுத்து முறைகளும், அமைப்பும் உடன் கொண்டு வழங்கப்பட்டனவாம். அறிவால் கண்ட அகவொளிக் கடவுள், 'அன்பு' வடிவ

மானதாகக் கொள்ளப்பட்டது. அ, ன் இரண்டும் கடவுளின் ஆதியந்த நிலை (அதாவது இத்தேகத்தில் விளங்கும் தோற்ற நிலை) இந்நிலை 'பு' வில், அதாவது, 'ப+உ' ஆகி சிரநடு ஜோதியின் அருட்செயல் ஐந்தையும் காட்டி நிற்பதாம். இந்த அன்புக் கடவுளை அறிவாலறிந்து கொண்டு, அனக அன்பு செய்து கொண்டிருந்தால் விளைவது தான் உண்மையான இன்பம். இதுதானே மனிதனின் குறிக்கோள்.

முன்னோர்கண்ட கந்தழி ஜோதியால், கடவுள் பேரொளி மயமாய் விளங்கிய தென்றும், திருந்திய நிலையில் அது அன்பு ஒளியாய்த் திகழ்ந்தது என்றும் கண்டோம். இது வரை அவ்வன்பு ஒளி, குடத்துள் விளக்கு போல் தான் மறைந்திருந்தது. கண்டவர்கள் சொன்னார்கள். நடு ஞானக் கண்ணால் கண்டு தான் சொன்னார்கள். ஆனால், அந்தக் கண்ணைத்திறக்கப்பெருத அந்தகர்கள், அந்தகாரத்தில் புலக்கண்ணால் இச்சைமயமான அன்பை, அவாவை, ஆசையை வளர்த்து இடர்பல எய்தினர். இது சமயம், அந்த அன்பு விளக்கு இருந்த மட்டும்தான், அகமிருக்கும் அன்பொளி அனக முற்று விளங்கும்படியாக, அருட் கண்ணாடிக் குடமாக மாறி விட்டது. ஆகவே, அன்புவிளக்கு, அருட் ஜோதி விளக்காகி உலகுக் கெல்லாம் உண்மை காட்டி இன்பங் கொள்ளச்செய்கின்றதாம். தமிழ்மொழி அமைப்பால் இந்த அனுபவ ஞானம் சித்திக்க உள்ளதை இன்று காண்கின்றோம்.

பழமொழி

இனி இவ்வதிகாரத் தலைப்புக்கு வருவோம். பழமொழி என்றால் என்ன? முன்னோர் வழக்கில் பன்னெடுங்காலம் பழக்கத்திலிருந்து வந்த சொற்றொடர் எனப்பொதுவாகக் கூறுவர். இதுவன்றிப் பழமையாக இருந்து வருகின்ற மொழி எனவும் கொள்ளலாம். அன்றியும் பழம் என்றால் கனிவு நிலையாம். அதனால் ஒரு மொழியின் கனிவு நிலையையும் பண்பட்ட நிலையையும் உணர்த்துவதாகவும் கொள்ளலாம்.

கனி, ஞானஞ் சுவ இன்பப்பயனைக் குறிப்பதாம். கடவுள் மயமான உண்மை ஞானத்தைக் காட்டி உண்மை இன்பத்தைக் கூட்டி வைக்கும் ஒன்றே பழமொழி என்று கொள்ளலாம். மற்றவைகள் அச்சொற்குரிய உண்மைப் பயனை வழங்காவாம்.

உலகில் விளங்கும் பல மொழிகளிலும், காலத்தாலும், பழக்கத்தாலும் தோன்றி வழக்கத்தில் வந்து உலவுகின்ற 'பழமொழிகள்' பலப்பல இருக்கலாம். அவைகளில் நற்பயன் அளிப்பனவும் உண்டு, பயனற்றனவும் உண்டு என்றாலும், அந்தப் பழமொழிகள் வழங்கும் பிரதேசங்களில் அவற்றின் புறப்பொருளே ஓரளவு அறிந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். ஒரு சில திறனாய்வாளர், பழமொழியின் கருத்தை அறிந்து தெளிந்துகொள்ளும் பேரது, முன்னோர் திறனை வியக்கின்றார்கள். பழக்க வழக்கத்தைத் தெரிந்து கொள்ளுகின்றார்கள். உலகப் பழ மொழிகளோடு வைத்து ஒப்பு நோக்கு கின்றார்கள் இப்படித்திறனாய்விலே களித்திருப்பதே இன்பமாகப் படுகின்றது இவர்களுக்கு. வேறு என்ன உயர் பயனை அவர்கள் அடையக் கூடும்? அந்த மொழிகளே அறித்தியப் புலனிற்பத்துறையில்தானே விளைந்து படர்ந்து கிடக்கின்றன. அவற்றில் திரட்டப்படும் கனிகள், பழமொழிகள் பொய் இன்பப் பயனைத்தானே வழங்கும்.

ஆதலின், பயனுள்ள பழமொழி வேண்டு மாயின், நம் பழமையாகிய தமிழ்ப்பழமொழிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து தெளிவு செய்து கொள்ளவேண்டும் பழமையாகிய இந்த மொழியே பதிவண்ணங் கொண்டு மலர்ந்தது. அதிலும், பரனுண்மை கண்ட பழஞ்சித்தர்கள், ஞானப்பழமொழிகளை ஏராளமாகத் தந்திருக்கின்றார்கள். அவற்றில், ஒவ்வொன்றின் உண்மையும், கடவுள் ஞானத்தை நல் விளக்கிட்டுக் காட்டும். பெரு நூல்களைப் பலகால் கற்று தெளிந்திடற்கரிய உண்மையை, சிறிய ஒரு பழமொழியிலே அமைத்துக் கொடுத்துள்ளார்கள் ஆதலின் அவற்றைக் கொண்டு இலேசிலே உண்மையான பழப்பயன் பெறலாம்.

மேற்படி பழமொழிகளை வகை தொகையான முறையில், சொற்றொடர்களாக நீதிவாக்கியங்களாக, செய்யுட்பாக்களாக பல நம்மவர் ஆக்கித் தந்துள்ளார்கள். வசை போல் தோன்றும் இசையிலும், வஞ்சப்புக்கம்ச்சி அணிநயம் விளங்க அருமையான கருத்துக்கள் கனிந்திலங்கக் காண்கின்றோம். இப்பெற்றிகள் எல்லாம் நமது அமிழ்தத் தமிழிலே முழுமையாகவும் தமிழின மொழிகளாகிய, மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், துளு முதலியவற்றில் ஓரளவும் அமைந்திருக்கின்றன. வடமொழி புறநிலை விளக்கம் அதிகம் பயின்றுள்ளதாம். அது, இந்திரிய, கரண, ஜீவ, ஆன்ம நிலைவரை படர்ந்து கப்பும் கவருமாய் (சாகோப சாகையாய்)த் தழைத்துக்கிடக்கின்றதாம். எனினும் ஆன்ம நிலைகடந்த அருட்பழம் இன்னும் அம்மொழியிற் பழுத்திடவில்லை என்றுதான் சுத்தசன்மார்க்கி கண்டுரைக்கின்றான்.

தமிழ் மொழியினும் உச்சியிற் பழுத்த சுத்த சன்மார்க்கப் பழநிலை கண்டும், இன்னமும் கூட கீழ்நிலைப் பயன்களையே துய்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர் பலரும். பட்டையிலும், நாரிலும், ருச்சியிலும், கொம்பிலும் துளிரிலும் தழையிலும் சுவைகண்டு களித்திருக்கின்றவர்கள், கனியைப்பற்றியும் அதன் அருட் சுவைப் பெரும் பயன் பற்றியும் அறியாதிருக்கின்றார்கள். பழையன வற்றில் பற்றை விடுத்து விட்டு, அவற்றிற்கு ஆதாரமாயும் அ தீ த மாயுமிருக்கின்ற உண்மையை சுத்தநெறி நின்று கண்டு அடைந்து பயன் பெறுவோமாக தமிழ் பழமொழிகள் ஒரு சிலவற்றையிண்டு எடுத்தியம்பி, சுத்தசன்மார்க்க விளக்கம் செய்ய முயலுவோம்.

1 'அகத்திலே ஒருகால் செகத்திலே ஒரு கால்', என்ற பழமொழியே ஆற்றிலே ஒரு கால் சேற்றிலே ஒரு கால் எனவும் ஆத்திலே ஒருகால் சேத்திலே யொருகால் எனவும் திரிந்து வந்துள்ளது. இது உலகியலில் வாழும், இரண்டும் கெட்டானாய், ஒரு வழிநில்லானாய் உழல்பவன் நிலையை யுணர்த்துவதாகக் கூறுவர் புலனாய்வாளர் சுத்தநெறியிற் காணும் மெய்ப் பொருள் அதுவன்று நமது அகத்தும் புறத்தும்

விளங்கும் கடவுட் சக்தியுண்மை, இறைவன் இரு திருவடியுண்மையே குறித்து நிற்பதாம். இதற்குச் சான்று பகரவந்த அருட்பிரகாசமாலை முதற் பாவை நோக்குவாம்.

“உலகமெலாம் உதிக்கின்ற ‘ஒளிநிலை, மெய் இன்பம் உறுகின்ற வெளிநிலையென்று’ உபயநிலை யாகி இலகியநின் சேவடிகள்”

என்பதில், புறநிறையொளிநிலை ஒன்று, அகம்வளர் அருள் உணர்வாம் வெளிநிலை மற்றொன்றும், ஆகிய இரண்டுமே கடவுள் இணையடியாக இருக்கின்றன. இவ்வீரடியனுபவமும் சத்விசாரத்தால் அகத்தே கண்டு கொள்ள முடிகின்றது முதலில், அப்படிக்கண்டு அதோடு ஒன்றி நின்று அருள் ஒளி பரப்பும் அனக வாழ்வு வாழ வேண்டும். இப்படி வாழ்வதால், கடவுளின்பம், கழிவிலாது நம் உடனோங்கும் என்பது சுத்த சன்மார்க்க அனுபவம்.

2. “ஆட்டுக்கு வால் அளந்து வைத்திருக்கிறது” என்பது ஒரு பழமொழி. இங்கு ஆட்டின் வாலுக்கு, ஏதோ ஓர் அளவு ஏற்பட்டிருப்பதுபோல் தொனிக்கின்றது. ஆனால் அது சரியல்ல என்பது சிறு பிள்ளைகளும் அறிவர். ஆகையால் ஆட்டையும் அதன் வாலையும் விட்டு விட்டு மாவாட்டுக்கல் அல்லது செக்கும் அவற்றின் உலக்கை, குழவி, செக்கின் அடிக்கட்டையுமே குறிக்கப்பட்டனவாகக் கொள்ளுகின்றார்கள். இவற்றில் ஆட்டுக்கருவிகளுக்கு வாலாய் விளங்கும் குழவியும், அடிக்கட்டையும் அளவாயிருத்தல் வேண்டுமென்றும், அப்படி அளவாய் இல்லாவிட்டால், பயன்படாது என்றும் கூறுகின்றார்கள். இவ்வளவும் உலகியற் பயன் குறிப்பே. சன்மார்க்கப் பயன் வேறாயிருக்கின்றது.

இங்கு, ஆட்டுக்கு வால் என்ற இரு சொற்களை வேறு விதமாய்ப் பிரித்துப் பொருள் காண வேண்டியுள்ளதாம். அதாவது, ஆட்டு, குவால் எனக்கொள்ளவேண்டும். இவற்றில் குவால் என்ற சொல், குவியல், மேடு, கூட்டம், சபை. அரங்கம்

முதலியனவாம், இப்படிக்குவாலாக உள்ளது நமது ஆன்ம அணுவே. இதில்தான் நமது பரமான்மபதி ஆட்டமெல்லாம் ஆடுகின்றார், ஐந்தொழில் நடனம் புரிகின்றார். ஒவ்வொரு ஆன்மாவிலும் இந்த ஆட்டம் பூர்ணமாக விளங்குகின்றதாம். இந்த நித்தியானந்த நடன அனுபவம் உண்டாக வேண்டி, இப்படி இவ்வான்மா அளவுபடுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளதாம் இதுதான் ஆட்டுக்குவால் அளந்து வைத்திருக்கிறது என்றதின் கருத்து. அளவினுட்படா மகா பிரபஞ்சத்தையெல்லாம் ஆட்டிப்படைக்கின்ற கடவுள், நமது சிற்சபை ஆகிய ஆன்ம அனுவையே ஆடிடமரகக் கொண்டுள்ளார். இந்தச் சிற்றணுவில் அடங்கிநின்று, பெரு நடனம் ஆடுவது எவ்வளவு நுண்மையும் பெருமையுமாகும்,

சிறுகக்கட்டி பெருக வாழ்கின்ற முறையும் இதுவன்றோ! கடவுள் அனுபவத்தின் பொருட்டே, இவ்வான்மாவே ஆட்டுக்குவாலாக அளவு படுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ள தென்று தெளிந்து கொள்ளல் வேண்டும்

3. “களவும் கற்று மற” என்பதும் ஒரு சிறிய பழமொழியே. இதனைப் பலவரகப் பொருளாக்குகின்றார்கள். களவும் ஒரு கலையாம் கலையைக் கற்பது. கலைக்காக, பொழுது போக்குக்காக, அறிவு பெறுவதற்காக, பொருளீட்டுவதற்காக என்பர். அப்படியெனில், இந்தக் களவுக்கலையைக் கற்று, களவுநிலையை வளர்க்கவா! காலத்தைக் கழிக்கவா? அகப் பொருள் துறை அறிவைப்பெறுவதற்கா? அல்லது பொருளைத் திரட்டுவதற்கா? என்றெல்லாம் வினாவப்படும். ஆனால், கற்று மற என்றல்லவா முடிவில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதாவது, அந்தக் கலையனுபவம், நிலைத் திருக்கப்படாதாம். கலைந்து போக வேண்டும்; கலைந்து எறியப்பட வேண்டும், நினைவிலேயே இருக்கப்படாதாம், அப்படி மறந்தால் தான் ஏதோ பெரும் பயன், குறிக்கோள் அடையக்கூடும் என்பது கருத்து.

ஒரு கலையைக் கஷ்டப்பட்டு கற்பது சிரமமான காரியம்

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்

நிற்க அதற்குத் தக,” என்றல்லவா வள்ளுவர் வாசகம் உள்ளது அப்படியிருக்க கற்றதைப்பின் மறக்கவா கற்க வேண்டும். ஒன்றை நன்றாகக் கற்றுத் தெளிந்து விட்டால், பின்னர் அதனை லேசிலே மறக்கத்தான் முடியுமா? கற்பானேன் பின்பு மறப்பானேன்! அக்கலையைக் கற்காமலே இருந்து விட்டால்? வேறு நற்பயன் தருவதையே கற்றுக் கொண்டால் என்ன, என்று தானே கருதுவர் எவரும்?

அகப்பொருள் இலக்கண மேதைகள், தலைவன் தலைவிக் கிடையில் இந்தகளவு நிலை முதலில் தோன்றுமென்றும், இதில் திறம்பட நடந்து கொண்டு குறிப்பிட்டகால எல்லைமில், இருவரும் மணந்து கொண்டு விடுகின்றார்களாம்.

“களவினுட் டவிர்ச்சி வரைவின் நீட்டம்,
திங்கள் இரண்டின் அகமென மொழிப ”

என்பர். அதன் மேல், அந்தக் களவொழுக்கத்தை மறந்து, கற்பொழுக்கத்தை மேற்கொண்டு இல்லறத்தை இனிது நடத்தி இன்ப மெய்துகின்றார்களாம்.

ஆகவே தான் ஒருவன் இந்தக் களவையும் கற்று மறத்தல் வேண்டுமெனக் கூறப்பட்டுள்ளதாக விளக்குகின்றார்கள். மனிதப் பிறப்பின் குறிக்கோள் இல்லறச் சிற்றின்பம்தானா! அல்லவே! உலகியல் இல்லறத்தை அருளியல் நல்லறமாக ஆக்கிக் கொண்டு பேரின்பத்தை அடைவதல்லவா நம் லட்சியம் அதுவன்றோ நம் பதியின் திருவுள்ளமும் ஆணையும்.

அந்த உயரின்பக் குறிக்கோளை அடைவிப்பதற்கே இன்று சுத்த சன்மார்க்கம் திருவருளால் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. ஆதலின், இப்பழமொழிக்கு அந்த சுத்த விளக்கம் காண்பாம். ‘களவும் கற்று மற’ என்ற பழமொழியில், அருளமுதகாரத்தை எடுத்துப் பார்ப்போம்.

எப்படி என்றால்; பூர்ண அறிவாகிய ஞான ரூபம், பதினாறு கலை மதிக்கொப்பானது. அதனையே பதினாறுவது உயிர் மெய்யாகிய ளகரம் சுட்டிநிற்கின்றது. அந்த எழுத்தை உயிரும்மெய்யும் பிரித்துக் கொள்வோம். அதாவது ள=ள்+அ ஆகும். இப்பொழுது அந்தப் பழமொழி, “கள்+அ.வு.ம். கற்று மற” என்றுகின்றதைக் காண்போம். அ.வு.ம்=ஓம் என்றும். இதற்குப் பொருள் கடவுள் தன்மையாம் அருள் என்பர். இந்த அருட்சக்தி எல்லாம் வல்லதாய் அமுதமய மாய் இருந்தும் கூட ஒளித்துக் கொண்டு மறைந்து கிடக்கின்றது. ஆன்ம அணுவிலே. இந்தப் பிரணவ சக்தியே ‘கள்’ என இப் பழமொழியில் அமைந்துள்ளதாகும். இந்தக் கள் என்ற அமுதத்தை அகத்திருப்பதை, அனகமாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். இப்படி ஆக்கிக் கொள்ளலே கற்றல் என்ப. அப்படிக்கற்று நின்றலால், அதுவாகி விளங்க நேருகின்றதாம். ‘அது நாம்’ என்ற அனுபவத்தில் நின்றிலங்கும்போது, இது வரை நாமென்றிருந்து வந்த வருகின்ற தேகநிலைச் சூழல் எல்லாம் மறக்கப்பட்டுக் கொண்டு வருகின்றதாம். பழையன முற்றும் மறந்து எங்கும் தானான அனுபவமே நிலை கொள்ளுகின்றது. இது தான் கடவுளைக் கற்றலும் மறத்தலுமாம். இந்த அனுபவத்தால் தான் நித்தியானந்த வாழ்வு சித்திப்பதாம்.

“ஒங்கார மான கலசத் தமிழ்துண்ணில்
போங்கால மில்லை புரிந்து.

என்று ஓளவை பிராட்டியார் யோக ஞானக் குறள் செய்துள்ளார். இவ்வமிர்தம் உட்கொள்ளுவோர் இறவார் என்பது கருத்து. களவும் என்பதை இப்படி கொள்ளுதலே பொருந்தும். மற்றபடி இதில் வரும் ‘உம்’ என்றதற்கு, இலக்கணம் காண்பது அவ்வளவு பொருந்தாவாம்.

மேலும், நம்பதி இந்த அமுதமயமானவனாயுள்ள காரணத் தால் ‘கள்வன்’ என்று மறைபொருளாகக் கூறப்பட்டுள்ளதாம். மறைந்து நின்று மாண்ணிலைக் கேற்றி வைக்கின்ற கடவுளை

அமுத வண்ணனைக் கள்வன் என்றது உண்மைக் கூற்றே, சிவனும் உள்ளங்கவர் கள்வன் முருகனும் வள்ளியைத் திருடும் திருடன். மாயக் கண்ணனும் கள்வனே ஆக மொழியப் பட்டுள்ளனர். இவ்வளவு ஞானானந்த அனுபவநிலையும் இந்தச் சிறு பழமொழியில் அடங்கியுள்ள உண்மை திருவருளால் இது சமயம் கண்டு கொள்ளுகின்றோம்.

இதுபோல், ஞானப் பழமாகிய மெய்ஞ்ஞானியர் தந்துள்ள பழமொழிகளில் இந்த அமுதரசத்தைக் கண்டு கொள்ளலாம் என்பது சுத்த சன்மார்க்கத் தெளிவாம். மற்றையர் ஆக்கி வழக்கில் வருவித்துள்ள பழமொழிகள், பழைய மொழிகளாயிருக்கலாம், ஆனால் அருளமுதப் பழரசம் நிரம்பிய மொழிகளாய் இருத்தற்கில்லையாம் ஆதலின், சுத்த சன்மார்க்க சத்விசாரத்திலிருந்து இந்த உயர் பழமொழிகளை ஆய்ந்து கொள்ளலாம். அதற்கு, ஒரு மாதிரித் துணையாகத்தான் ஈண்டு மூன்று பழமொழிகள் எடுத்துக் காட்டி விளக்கப்பட்டனவாம்.

8. பழம் நீ - பழநி

மனிதர்களாகப் பிறந்துள்ள ஆன்மாக்கள், நல்ல முதிர்ந்த சாய் நிலையில் உள்ளவர்களாவர். இந்த உண்மையைக் கண்டோர் வாயிலாக, அவர்கள் கண்ட நூல்களின் வாயிலாக முதலில் அறிவிக்கப்படுகின்றோம் கேள்வி. நூலானத்தால், ஒருவன் தான் கடவுளான்மாவென்று, சொல்லக் கேள்விப்பட்டு தானும் ஒரு ஆன்மாதான் என்று சொல்லிக் கொண்டால் அந்த அனுபவமும் வாழ்வும் வந்து விடுமோ? அல்லது தான் அவ்வான்மாவாக இருக்கின்றதைப் பிற பெரியோர்களின் மூலமாக: 'நீ அதுவாய் இருக்கிறாய்' என்று உபதேசிக்கப்பட்டுத் தெளிந்து நிஷ்டை கூடி சமாதி ஆகி விடுவதால் தான் அந்த ஆன்மானுபவ வாழ்வு சித்தித்து விடுகின்றதா?

அன்றி, சிவதீக்ஷை பெற்று, தன் பசுத்துவநிலையையோர்ந்து, பதியருள் வேண்டி நின்றால், இருவினையொப்பு வந்து, மலபரிபாகமாகி, அந்த (அருள்) சக்திநிபாதம் உண்டாகி, ஒருவன் சிவானுபவ வாழ்வு பெற்றுத் திகழ முடியுமா? இம்மாதிரியான அனுபவம், வெறும் பாவனையில் பொய்த்துப் போவதும், வேதாந்தத்தில் அறிவுக்கு விளங்கி மறைவதும், சித்தாந்தத்தில், தேகாந்தியம் வரை விளங்கி நின்று ஒடுங்கிப் போவதும் உலகம் கண்ட உண்மையாம். இப்பொழுது இந்தநிலையனுபவம் லட்சியமாகக் கொள்ளப் படுவதில்லை.

சுத்த சன்மார்க்கத்தால் ஆன்மா ஆனந்தமயமாகி என்றும் வாழ்வதே குறிக்கோளாகும். ஆதலின், இப்பொழுது இந்தப் 'பழம் நீ' என்ற வாசகத்தை நம் அருட்ஜோதி பதியே, உள்ளத்தளியில் குருவாய் எழுந்தருளி உபதேசிக்கின்றதாகக் கண்டு கொள்ளப்படுகின்றதாம். இந்தக் குருவும், குரு

உபதேசமும், உபதேசப் பொருளும், நாமும் ஒன்றேயாக உள்ள உண்மையைச் சுத்த சத்விசாரத்தால் உணர்ந்து கொள்ளுகின்றோம். எந்தப் பரமபதி அருட்கனியாக அக அம்பலத்தில் விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றதோ, அதுவே நமது குரு, அதுவே நாமாக இருக்கின்றோம் என்பது உபதேசம். அந்தப் பழம் நீ, என உபதேசிக்கப்படுகின்றது அவ்வுபதேசத்தின் அனுபவம், 'இந்தப் பழம் நான்' என்று உள்ளுறக் கண்டு நின்றலாம். இதுகாறும் உணர்ந்து கொள்ளப்படாதிருந்த இந்த உண்மையை அறிந்து கொண்டு அதுவாகி நின்றல் உபதேச அனுஷ்டானமாம். முன்னெறிகளிலெல்லாம் இந்த உபதேச அனுபவம் உடலிருக்கும் வரையிருந்து ஒழிந்ததாம். உடல் மறைந்த பின் அந்த அனுபவசித்திகள் பலகாலம் பெயர் சொல்லிக் கொண்டிருந்து மறைவனவாம்

முருகன் — பழம் நீ

சிவமாகிய ஆனந்தக் கனியின் இயல், அகத்தும் புறத்தும் கண்டு கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்றும், அகநிலை, சத்விசார ஞானத்தில் விளங்கி அனுபவிக்கப்படுவது; புறநிலை, பரோபகாரச் செயலில் பயன் கொள்ளப்படுவதாகும். இந்த உண்மையை வைத்து புனைந்து வழங்கப்பட்ட தே சிவபெருமான் விநாயகருக்கும், முருகனுக்கும் பழம் பரிசு அளித்ததாம் அதாவது, யார் முதலில் இவ்வுலகை வலஞ் சுற்றி வருகின்றார்களோ, அவர்களே குறிப்பிட்ட(மாம்) பழத்தைப் பெறலாம் என்பதாம்.

முருகன், ஏறுமயில் ஏறி உலகை வலம் வர புறப்பட்டுச் சென்றான். விநாயகரோ அறிவுருவன் அல்லவா, ஆகையால், தன் தாயும் தந்தையுமே உலகெல்லாம் ஆன உண்மையை அறிந்து அவர்களுையே ஒரு நொடியில் சுற்றிவந்து பழப் பரிசையும் பெற்றுக் கொண்டானாம். உலகம் சுற்றி வந்த சுப்பிரமணியன், தனக்கு பழம் கிடைக்காமற் போனதை

எண்ணிச் சென்று மலையொன்றின் மீது ஏறித் தங்கிவிட்டான். ஈதறிந்த அம்மையார், அம்முருகனைத் தேடிச் சென்று தனித்திருக்கும் அவனைக்கண்டு சமாதானம் கூறி, “வாட்டமேன், நீயே பழமாயிருக்கின்றாய், பிற பழம் ஏனோ உனக்கு?” என்று கேட்டு அமைதி பெறச் செய்தாள் என்ப

அம்மலையேல் நின்றொளிர் பழமே முருகன் அம்மலையே பழநிமலை அது விளங்கும் தலம் பழநியேயாம் முதலில் ஞானவிசாரத்தால், ‘பழம்நீ’ என்றதின் உண்மை அறிதலே, அறிவுருவன் கணபதி பழத்தைப் பெறுவது பின்னர் உலகெல்லாம் சென்று அன்பு செலுத்தி பழப்பயன் பெற்று விளங்குவது பழநிஆண்டவன் செயலாம். ஞானபண்டிதன் என்றும், கந்தன் என்றும், சண்முகன் என்றும், கலியுகவரதன் என்றெல்லாம் கூறப்படுவது இந்த முருகனேயாம். இவனே பழமாயிருந்து, ‘பழம்நீ’ என்று ஒருவனுக்கு உபதேசமும் செய்தருள்கின்றான். அது கொண்டு அப்பழப் பயன் விளங்க, வாழ்தல் நன்றும். அருட் ஜோதிப் பழம் விளங்கும் அகநிலையே பழநிமலை. அதன்மீது தனித்திருந்து கொண்டு அனக வாழ்வு வாழ்தலே, பழம்நீ ஆம் நிறை அனுபவம் எனத் தெரிந்து கொள்ளுவோமாக.

மேற்படி பழநிப் பதியைப் ‘பொதினி’ என்றும் கூறுவர். பொதுவாவது நமது சிற்சபையாம் ஆலயமே. கடவுளும், நாமுமாய் விளங்கும் இரண்டாயில்லாத ஒன்றுதான் ‘பொது’ என்ற சொல்லால் புகழ்ந்துரைக்கப்படுவது. எல்லார்க்கும் பொதுவில் நடமிடுகின்ற சிவமே, என்று போற்றும் போது, யாவரும் துய்க்கவிருக்கும் இப்பழநியாம் நிலையே குறிக்கப் பட்டதரகத் தெரிந்து கொள்ளுகின்றோம். இந்தப் பொது நீ என்று தான் உபதேசிக்கப்படுகின்றதும், அடையப் பெறுவதுமாம். இப்பொதுவே பழம் என்னலுமாம். எவ்வாறெனின், ஆன்மக்கனியில் ஆனந்தரசம் நிரம்பியிருந்து அனுபவப்படுதல் கண்ட நாம், இத்தப் பொதுவில் பொதிந்து வைக்கப்பட்டிருப்பதும், அதுவாகக் கொண்டு ஆனந்திப்பவர்களே

ஆகின்றோம். ஆதலின், பழநி என்பதே பொதினி என்றதாகக் கொள்ளுகின்றோம்.

பழநி — பஞ்சாமிர்தம்

பழம் நீ என்றுப் பொதுவாகக் கூறப்பட்ட விடத்து, அந்தப் பழம் எந்தப் பழம், மாம்பழமா, வாழைப்பழமா, பலாப் பழமா, மாதுளம்பழமா அல்லது எந்தப் பழம் என்றெல்லாம் ஐயப்படநேரும். இங்கு குறிக்கப்பட்ட பழம், எல்லாப் பழங்களுக்கும் மேலானதாய், அருட்பெரு நலம் கொடுப்பதாயுள்ள கடவுட்கணியேயாம் அதற்கு உவமையாக எந்தவொரு கணியையும் கூற முடியாது. முக்கணியும் இக் கடவுட்கணிக்கு ஏகதேச கற்பனை யொப்பேயாரும். உலகியற்கணிகளை சுவையூட்டிப் பதனப்படுத்தி பல நாட்கள் கெடாது வைத்துக் கொள்ளக் கூடும் என்பர்.

அம்முறைக் கொப்பத்தான், பழநிப் பதியில், நல்ல வாழைக் கணியைத் தொலிபோக்கிப் பிசைந்து, சர்க்கரையும், நற்றேனும், நெய்யும் சேர்த்து கற்கண்டின் பொடியும், முந்திரிப்பழமும் பேரீந்தும் கலந்து ஏலப்பொடியும் குங்குமப்பூ பச்சைகற்பூர முதலிய வாசனைத் திரவியங்களும் கூட்டி பக்குவஞ் செய்யப்படுவதே பழநிப் பஞ்சாமிர்தம் என்பர். இந்தப் பஞ்சாமிர்தத்தை மணி, மந்திர, மருந்து வண்ணமாகிய முருகனுக்கு அபிஷேகம் செய்துப் பிரசாதமாய் ஏற்கும் போது ஏற்படுகின்ற சுவையனுபவம், ஏதோ தெய்வாமிர்தமே அது என எண்ணத் தோன்றுகின்றதாம்.

கற்பனைக்குள் அடங்காத கடவுள் வடிவத்தை எப்படி எப்படியோ அணிபெறச் செய்து செய்து, அலங்கரித்துக் கண்டு கண்டு பரவசப்படுவதே போல், இந்த நற்சுவைகளைக் கூட்டிக் கலந்து ருசித்து ருசித்துப் பார்த்து இதனினும் அந்த கடவுள் அமுதம் எப்படியிருக்குமோ என்று எண்ண முடியாமல் எண்ணி எண்ணி நிற்கின்றோம். இச் சுவையமுதைப் போலத்தான் நம் அருள் வள்ளலாரும் அருளமுதச்

சுவையை ஓர் அருட்பாவில் காட்டுகின்றார். அதனை யீண்டு காண்பாம்.

“ தனித்தனிமுகக் கனிபிழிந்து வடித்தொன்றாய்க் கூட்டிச்
சர்க்கரையும் கற்கண்டின் பொடியுமிகக் கலந்தே
தனித்தநறுந் தேன்பெய்து பசும்பாலுந் தேங்கின்
தனிப்பாலுஞ் சேர்த்தொருதீம் பருப்பிடியும் விரவி
இனித்தநறு நெய்யனைந்தே யிளஞ்சுட்டி னிறக்கி
எடுத்தசுவைக் கட்டியினு மினித்திடுந் தெள்ளமுதே
அரித்தமறத் திருப்பொதுவில் விளங்குநடத் தரசே
அடிமலர்க்கென் சொல்லணியாம் அலங்கலணின்
தருளே ”

என்கின்றார். இதில் குறிக்கப்பட்ட சுவைமிக்குடைய அமுதக் கட்டி (மைசூர் பாகுக்கு) எவ்வளவோ மேலானது, பஞ்சாமிர்ததீதையோ, இவ்வமுதக் கட்டியையோ சிறிதும் விரும்பிக் கொள்ளற்கில்லையாம். ஏனெனில் இவையாவும் புறப்பொருள் கொண்டு செய்யப்பட்டு நாப்பலனுக்கு நலவிரந்தாகி யொழிவனவாம். ஆதலின், இவற்றை விரும்பி ஏற்காது, இவற்றை விட கோடிபங்கு சுவையும் பயன் விளைவும் கொடுக்கவல்ல அருளமுதம் ஒன்றையே லட்சியமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்கின்றார்.

இக்கடவுட் சுவை அமுதப் பழம் ‘நீயே’; என்று தெளிவது சுத்த சன்மார்க்க ஞானநிலை. இந்தப் பழமே நீயாகி என்றும் வாழ்வது சாத்திய நிலையாம். இச்சாத்திய நிலை எய்துவதற்கு அருட்பெருஞ் ஜோதி அகவல் துணை புரிய வந்துள்ளது. அகவலின் அவ்வமுதப்பகுதியை யீண்டு எடுத்துக் காட்டுவாம்.

39. அருள் அமுதம்

“ கரும்புறு சாறுங் கனிந்தமுகக் கனியின்
விரும்புறு மிரதமு மிக்கதீம் பாலும்
குணங்கொள் கோற்றேனுங் கூட்டியொன்றாக்கி
மணங்கொளப் பதஞ்செய் வகையுற வியற்றிய

உணவெனப் பலகா லுரைக்கினு நிகரா
 வணமுறு மின்ப மயமேயதுவாய்க்
 கலந்தறி வருவாய்க் கருதுதற் கரிதாய்
 நலந்தரு விளக்கமும் நவிலருந் தண்மையும்
 உள்ளதாய் என்றும் உள்ளதாய் என்னுள்
 உள்ளதாய் என்றன் உயிருள முடம்புடன்
 எல்லா மினிப்ப இயலுறு சுவையியத்
 எல்லாம் வல்லசித் தியற்கைய தாகிச்
 சாகா வரமும் தனித்தபே ரறிவும்
 மாகா தலிற்சிவ வல்லப சக்தியும்
 செயற்குரு மனந்த சித்தியு மின்பமும்
 மயக்கறத் தருந்திறல் வண்மைய தாகிப்
 பூரண வடிவாய்ப் பொங்கிமேற்றதும்பி
 ஆரண முடிபுட னாகம முடியுங்
 கடந்தென தறிவாங் கனன்மேற் சபைநடு
 நடந்திகழ் கின்றமெய்ஞ் ஞானவா ரமுதே
 சத்திய அமுதே தனித்திரு வமுதே
 நித்திய வமுதே நிறைசிவ வமுதே
 சச்சிதா னந்தத் தனிமுத லமுதே
 மெய்ச்சிதா காச விளைவரு ளமுதே
 ஆனந்த வமுதே அருளொளி யமுதே
 தானந்த மில்லாத் தத்துவ வமுதே
 நவநிலை தருமோர் நல்லதெள் ளமுதே
 சிவநிலை தனிலே திரண்டவுள் ளமுதே
 பொய்ப்படாக் கருணைப் புண்ணிய வமுதே
 கைபடாப் பெருஞ்சீர்க் கடவுள்வா னமுதே
 அகம்புற மகப்புற மாகிய புறப்புறம்
 உகந்தநான் கிடத்தும் ஓங்கிய வமுதே
 பனிமுத னீக்கிய பரம்பர வமுதே
 தனிமுத லாய சிதம்பர வமுதே
 உலகெலாங் கொள்ளினும் உலப்பிலா வமுதே
 அலகிலாப் பெருந்திறல் அற்புத வமுதே''.

என்று அருளமுதப் பெருமையை நன்கு அருள் விளக்கம் செய்துள்ளார். இந்த அருட்பேரமுதமே அருட்பெருங்கனியாகக் கண்டு கொள்கின்றார். இதனை பிறிதோரிடத்து அன்புக்கனி என்றே குறித்துள்ளார்.

அஃது “என்னுளே விளங்கி என்னுளே பழுத்து
என்னுளே கனிந்த என்னுடை அன்பே ”

என்கின்றார். அவ் அன்புக்கனி, அலகிலாப் பெருந்திறல் அற்புதக்கனி, அமுதக்கனி அருட்பெருஞ் ஜோதிக் கனியாகவே நாம் கண்டு கொள்ளுகின்றோம் இங்கு. இந்தக் கனியின், உயிர், உரு, இயல் தன்மை, செயற்பயன் யாவும் அருள் மயமாகவேயுள்ளன. இந்த அருட்பெருஞ்ஜோதிக் கனியை பலப்பலவாக விளக்கிச் சொல்லுவதைவிட இவ்வகவற்பகுதியையே நிதானமாக ஒருமையும் தயவும் கொண்டு, ஒரு முறைக்குப் பன்முறை ஒதியுள்தெளிந்து கொள்ளல் நன்றும். இவ்வடிகளில், பொருள் விளங்காத கடினமான சொற்கள் யாதுமில்லை ஆதலின், தயவொடு கற்பின் அருள் உண்மை தானே விளங்கும்

மேற்படி அருட்பெருஞ்ஜோதிப் பழுத்தின் உண்மையைத் திருவருளாலே கண்டு கொண்டார், முதல்முதலாக நமது வள்ளலார் அன்போடு கூடிய சுத்த அறிவினாலே தான் கொண்டார். முன்னோருடைய வன்பு நெஞ்சில் இந்த அன்பு அறிவு விளக்கம் உண்டாகவில்லை.

“அறிவாலே அறிவினை அறிகின்ற பொழுது அங்கு
அனுபவமாவது என்னடி தாயே
செறிவாலே பிரிவாலே தெரியாது தெரியும்
திருவருளுருவம் என்று அறியாயோ மகளே ”

எனச் சுத்த அறிவால் காணும் ஒன்றே திருவருள் ‘உருவம்’ என்று சாற்றியுள்ளார். பின்னர் அவ்வருளைக் கொண்டுதான் அருளமுதம் ஏற்று ஆனந்தமுறலாம் என்பது அடுத்து குறிக்கப் பட்டுள்ளது

“ அருளாலே அருளிறை யருள்கின்ற பொழுதங்கு
அனுபவமாவது என்னடிதாயே,

தெருளாலே மருளாலே தெளியாது தெளியும்

திருநட இன்பமென்று அறியாயோ மகளே ” — என
அவ் வருளின்பானுபவமாகிய ஆனந்தநிலையையுரைக்கின்றார்.
இஃது அனுபவிக்க வேண்டிய ஒன்றேயன்றி அறிவால்
அறியக் கூடிய ஒன்றன்றும். இவ்வுண்மைகண்டு அதுவாகி
நின்று அருள் பாலிக்கின்ற நமது அருட் பிரகாச வள்ளலார்.
ஒவ்வொருவருடைய உள்ளத்திலும் உண்மைக் குருவாய்
எழுந்தருளி விளங்குகின்றார்.

இக்குருவருள் பெற விழையும் எவரும் அன்பொடு
உண்மைநெறி யொழுக்கத்தொடு அகத்திற்கு வரல் வேண்
டும். வந்தால், பக்குவமுற்றுப் பணிந்து நிற்கும்போது
உபதேசம் செய்வார். அவர் செய்யும் உபதேசம்,

“ அருட்பெருஞ் ஜோதிப் பழம் நீ ”

என்பதேயாம். சாதாரணமாக இதனைப் பிறர் வாயிலாகக்
கேட்பதும், புறத்தே படித்து அறிவதும் உபதேசமாகி விடாது.
அவற்றால் உரிய பயனும் அடைந்துவிட முடியாது. உண்மைக்
குருவிடத்தில்தான், மெய்யாகவே உபதேசம் பெற முடியும்.
அந்தக் குரு நமது உள்ளத்தினியில் என்றென்றும் உறை
கின்றவர். ஆதலின், அவர் உபதேசம் செய்து விட்டுச்
சும்மா போய் விடுபவரல்ல. உபதேசம் செய்து விட்டு,
எந்தச் சமயமும், எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் இடைவிடாது
உள்ளிருந்து உபதேசப் பொருளை யூட்டி அதுவே நாம் ஆகும்
வண்ணம் இசைக்க உள்ளார்.

“ பழம்நீ ” என உபதேசித்தவர், நம் தற்போதமுற்றும்
ஒழித்து, நம்மை அவர் மயமாக ஆக்கிக் கொண்டு, “பழம்
நான்”, அருட்பெருஞ் ஜோதிப் பழம் நான் என்ற அனுபவத்
தையே முடிவில் நல்கிவிடுகின்றார். இவ்வனுபவ உண்மை
தான் மேற்குறித்த அகவல் அடிகளில், திருவருட்பிரகாச

வள்ளற் கணியின் அனுபவமாக வெளிப்பட்டுள்ளதென அறிந்து கொள்ளவேண்டும்

“தயாபெரும் பழம் நீ”

அருட்பெருஞ் ஜோதிப் பழமே இப்பொழுது தயா பெருஞ்ஜோதிப் பழமாக வெளிப்படுகின்றது. தயவு என்னும் இம்மந்திரச் சொல், ஜெக, ஜீவ, பரமாகிய முந்நிலையையும் ஏற்றுள்ளதாயும், ஜீவதயவாக அரும்பி, கடவுள் தயவாக மலர்வதாயும், தயவாகவே காய்த்துப் பழுத்துக் கனிவதாயு மிருக்கின்றதாம். இந்தத் தயவுக்கணியின் தோற்றம் முந்நிலை கொண்டே விளங்குகின்றது. எப்படி ஒருகணியின், வெளித் தோற்றம் ஒன்று, உள்ளிருக்கும் சுவைப் பகுதியொன்று, அதற்கும் உள்ளிருக்கும் வித்து ஒன்று ஆக மூன்றுள்ளதோ அதேபோல, தேகாதி பிரபஞ்சப்புறத்தோற்றம் ‘உ’ கரமாய் விளங்குகின்றதும், இத்தேகத்திற்குள்ளிருந்து அனுபவிக்கும் ஆன்மப்பகுதி ‘ய’கரமாக இருக்கின்றதும், அந்த ஆன்மாவுக் குள்ளிருக்கின்ற கடவுளே ‘த’கர (ஆகாச) வண்ணராயு மிருக்கின்றதுமாம்.

ஆகவே, எல்லாமான நமது கடவுளர் இங்கு தயவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதால் எவ்வளவோ அருத்தமும், பொருத்தமும் கண்டு திருத்தமும் கொண்டும் பெரும் பயன் பெறுதல் கூடுமென்று கடவுள் தயவாலே யுணர்த்தப்படு கின்றோம். இன்று நமக்கு நம் தயாபெருஞ்ஜோதி குரு, தயா உபதேசம் செய்ய வென்றே இவண் எழுந்தருளியுள்ளார். இவண் என்றால், இந்த இடத்தில் ஆம் எந்த இடத்திலிருந்து நம் தயா பெருஞ்ஜோதி ஒளி செய்து நின்று. இந்த மெய்ஞ் ஞானத்தை யூட்டுகின்றதோ அந்த இடம் உச்சி நடுத்தலமே யாகும் இந்த இடத்தில் தான் எழுந்தருளியுள்ளார். உபதேசம் புரிந்து, உயர் அனுபவமும் உடன் சேர்க்க உள்ளார்.

“போற்றி உரைக்கின்றேன் பொய்யென்றி கழாதீர்
 நாற்றிசைக் கண்வாழும் நமரங்காள் — ஆற்றலருள்
 அப்பன் வருகின்றான் அருள்வீளையாட் டாடுதற்
 கென்(று)
 இப்புவி யில் இத்தருணம் இங்கு”

ஆம் ஆம். இந்த இடத்தில்தான் நம்பதி எழுந்தருளி அருள்
 விளையாட்டு ஆடப்போவது உண்மை! உண்மை!! இங்குதான்
 நம் தயாபெருஞ்ஜோதி பதி குருபீடத்து வீற்றிருந்து தயவொடு
 சார்பவர்கட்கெல்லாம் தயவுபுதேசம் செய்யப் போகின்றார்.
 ஆதலின், எல்லோரும் தயவுடையவர்களாய், தயாவொழுக்க
 மும், தயா விசாரமும் நிரம்பியவர்களாய் இந்த தயவகத்திற்கு
 வந்து வந்து சாருங்கள். தயா பெருஞ்ஜோதி குருவை
 தரிசியுங்கள். தரிசித்து, அவருடைய தயவாணையை சிரமேற்
 கொண்டு, அவர் தயவால் சூழ்உலகுயிர்கட்கு தயவு விளக்கம்
 செய்து கொண்டிருங்கள். தயா பக்குவம் உண்டாகும் போது
 தயாகுரு உபதேசமுஞ் செய்திடுவார். “தயா பெருஞ்ஜோதிப்
 பழம் நீ”, என்று உபதேசம் செய்வார்.

இது போன்ற உண்மையுபதேசம், பிற இடங்களில்,
 பிற எந்தக் குருபீடங்களிலும், சந்திதானங்களிலும் எவ்வளவு
 காலம் எவ்வளவு தோண்டு செய்து கிடந்தாலும் பெற்றுக்
 கொள்ள முடியாது ஆகையால், எவ்விடத்தும் பற்றுகொண்டு
 உழல வேண்டாம். அப்படியென்றால், புற இடங்களையும்,
 அறிவு, அன்பு, ஆற்றல் கொண்டு விளங்கும் பெரியார்களை
 யும் பொதுவாக உலகையும், உலகிகளையும், உலகிலுள்ள
 மற்ற உயிர்களையும் பொருள்களையும் அலட்சியம் செய்து விட
 வேண்டுமென்பதல்ல. அகப்பதியில் தயாகுரு உபதேசம்
 பெற்று அவரோடு அத்துவிதமாய் இருந்து கொண்டு, அனக
 தயவு செய்து கொண்டேயிருக்க வேண்டும்.

ஆகையால், தயவுநிலை பிறழாது, தயவாணையால்
 சூழுகின்ற, எவரையும், எவற்றையும் அலட்சியம் பண்ணா
 மலும், இலட்சியமாகப்பற்றிக் கொள்ளாமலும், இயன்ற மட்டில்

குழந்தைக்கும் சமய சந்தர்ப்பங்களுக்கும் ஏற்பத் தயா விளக்கப் பணிபுரிந்து கொண்டே இருத்தல் வேண்டும். பிறர் ஏதேதோ கூறுவார்கள், வேண்டுவார்கள், முரண்டு செய்தாலும் செய்வார்கள்: அவர்கள் கூற்றிலும் வேண்டுகையிலும், முரண்டுக் கொள்கையிலும் தயவுக்கு வழியிருந்தால், ஏற்கலாம், உகவலாம், திருத்தலாம், இல்லாவிட்டால், மாறுபாடாக ஏதும் செய்யாமல் தயவோடு நம் பதியிடத்து விண்ணப்பஞ்செய்து விட்டு சுமமாவிருத்தல் நன்றும்.

இப்படியிருந்து தயாவொளியை அகத்திருந்து அனக விரிவு செய்து கொண்டு வரத்தான் நாம் இந்த உபதேசம் செய்யப்படுகின்றோம் “தயவுப் பழம் நீ” என்று உபதேசிக்கப் பெற்ற ஒருவன், குருதயவாலே, “தயவுப்பழம்” நான் என்று உள்ளூறக் கண்டு அப்பழப்பயனை உலகெல்லாம் உணரவும் உணர்ந்து, விரும்பி வந்து, அடையவும் உதவி செய்து கொண்டிருத்தல் வேண்டியுள்ளதாம்.

தயவுப்பழம் என்பது உலகில் பிற இடங்களில் எங்கும் கிடைக்கப் பெருதது. எவ்வளவு பொருள் கொடுத்தாலும், எவ்வளவு காலம் தேடினாலும் காணமுடியாது அப்படியென்றால் உலகத்தாவரப் பழம் அல்ல என்பது சொல்ல வேண்டிய தில்லையன்றோ? அப்படியானால் இது இல்லாத பொய்க் கற்பனையில் விளைந்த மாயக்கனியா, என்றால், மாயக்கனியுமல்ல, பொய்க் கற்பனையும் அல்லவாம் மேலும் கற்பகக்கனி அக்காரக்கனி, கண்ணற்கனி போல மாயாகாரிகளின் லட்சியக் கனியுமல்லவாம்.

இத்தயவுக்கனி கடவுள் உண்மை நிலையையும் அவர் தம் சச்சிதானந்த முழுத்தன்மையையும் அப்படியே காட்டிக் கூட்டி வைக்கும் ஆற்றலோடு பொருந்த தத்துவ இயற்கை கொண்டு புனைந்து உரைக்கப்பட்டுள்ளதாகும். ஆதலின், இந்தச் சொல்லும் இச்சொல்லுக்குப் பொருளும் கடவுள் உண்மைக் குறிப்பே கொண்டுள்ளதாயறிகின்றோம் சாதாரணமாக இத்தயவு ஈகை, இரக்கம், கருணை, அருள்,

அன்பு என்றெல்லாம் பொருள்படுத்திக் கொள்ளப்படலாம் ஆனால், இச்சொல்லைப் பிரித்து எழுத்தெழுத்தாக எடுத்துக் கொண்டு, இயலுண்மை அறிவின்பக் கடவுணியையோடு இசைத்துப் பார்க்கும்போது கிடைக்கின்ற பொருள், கிடைப் பரிய பரம் பொருளாகவே அனுபவப்படுவதாயுள்ளதாம். ஆதலின், தயவின் அவ்வுட் பொருளை யூன்றிப் பார்ப்போம்.

‘த’ என்ற எழுத்து, ஆற்றிவுக்கு அப்பாலான, ஏழா வதாகிய அருளறிவு அல்லது தயாஞானத்தால் மட்டும் கண்டு கொள்ளப்பட உள்ள கடவுட் சொருபமாயிருக்கின்றது. இந்த வடிவம், அருள் வெளி என்றும், தகராகாசம் என்றும், தத்பத லட்சியார்த்தப் பொருள் என்றும் கூறப்படும். இந்தத் தகராகாச தத்பத வஸ்து, தற்பராஞ்ஜோதி நம்மில் வெளிப் பட்டு விளங்கும் இடம் சகஸ்திர பீடம் என்பார்கள். சகஸ்திரம் என்றால் ஆயிரமாம். ஆயிரம் இதழ் தாமரையாகச் சிரநடு மலர்ந்துள்ள தயாபெருஞ்ஜோதிபதியின் நிலையிது வாகும். சகஸ்திரம் என்ற ஆயிரம் தகர எழுத்துருவமாக கொள்ளப்படுகின்றதாம். ஆகவே தகராகாசம் என்றது இத்தலை நடு சகஸ்திர வெளியே எனத் தெளிவுறலாகும்.

சுத்த சன்மார்க்கத்தில் இவ்வனுபவம் நன்கு விளங்கும். மற்ற நெறியாளர்கள், தகராகாசம் அனாகதமாகிய இதயத் தானத்தில் இருப்பதாகக் கூறுவர். தலையின் இதயமாகிய உச்சி நடுவிடத்தும் இவ்வாகாசம் உள்ளதென்பர் சிலர் இப்படித் தகராகாசபதியை இதய கமலப்பதிக் கண் காண முனைந்தது ஏனெனில், இந்த இடத்தில், ஜீவான்மா மனோசக்தியோடு கரரியப்படுகின்றதாலும் அம் மனம் சுத்தமுற்ற தருணம் தெய்வ சக்தி ஏகதேசம் அங்கு வெளிப்பட்டு ஓரளவு அற்புத சக்திகளைக் காட்டுவதாலும், அதுவே பரமான்மபதியின் உறையுளாகப் பணித்துப் பறை சாற்றிவிட்டார்கள். ஒருமை மனச் சித்தியால் பெற்ற ஆற்ற லும் பயனும் சரதாரண மனித நிலைக்கு எவ்வளவோ மேற் பட்டனவே; என்றாலும். அம்மோன மனோசக்தியில் அருள்

அல்லது தயவுக் காரியப்பாடு விளங்காததால் அச்சித்திப் பேற்றால் உறும் பயன் கடவுட் சிறப்பு கொண்டு விளங்குவ தாயில்லை; ஆகையால் அந்த இடமும், பொருளும் பயனும் வேண்டத்தக்கன வல்லவாம்.

சுத்த தயவினாலே மேனிலக்கேறிய மனம், அருள் மய மாகி, அக ஒளியை நோக்கற நோக்கி, அதுவாகி நிற்கும் போதுதான். தகராகாசபதியின் வண்ணமாக அருட்பெருங் ஜோதியே விளங்கி, சுத்த சன்மார்க்க சித்தியெல்லாம் வழங்கு வதாகக் கண்டு கொள்ளுகின்றோம். ஆதலால்; இம்மேனிலை யில்தான் உண்மையான தகராகாசமாகிய ஆயிரமிதழ் கமல, அருட்பெருங் கடவுள் உண்மையைப் பெறுகின்றவர்களா வோம். மேலும் இத்தத் தகர எழுத்து, ஏழாவது உயிர் மெய் வரிசையிலிருப்பதும், நம் ஏழாம் நிலையனுபவத்தையே குறிக்க வந்ததாம். சைவ சிந்தாந்த தசகாரியத்தில், இதனை ஏழாவதாகிய சிவரூபம் என்பார்கள். முடிவாக இத்தகர எழுத்து தலையின் முதலில் வந்து நின்று தகராலயம் இது வென உணர்த்தியுள்ளதுமாம்.

இனி 'தயவின்' இரண்டாம் எழுத்தாகிய யகரத்தைப் பார்ப்போம். மேற்குறித்த தகராகாசத் தொளிரும் தனித் தலைமைப் பெரும்பதி நமது ஆன்மாவாகியுள்ளதாயும், அதுவே, அவரும் நாமும் அத்துவிதமாயுள்ள தனிப் பொரு ளாகவும் அறிகின்றோம். இதில் அவர் அகரபதியாயும், நாம் உகரமாகிய. அவரது அருட்சக்தியாயுமிருந்து (அ+உ= பத்து) யகர ஆன்மாவெனத்திகழ்கின்றோம். இந்த தேகத்தில் 'யான்' என நிற்பது இந்த ஆன்மாவேயாம். இதனால் யகரம் ஆன்மாவெனப்படுவது. தகராகாசப் பரமான்மாவை அடுத்துள்ள ஜீவான்மாவே இந்த யகரம்.

இந்த ஜீவான்மா விளங்க வேண்டி உயிரும், உடம்பும் உலகும் சூழ்ந்து கொண்டுள்ளனவாம் இச்சூழ்நிலையே 'வுகர எழுத்தால் சுட்டப்படுவதாம் ஆகவே, பரமும். ஜீவனும்,

ஜெகமும் தயவு என்னும் முவெழுத்துக்களால் மொழியப்பட்டு கின்றனவாம். இப்பொழுது இத்தயவுநிலை ஒன்றே நம் சீர நடுவே கடவுட் ஜோதியாய்த் தோன்றி, ஆன்ம உணர்வாய் இவ்வுடலிடங் கொண்டு நிரம்பி, உலகெல்லாம் நிறைந்து விளங்கும் ஒன்றுயுள்ளதாம். இந்தத் தயவுதான், கடவுள் ஆன்மவுயிர், தேகவடிவம், என்னும் முந்நிலை கொண்டு தயவு, என்ற சொற்பொருள் வண்ணமாய்த் திகழ்கின்றதாகக் காண்கின்றோம்.

எனவே, இத்தயவுதான் ஒவ்வொரு மனிதனும், ஒவ்வொரு ஆணும், ஒவ்வொரு பெண்ணும் இப்பொழுதுள்ள இந்தத்தயவு மனிதர்கள் காய் நிலையில இருக்கின்றார்கள். இந்தக் காய் நிலையினின்று பழுத்துக் கனிய வேண்டியதுதான் பாக்கி. அதற்குள்ளாகத்தான் எத்தனை எத்தனை அவத்தைகள் சீர் அழிவுகள், ஒழிவுகள்.

“களக்கமறப் பொது நடநான் கண்டு கொண்ட தருணம்
கடைச்சிறியேன் உளம்பூத்துக் காய்த்ததொரு காய்தான்
விளக்கமுறப் பழுத்திடுமோ வெம்பியுதிர்ந் திடுமோ
வெம்பாது பழுக்கினுமென் கரத்திலகப் படுமோ
கொளக்கருது மலமாயைக் குரங்குகவர்ந் திடுமோ
குரங்குகவ ராதெனது குறிப்பிலகப் படினும்
துளக்கமற வுண்ணுவனோ தொண்டை விக்கிக் கொளுமோ
ஜோதிதிரு வுளமெதுவோ ஏதுமறிந் திலனே”

என்று நம் வள்ளலார், அத்துவிதானந்தத் தனுபவ விடையீட்டில் குறித்துள்ளார்.

இந்தத் தயவுப்பழம் நற்கனிவுற்று பயன் வழங்குவது திருவுள்ளமாயிருக்கின்றதால், தயவுக் காய்களாயுள்ள மனிதர்கள் அருள் விசாரம் மேற்கொண்டு அவ்வழியிற் பயின்றுவரல் வேண்டும் நம்பதி திருவருள் பாலிப்பார். தயாபெருஞ்ஜோதி நடனபதியைக்களக்க மறப் பொதுவிடத்தே

கண்ட இத்தருணம் இத்தயவுக் காய் உள்ளப்பூவிலிருந்து வெளிப்பட்டுள்ளதாம். இக்காய் வெம்பியுதிராது பழுக்கவும், பழுத்து அனுபவமாகிய கைவசப்படவும், கையிற் கிடைத்ததை மாயை என்னும் குரங்கு பறித்துக் கொண்டு போய் விடாமல இருக்கவும், பின்னர் அதனை யுட்கொள்ளும் போது தொண்டையில் சிக்கிக்கொள்ளாமலும், விக்கிக்கொள்ளாமலும் இருக்கவும் தயவு செய்தல் அவர் திருவுள்ளமே இக்குறிப்பொடுதான் நம் தயா பெருஞ் ஜோதிருரு, “தயவுப் பழம் நீ” என்று உபதேசித்தார், உபதேசிக்கின்றார். இவ்வுபதேசத்தைப் பெற்ற ஒவ்வொருவரும் இத் “தயவுப்பழம் நான்” என்ற அனுபவநிலை கொண்டு வாழப் போவது திண்ணம்.

9. முடிவுரை

பொதுவாகப் பழங்களைப்பற்றி உலகம் அறிந்துள்ளவை: உலகவாழ்வுக்கு அவை பெரிதும் பயன் படுவனவென்றும், இயற்கை அன்னையின் ஈகைச் செயலை விளக்குவதென்றும், இனவிருத்திக் கடவுட் செயலின் இரகசியத்தை யுணர்த்துவதென்றும் அறியலாகின்றன. இந்த அறிவால் நாமும் தயவோடு கடவுளின்ப நிலையெய்த இந்த இயற்கையை யொட்டி ஒழுகவேண்டியதையும் தெரிந்து கொள்ளுகின்றோம்.

உலகக்கனிகள் எண்ணிலாதவை. அவற்றிலிருந்து நல்ல சத்தாம்சத்தைப் பக்குவமாய் எடுத்து உட்கொண்டு சத்துவ குணசம்பந்தர்களாய் வாழ்பவர்கள் கடவுள் தயவை விசேஷ மாய்ப் பெற்றுப் பெருநலமும் உறுகின்றார்கள். சில கெட்ட கனிகளால், மனிதனுக்குண்டாகும் கேட்டைத் தவிர்த்துக் கொள்ளவும் உதவுகின்றனவாம் எந்த விதத்தும் உலகக் கனிகள் மனிதவாழ்வுக்குப் பெருநலம் பயப்பதற்கென்றே திருவருளால் உண்டு பண்ணப்பட்டுள்ளனவாக ஓர்ந்து கொள்ளலாம். உண்மையில் இந்தப் பிரபஞ்சமும், இதிலுள்ள உயிர்ப்பொருள்களும் ஆற்றல் களும், செயல்களும் எல்லாமும் மனிதனுக்காகத்தான் கடவுள் உண்டு பண்ணிக் கொடுத்துள்ளார் என்ப. மனிதனுக்காக வென்று சொன்ன மாத்திரத்தில், மனிதனுடைய புலன்கள்ப சிற்றியல் வாழ்வுக்கு என்று நினைத்துக் கொள்கின்றார்கள், உண்மையறியாத பலரும். அப்படியல்ல.

மனிதன் கடவுளுண்மையையும், அவரது தயா பூர்ண விளக்கத்தையும், அறிந்து பேரின்ப வாழ்வைப் பெறுவதற்கே, அவர் எல்லாவற்றையும் நம் பொருட்டு சிருஷ்டி பண்ணி வழங்கியுள்ளார் எனத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். மனிதன், உண்மையை அறிந்து உயர் இன்பநிலையைப் பெறுவதற்குத்

தயவுதான் முதற்படியாயிருக்கின்றது. அந்ததயவு செயலால் உயிர் விளக்கமும், அறிவு விளக்கமும் வளர்த்தல் வேண்டும். இதற்காகத்தான், குமுலகம் எல்லாம் வருவிக்கப்பட்டுள்ளதாம். இதனால், தயவோடு, குமுலகப் பொருள்களைக் கொண்டு, ஜீவதயா உயிர் விளக்கப் பணிபுரிதல் வேண்டும். அள்வான சத்துவ உணவால் உயிர் விளக்கத் தொண்டு புரியலாகின்றது. கொலையும், புலையும் தவித்து உயிர் விளக்கம் செய்வதால் சுத்த இன்பம் உள் வளரும். அந்த இன்பம் அருளறிவு, அல்லது தயா ஞானசம்பந்தமுள்ளதாக விளங்கும். அந்த இன்பமே கடவுள் இன்பம் ஆம். இவ்வின்பநிலையை அடைவித்தற் பொருட்டே, கருணைக்கனிகள் குலுங்கும் இக்காசினியைக் கடவுள் படைத்து வழங்கியுள்ளார் என்று இன்று தெளிவுறுகின்றோம்.

இந்த உலக சிருஷ்டியில் மனிதன், கடவுளுண்மையைக் கண்டடையும் ஆற்றல் கொடுக்கப் பட்டுள்ளான். இந்த மனிதப் படைப்பு இரகசியமே ஒரு பழமரத்திற்கு ஒப்பேயுள்ளதாம். இந்த மனிதப்பழத்திற்கு, கடவுளானமாவே விதையாயிருக்கின்றதாகக்கண்டோம். அந்த விதை, இந்த உலகமாகிய மண்ணில் ஆதியில், திருவருளால் விதைக்கப் பட்டதாம். அப்படி விதைக்கப்பட்டு மண்ணிற்கிடந்த அவ்வான்ம வித்து, அவ்வருளாலேயே முளைக்கச் செய்யப் பட்டபோது அங்குரமாய் (முளையாய்) முதலில் வெளிப்பட்டது. முதலாவதாகிய அம்முளை நிலையே ஓரறிவுப் பிறவியாக வந்து வந்து சூழ்ந்து ஒழிந்தது பல காலம். இரண்டாம் நிலையில் ஈரறிவு பெறற்கென்றே பலகாலம் பிறந்தது சங்கு சிப்பி ஆகிய வடிவில். இந்தப் பிறவிநிலை ஆன்ம வித்துக்கு முளை நிலைக்கு மேற்பட்ட செடிநிலையாகும் பின்னர், மரநிலை முன்றுவதாக, முன்றறிவுதேகப் பிறவிகளும் வந்தன பூநிலைநான்காவதாகவும் காய் நிலை ஐந்தாவதாகவும், முதிர்ந்ததாய் அமுக்கும் நிலை ஆருவதாகவும் தேகவடிவங்கள் கொண்டு கொண்டு குழ வந்தன.

இந்த மனிதப் பிறப்பு தான் பழுக்க வேண்டிய காய்களின் முதிர்ந்த நிலையாயுள்ளது இப்பிறவியுள்தான் பழுத்துக் கனியவேண்டியுள்ளது. மனிதப் பழம், கனிந்த கனியாகப் பக்குவப்படுகின்றபோது அகமிருந்த அருளமுதசக்தி அனகமாய் உள்நிரம்பி விடுகின்றது. இப்பழத்தினுள் கடவுள் ஆன்மா விதையும் கண்டு கொள்ளப்படுகின்றதாம், இப்பழங் கனிந்த இன்ப நிலைகாண்டற்கே மனிதன் வருவிக்கப்பட்டுள்ளான் இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டுப் பிரமாணமாகப் புறத்தே பழமரங்கள் பல படைத்துக் காட்டியுள்ளார் கடவுள்.

உலகைப் படைத்து, உலகில் பழமரங்களையும் படைத்து, மனிதனைப் பகுத்தறிவோடு வருவித்துள்ளதின் நோக்கம், நற்கனிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து நற்பயன் பெற்றதேயாம். தீமை பயக்கும் மறுக்கப்பட்ட கனிகளை இச்சிக்காது ஒதுக்கித் தள்ளிவிடவே, பகுத்தறிவு கொடுக்கப்பட்டது தீமையுண்டாம் எனத்தெரிந்தும் இச்சை வசப்பட்டு மறுக்கப்பட்ட கனிகளை ஏற்கின்றார்கள் ஒரு சிலர்.

மற்றுஞ்சிலர். மறுக்கப்பட்டதையே விரும்புகின்றார்கள். ஏனெனில், மறுத்தவர்களை நம்புவதில்லை, அவர் ஏதோ தங்கள் வாழ்வுக்குத் தடையாகச் சதி செய்வதாகக் கருதி, அவர்கள் மறுத்ததை அவசியம் ஏற்றுத்துய்க்க முனைகின்றார்கள். அதனால் பின்னர் பல இன்னல்களை அடைகின்றார்கள். இப்படி அல்வழியிற் சென்று மீளல் ஆண்டவர் மறக்கருணைவழியாம். இந்த வழியால் நல்லது கெட்டது அனுபவித்து தெளிவு பெற முடிகின்றதாகும்.

உலகியற்கனிகளில் கடவுள்தத்துவம் நிறைவு பெற்று விளங்கக் கூடாததினால், கருநெல்லிக்கனி, கற்பகக்கனி முதலியவற்றை தெய்விகத்தன்மையொடு விசேடித்துக் கூறி விளக்கிமுடிவில் அகத்தே கண்டு பெற வழி கூறிவைத்தனர் சித்து கணத்தார். இவர்களின் கூற்று புறத்தே மருத்துவ நிலையிலும், அகத்தே தத்துவநிலையிலும் கண்டு கொள்ளப்படுகின்றன. அங்கங்கு கண்டு அடையப்

பெறுவதற்கு கூறப்பட்டுள்ள சித்தமார்க்கம் பொதுமக்களுக்கு இலகியம் கூடுவதாயில்லை என்ப. இதற்குமேல். இலக்கியங்களில் வழங்கப்பட்ட அக்காரக்கனியும், கன்னற்கனியும், இல்பொருளுவமையாகக் கொண்டு கடவுள் இயல்விளக்கப்பட்டுள்ளதாம் இவற்றுல் உண்மையை ஓரளவு அறிந்து கொள்ள முடியும். அதற்கும் கற்பனைத்திரை அருளறிவால் விலக்கப்படல் வேண்டும். இல்லையேல் உண்மை விளங்காது.

கற்பனைநிலை கடந்து அருள்ஒளியில் நிலைத்திருக்கும்போது கடவுள் உண்மையே சச்சிதானந்தக் கனியாக, சிற்றம்பலக்கனியாக கண்டு கொள்ளப் படுகின்றதாம். இந்தக் கனியின் இயலும், செயலும், பயனும், இயற்கையுண்மையும், இயற்கை விளக்கமும், இயற்கையின்புழுமேயாம். இவ்வனுபவம் ஏக தேசம் சித்தாந்த சைவத்தில் திகழ்கின்றதே யொழிய நித்தியத்தில் வெளிப்படுகின்றதில்லை அதற்கு சுத்த சன்மார்க்கம் ஒன்றே அமைவதாயிருக்கின்றது. அதில் தான் சிற்றம்பலக்கனியின் உண்மை முற்றிலும் வெளிப்பட்டு பயன் கொள்ள முடிகின்றதாம்.

ஆன்மசிற்சபையில் அனுபவிக்கப் படுகின்ற இக்கடவுட்கனியின் நிலை, தன்மட்டிலும் கண்டு அமைந்து விடுவதாயில்லை. சுத்ததேச சித்தியால் தான் தனித்து இருந்து கொண்டு உலகை ஆள்வதாக அறிகின்றான், தன் பிரணவதேச சித்தியால் தானே எல்லாமாய் உருக்கொண்டுள்ளதாக, செயல்புரிவதாகக் காண்கின்றான். முடியில் ஞானதேச சித்தியால் தானே எங்கும் என்றும் இருந்து நிரதிசயானந்தம் அனுபவிக்கின்றதாகவும் உணர்கின்றான். இதுதான், ஒருவன் அருள் ஞானசபையில், அருட்ஜோதி வண்ணமாயிருந்து கொண்டு, சிற்சபையனுபவமும், பொற்சபையனுபவமும் உடன் கொண்டு திகழ்கின்றான் என்ப. இவ்வாழ்வோ, கடவுட்கனி இன்பானுபவமாகப் பேசப்பட்டுள்ளதாம்.

மேற்படி கடவுட்கனியின் உண்மையைப் பற்றியும், அனுபவத்தைக் குறித்தும் விளக்கிக் கூறி வழிவகை

வழங்கவே பின்னர் வாழைப் பழமும் தாழைப்பழமும் உவமைகளாகக் கொண்டு விரித்துக் கூறப்பட்டனவாம். பழமும் பாலும் அவற்றின் பயனும் அனுபவமும் புறநிலையில் காண்பது குறிக்கோளல்ல வென்றும். அகநிலையிற் கொண்டு ஆனந்தமுறுதலே திருவுள்ளத்தாணை என்றும் தெளிவிக்கப்பட்டுள்ளன.

பழமொழிகள் பற்றிய உலகக் கருத்தும் உண்மை விளக்கமும் அடுத்துக்காட்டப் பட்டன. பிறமொழிகளின் குறைபாட்டைத் தமிழோடு ஒப்புநோக்கி அறிதல் கூடுமென்பது தெளிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. பழமொழி என்றால் பழையதான மொழி எனப்பொருளாக்கிக் கொள்ளல் சிறப்புடைத்தன்று எனச் செப்பிவிட்டு ஞானமாகிய பழநிலை கொண்டதே பழமொழியெனப் பகரப்பட்டதாய் குறிக்க நேர்ந்துள்ளதாம். இந்த ஞானவிளக்கம் காட்டும் பொருட்டு, ஒரு சில பழமொழிகளை எடுத்தியம்பி பொருள் விரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளதாம்.

ஆத்திலே ஒருகால் சேத்திலே ஒருகால், அதாவது அகத்திலே ஒருகால் செகத்திலேயொருகால், என்ற பழமொழியால், கடவுளரின் துணையடியுண்மை கண்டு பயன் பெறக்கூறப்பட்டது. அடுத்து, ஆட்டுக்கு வால் அளந்து வைத்திருக்கிறது, என்ற பழமொழியால், ஆன்ம அணுவில் அடங்கிநின்றோரும் கடவுள் உண்மை தெரிந்து கொள்ள விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளதாம்.

முன்னுவதாக, "களவும் கற்றுமற" என்ற பழமொழியின் தெளிபொருள் விளக்கம் நன்கு காட்டப்பட்டுள்ளதாகும். இது போன்ற பழமொழிகள் அனந்தம் நம் தமிழிலே இருப்பதை பலரும் அறிவர். சன்மார்க்க நிலைநின்று நோக்கினால் அனுபவ ஞானப்பொருள் சித்திக்கும். மற்றபடி பொருள் செய்தலிற் பெரும் பயன் உண்டாகவாம்.

உலகமொழி எதினிலும் பலவான பழமொழிகளைக் காணலாம். ஆனால், எந்த ஒரு பழமொழியிலும் அருளுபவப்

பெரும் பயன்காண்டற்கில்லையாம், ஏனெனில், அப்பாஷைகள் யாவும் புறநிலையிலிருந்து விளைந்தவைகளே என்றும், ஆன்ம கடவுள் உண்மைபற்றி சிறிதும் அவற்றில் இடம் பெறவில்லை என்றும் அறிகின்றோம். அநேக மொழிகள், இந்திரிய காரண, நிலைவரைதான் தீண்டுகின்றன, ஆதலின் அவற்றில் அந்த அளவு உண்மைதான் அமைந்துள்ளது. அம்மொழியில் ஏற்பட்ட பழமொழியிலும் அவ்வளவு பொருளே அமையக் காண்கின்றோம்.

அதற்குமேல் ஒரு சிலவற்றில், ஜீவ, ஆன்ம நிலைவரை பயின்று வந்துள்ளன வாதலின் அவற்றின் பழமொழியில் பொருள் விளக்கமும் அந்த ஜீவ, ஆன்மநிலை வரையிற் செல்கின்றதாக அறிகின்றோம். கடவுள் அருட்பேரனுபவ உண்மை தமிழிலே மட்டும் அமைந்துள்ளதால் இதன் பழமொழியில் தான் மேற்படி அருட்பெரும்பதி யனுபவம் சித்திப்பதாயுள்ளதாகக் காண்கின்றோம். இந்தத் தமிழ்ஞான நிலை நின்று நோக்கினால் பிறபாஷைப் பழமொழியிலுங்கூட உயர் பொருளைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

இவ்வனுபவ விளக்கம் நமக்கே யுரிமை. மற்று அந்த மொழியின் சொந்தக்காரர்களுக்கே கூட இந்தப் பொருள் காணப்படாதிருப்பதாம். பழமொழிகளிலே யன்றி சில சில தனி மொழிகளிலுங் கூட கடவுள் உண்மை விளக்கம் கண்டு கொள்ள நம் தமிழ் உதவுகின்ற தாம். கடவுள் தத்துவத்தை பிறர்க்கு எடுத்துக் கூறி விளக்குவதற்கு தமிழ் ஒன்றே சுருங்கக் கூறி விளங்க வைத்தல் என்ற உத்திக் கொப்பப் பொருந்தியுள்ளதாம் பிறமொழிகளில் பல பல விரிவுரைகளும், விளக்கவுரைகளும், அம்மொழிகளின் இலக்கிய இலக்கண வல்லுநர்களின் துணையும் கொண்டு அறிதற்கும் அரிய அகவுண்மையைத் தமிழ் எழுத்திலும், சொல்லிலும், இயல் இசை நடையிலும், வழக்கிலும் பழமொழிகளிலும் பாக்களிலும் மிக இலேசாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

ஆகவே தமிழ் அறிவும் தயாவொழுக்க விசாரமும் மேற் கொண்டால் கடவுளுண்மையையும், அதனை அடையும் முறையையும் கண்டு கொள்வது எளிதாம்.

“காண்பரிய மெய்ப்பொருளைக் காணத் தமிழ்மொழியே மாண்புடையார் வாய்மலர்ந்த வாக்கு” (தயவுக்குறள்)

எனக்குறிக்கப்பட்டுள்ளது காண்க. இக்காரணகாரிய நிமித்தமாகவே, தமிழின் குறிக்கோள் கடவுள் நிலையை அடையப் பெற்று கழிவிலா இன்பில் என்றும் வாழ்வதே எனத் தெளிந்து கொள்கின்றோம்.

இதனால் தான் நூற்கண் ‘பழம்நீ’ என்ற உபதேச மொழியோடு நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது. அப்பழம் ஏது, எப்படி வந்தது, அது நாமாகக் கண்டு கொள்ளத் திருவருள் எப்படி எப்படியெல்லாம் நம்மை இவ்வுலகில் பலபலபிறவிகளில், பல பல காலம் செலுத்திக் கொண்டு இன்றைய நிலைக்கு ஏற்றி வைத்துள்ளது. முடிவில் இத்தருணம் அப்பழம் நீ என்று சுட்டிக் காட்டி கூட்டிவைக்கவும் துணைபுரிகின்றதையும் உணர்கின்றோம்.

கடவுளே, நம் அருட்பெருஞ்ஜோதிக் கனியாயிருக்கின்றார் அவரே இந்த மனித மரமாய் முளைத்துப் பெருத்து பூத்துக் காய்த்து பழுத்திருக்கின்றார். இந்நிலையில், அந்தப் பழத் திற்குப் புறத்தேயிருந்து, அகத்தே அதனைக் காண்கின்றோம். காண்கின்றது, அதன் அருள்தான். அந்த அருள்தான் அந்த அருட் ஜோதிக் கனியைக்காண்கின்றது. ஆதலின் அருட் பெருஞ்ஜோதிக்கனியின் அருளே. நாமென்பது. அந்த அருள் (கடவுளின்) தன்மையே ‘நாம்’ ஆக உள்ளோம். இதனால்தான் நம் தமிழ் இலக்கணத்தில், நான், நாம் என்பன தன்மையொருமை, தன்மை பன்மையாக உரைத்துள்ளனர்-தன்மை என்றால் எதனுடைய தன்மை என்று விசாரித்துக் காண்கின்றார் களில்லை புலனெறியாளர்கள். சுத்தசன்மார்க்க நெறி நின்று நோக்கும் போது, இத்தன்மை கடவுள் தன்மையாகிய அருள்

அல்லது தயவு என்றே தெளிந்து கொள்கின்றோம். ஆகவே அருட் பெருஞ்ஜோதிக்கனியைக் காண்பது அதன் அருளாகிய நாமே. அது அதனையே வெளிப்படுத்திக் கண்டு கொண்ட தாம். அது ஒன்று, அதன் தன்மை ஒன்றாக இரண்டுபட யிருந்து முடிவில், அதுவும் அதன் தன்மையும் இரண்டல்லாத அத்துவித நிலையனுபவத்தில் விளங்கும். இதன் காரண மாகத்தான் அந்த அருட்பெருஞ்ஜோதிப் 'பழம்நீ' என்று உண்ணின்று உபதேசித்துப் பின்னர் அத்துவைதானந்த நிலை வழங்கி, அருட் பெருஞ்ஜோதிக்கனி நாமாக விளங்கச் செய்கின்றதாகும்.

இன்று நமக்கு நம்பதி தயவு வண்ணமாகக் காட்சி கொடுக்க எழுந்தருளியுள்ளார். அவரைத் தயவுப் பழமாகவே காண்கின்றோம். அவர், புருவமத்தியிலிருந்து அகநோக்கி நிற்கும் நம் முன்னிலையில் எழுந்தருளி "தயாபெரும் ஜோதிக்கனி நீ, தயாபெரும்பழம் நீ, என்றெல்லாம் கூறுகின்றார். நாமும், அந்தத் 'தயாபெரும் பழம் நாம்' என்றதை உண்மையாகவே அறிந்து, தெளிந்து கொள்ளுகின்றோம். தயவு அம்பலத்தில் இருந்து கொண்டுதான், இந்தத் தயாபெருஞ்ஜோதிப்பழத்தை கண்டு கொள்ளுகின்றோம். இது இச்சிற்றம் பலத் தயவுக் கோயிலில், தயவுக்கனியாய் விளங்கிக் கொண்டுள்ளதை முதலில் அறிகின்றோம். அறிந்ததை அனுபவத்திற் பெற்றுக் கொண்டு வாழ்வதற்கு, அகமிருந்தே அனகத்தே காரியப்படவேண்டியுள்ளதாம். அப்படி அனக வாழ்வு நடத்துகின்றபோது, அகமிருந்த தயவுக்கனியே பெருகி, அனக நிறைவாக உடலிடம் கொள்ளுகின்றதாம். அப்போது இந்த குழுடம்பும் சுத்த தயாஜோதிக்கனியாக அனுபவிப்படுவதாம் இந்தத்தயா ஜோதிக்கனி, பொன் வண்ணத்தோடு விளங்

கலால், தேகம் சுத்த சுவர்ணமயமாய்த்திகழுவதாம். இத்தயா ஜோதிக்கனியாகவே, சுத்தசன்மார்க்கி நிலைத்து விளங்க நேருகின்றதாம். தயா பெருஞ்ஜோதிக் கடவுளே இங்ஙனம் தயா பெருஞ்ஜோதிக் கனியாகி, உலகெல்லாம் நிறைந்து தன் தயா வண்ணை, ஐம்பெருந்தொழில் விளங்க விளங்குகின்றார்.

இந்தத் தயாபெரும் பழத்தை உலகம் இதுவரை கண்டு கொள்ளாதிருந்தது காணற் காண சுத்த தயாதெறியும் இல்லாது போயிற்று. அப்படி, யில்லாமைக்கு மார் பொறுப்பு? என்ன காரணம்? நமக்கு அந்தத் தயவுப் பக்குவம் வராதிருந்ததே காரணம் எல்லாம். அபக்குவ நிலையில் இருந்த அன்று, ஆன்ம அறிவு மட்டும் பெற்றிருந்தோம் அதனால், ஆன்மாவையே கடவுட்கனியாகக் கண்டிருந்தோம். அந்த அறிவு உணர்ச்சியே 'அருள்' எனவும் கொண்டிருந்தோம். அது, அன்றிருந்த நிலையில் உண்மையாகத்தான் விளங்கியது. அது கொண்டு, அந்த அறிவாலே அறிவை அறிந்தோம். ஆன்ம ஜோதிப்பழம் நீ என்ற உபதேசமும் பெற்று முடிவில் அத்துவிதானந்த நிலையில் அந்த ஆன்ம ஜோதிப்பழமாகவே விளங்கிக் கொண்டிருந்தோம் ஒரு மனித தேகத்திலே.

அங்ஙனமிருந்து, அவ்வான்மஜோதிக் கனியின் உண்மையைப் பலருக்கு விளக்கிக் கொண்டிருந்தோம். அந்தக் கனிப் பயன் கொடுத்த அனுபவத்தால் எத்தனை எத்தனை அற்புதங்கள் செய்தோம்; எத்தனை எத்தனை சித்திகள் புரிந்தோம் உலகெல்லாம் போற்றிக் கொண்டாட இவ்வுலகத்தில் வாழ்ந்தோம் ! வாழ்ந்தோம் !! அந்த அற்புதானந்த ஆன்ம ஜோதிக் கனிவாழ்வு ஓர் குறிப்பிட்ட காலம் வரைதான் நிலைத்திருந்தது அந்த ஆன்மாவைச் சூழ்ந்த மனிததேகம் விளங்கிய வரைதான் அவ்வாழ்வும் நிலவி நின்றது பின்னர் மறைவுற்றதாகும்

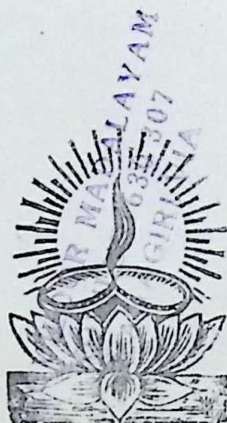
இப்பொழுது, அந்த ஆன்மஜோதிக்கனி, அருட்பெருஞ்ஜோதிக்கனியாக விளங்கி, தயாபெருஞ்ஜோதிப் பழமாகத்

திகழ்ந்து, பூர்ணதயவாலே, அனகநிறைவு கொள்ளுகின்ற
தாம். இவ்வனக நிறைவால், ஆன்மாவிலிருந்த அருட்பெருஞ்
ஜோதியே குழுடம்பின் வண்ணமாகி, அதுவே தயாபெருஞ்
ஜோதிக்கனியாகவும் மாற்றங்கொண்டு, என்றென்றும்
மாற்றறியாத பொற் ஜோதித் தயாபெரும்பழமாகத் திகழ
உள்ளதாம்.

வாரீர், தயாபெருஞ்ஜோதிக் கடவுளீன்ற தயவுச்
செல்வர்காள் ! தயாவொழுக்கம் பூண்பீர்,
சுத்த தயாவிசாரம் புரிவீர் சுத்ததயானந்த
வாழ்விற் பொலிவீர்.

தயாபெருஞ் ஜோதிப் பழம் நீரே.

தயவு.

**ஆசிரியரால் வெளியிடப்பட்ட
பிற நூல்கள்**

— — —

1. அருள் விளக்க மாலை உரை	10-00
2. இங்கிதமாலை உரை	15-00
3. திருப்பள்ளி எழுச்சி	5-00
4. அட்டகம் உரை	3-00
5. திருக்கதவம் திறத்தல்	3-00
6. சத்திய ஞான சபை	6-00
7. மாயை	4-00
8. நித்திய அருளே சிலுவை	1-00
9. அருட்பெருஞ் ஜோதி அகவல், திருவடிப் புகழ்ச்சி, அட்டகம் (மூலம் மட்டும்)	1-00
10. தயவுப்பாக்கள் 1700 (மூலம் மட்டும்)	25-00
11. தயா விளக்க மாலை உரை	2-00

